

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített első tanács)

2016. április 22. *

„Állami támogatások — 92/81/EGK irányelv — Az ásványi olajok jövedéki adója — A timföldgyártáshoz üzemanyagként használt ásványolajok — Jövedékiadó-mentesség — Létező vagy új támogatások — A 659/1999/EK rendelet 1. cikke b) pontjának i., iii. és iv. alpontja — Jogbiztonság — Jogos bizalom — Ésszerű határidő — A megfelelő ügyintézés elve — Hatáskörrel való visszaélés — Indokolási kötelezettség — Az állami támogatás fogalma — Előny — A tagállamok közötti kereskedelem érintettsége — Versenytorzulás”

A T-50/06. RENV. II. és T-69/06. RENV. II. sz. egyesített ügyekben,

Írország (képviselik: E. Creedon, A. Joyce és E. McPhillips, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: P. McGarry SC),

az **Aughinish Alumina Ltd** (székhelye: Askeaton [Írország], képviselik: C. Waterson, C. Little és J. Handoll solicitors)

felpereseknek

az **Európai Bizottság** (képviselik: V. Di Bucci, N. Khan, G. Conte, D. Grespan és K. Walkerová, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

a Gardanne, a Shannon régióban és Szardínián timföldgyártáshoz üzemanyagként felhasznált ásványolajok esetében a Franciaország, Írország, illetve Olaszország által alkalmazott jövedéki adó alóli mentességről szóló, 2005. december 7-i 2006/323/EK bizottsági határozat (HL 2006. L 119., 12. o.) annyiban történő megsemmisítése iránt benyújtott kérelme tárgyában, amennyiben e határozat a Shannon régióban (Írország) a timföldgyártáshoz üzemanyagként felhasznált ásványolajok utáni jövedéki adó alóli mentességre vonatkozik,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített első tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, I. Pelikánová (előadó), E. Buttigieg, S. Gervasoni és L. Madise bírák,

hivatalvezető: S. Spyropoulos tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. május 6-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

A jogvita előzményei

A vitatott mentesség

- 1 A timföld (vagy alumínium-oxid) fehér por, amelyet elsősorban kohókban használnak alumínium gyártására. Bauxitércből állítják elő finomítási eljárással, amelynek utolsó lépése a kalcinálás. A kalcinált timföld több mint 90%-át az alumíniumkohászatban használják fel. A maradékot feldolgozzák, és kémiai alkalmazásoknál használják. Két, egymástól elkülönülő termékpiacon létezik, vagyis a kohászati célú timföld (smelter-grade alumina; a továbbiakban: SGA) és a vegyitermék-célú timföld (chemical-grade alumina; a továbbiakban: CGA) piaca. Ásványolaj üzemanyagként alkalmazható a timföld előállításához.
- 2 Írországon, Olaszországon és Franciaországon is csak egy timföldgyártó létezik. Írországon a Shannon régióban letelepedett Aughinish Alumina Ltd-ről (a továbbiakban: AAL) van szó. Timföldgyártók jelen vannak Németországon, Spanyolországon, Görögországon, Magyarországon és az Egyesült Királyságon is.
- 3 1983. május 12. óta Írország mentesíti a jövedéki adó alól a timföldgyártáshoz felhasznált ásványolajokat (a továbbiakban: vitatott mentesség). A vitatott mentességet az 1983. május 12-i (265. sz.) adórendelet (a szénhidrogénolajok jövedéki adója) (Statutory instrument n°126/1983, Imposition of Duties [n° 265] [Excise Duty on Hydrocarbon Oils] Order, 1983; a továbbiakban: 1983. évi rendelet) vezette be az ír jogba.
- 4 A vitatott mentesség Shannon régióban történő alkalmazását a 92/81/EGK irányelv 8. cikkének (4) bekezdésében előírt eljárásnak megfelelően a tagállamok részére bizonyos speciális célokra felhasznált ásványi olajokra a meglévő csökkentett mértékű jövedéki adó, illetve jövedékiadó-mentesség alkalmazásának engedélyezéséről szóló, 1992. október 19-i 92/510/EGK tanácsi határozattal (HL L 316., 16. o.) engedélyezték. Ezen engedélyt az Európai Unió Tanácsa a 92/81/EGK irányelvben előírt eljárásnak megfelelően a tagállamok részére bizonyos speciális célokra felhasznált ásványi olajokra a meglévő csökkentett mértékű jövedéki adó, illetve jövedékiadó-mentesség alkalmazásának, illetve alkalmazása folytatásának engedélyezéséről szóló, 1997. június 30-i 97/425/EK határozatban (HL L 182., 22. o.) felülvizsgálta, és 1998. december 31-ig meghosszabbította. Az engedélyt a Tanács a 92/81/EGK irányelvben előírt eljárásnak megfelelően a tagállamok részére bizonyos speciális célokra felhasznált ásványi olajokra a meglévő csökkentett mértékű jövedéki adó, illetve jövedékiadó-mentesség alkalmazásának, illetve alkalmazása folytatásának engedélyezéséről szóló, 1999. december 17-i 1999/880/EK határozatban (HL L 331., 73. o.) 2000. december 31-ig újból meghosszabbította.
- 5 A bizonyos különös célokra használt ásványolajok kedvezményes jövedékiadó-mértékeiről és a jövedéki adó alóli mentességeiről szóló, 2001. március 12-i 2001/224/EK tanácsi határozat (HL L 84., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 342. o.), vagyis a vitatott mentességre vonatkozó utolsó határozat az említett mentességet 2006. december 31-ig meghosszabbította. E határozat az (5) preambulumbekzdése értelmében „nem sértheti az egységes piac működésének torzulásaira vonatkozó bármely, különösen [az EK 87. és EK 88. cikk] alapján lefolytatandó eljárás eredményét”, és „[az EK 88. cikk] értelmében nem szünteti meg a tagállamokkal szembeni azon követelményt, hogy értesítsék a Bizottságot az állami támogatások lehetséges eseteiről”.

Közigazgatási eljárás

- 6 1983. január 28-i levelében Írország arról tájékoztatta az Európai Közösségek Bizottságát, hogy az Alcan Aluminium Ltd (a továbbiakban: Alcan) tekintetében a Shannon régióban egy – ezt követően az AAL-nek átengedett – timföldgyár megépítésével kapcsolatos, 1970-ben tett azon kötelezettségvállalás végrehajtására készül, amely az e gyárban végzett timföldgyártáshoz üzemanyagként használt ásványolajok jövedéki adó mentességére vonatkozott. A Bizottság 1983. március 22-i levelében kifejtette, hogy e mentesség állami támogatásnak minősül, amelyet be kell jelenteni. Azt is megjegyezte, hogy amennyiben a támogatás végrehajtására csak most kerülhet sor, akkor a Bizottság az 1983. január 28-i levelet az EK 88. cikk (3) bekezdése szerinti bejelentésnek tekintheti. Írország az 1983. május 6-i levelében kérte a Bizottságot, hogy ilyen módon kezelje az ügyet. E levélváltás alapján a Bizottság nem fogadott el határozatot.
- 7 A Bizottság a 2000. július 17-i levelében felhívta Írországot, hogy jelentse be neki a vitatott mentességet. A Bizottság a 2000. szeptember 27-i levelében emlékeztette Írországot e felhívásra, és kérte, hogy szolgáltasson kiegészítő információkat. Írország a 2000. október 18-i levelében válaszolt.
- 8 A 2001. október 30-i C (2001) 3296 határozattal a Bizottság a vitatott mentesség tekintetében megindította az EK 88. cikk (2) bekezdésében előírt eljárást (a továbbiakban: hivatalos vizsgálati eljárás). Ezt a határozatot a 2001. november 5-i levélben közzétették Írországgal, és 2002. február 2-án közzétették az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* (HL C 30., 25. o.).
- 9 Miután Írország a 2001. december 1-jei faxszal határidő-hosszabbítást kért, amelyet 2001. december 7-én megkapott, 2002. január 8-án előterjesztette észrevételeit.
- 10 2002. február 18-i levelében a Bizottság kiegészítő felvilágosításokat kért Írországtól.
- 11 A 2002. február 26-i, 28-i és március 1-jei levelekben a Bizottsághoz észrevételeket terjesztett elő az AAL, az Eurallumina SpA, az Alcan Inc. és az Európai Alumínium Szövetség. Ezeket a 2002. március 26-i levelekben közzétették Írországgal.
- 12 Írország a 2002. április 26-i levelében válaszolt arra a kérésre, amelyet a Bizottság a 2002. február 18-i levelében címzett hozzá.

Az I. timföldhatározat

- 13 2005. december 7-én a Bizottság elfogadta a Gardanne, a Shannon régióban és Szardínián timföldgyártáshoz üzemanyagként felhasznált ásványolajok esetében a Franciaország, Írország, illetve Olaszország által alkalmazott jövedéki adó alóli mentességről szóló 2006/323/EK határozatot (HL 2006. L 119., 12. o.; a továbbiakban: I. timföldhatározat).
- 14 Az I. timföldhatározat a 2004. január 1-jét megelőző időszakra vonatkozik, amely időpontban alkalmazandó lett az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelv (HL L 283., 51. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 405. o.), 2003. december 31-ével hatályon kívül helyezve az ásványi olajok jövedéki adója szerkezetének összehangolásáról szóló, 1992. október 19-i 92/81/EGK tanácsi irányelvet (HL L 316., 12. o.), valamint az ásványolajok jövedékiadó-mértékének közelítéséről szóló, 1992. október 19-i 92/82/EGK tanácsi irányelvet (HL L 316., 19. o.) (az (57) preambulumbekkezdés). A hivatalos vizsgálati eljárást ugyanakkor kiterjeszti a 2003. december 31-e utáni időszakra is (a (92) preambulumbekkezdés).

15 Az I. timföldhatározat rendelkező része többek között kimondja:

„1. cikk

A Franciaország, Írország és Olaszország által a timföldgyártásra felhasznált nehéz fűtőolajok tekintetében 2003. december 31-ig nyújtott jövedéki adó alóli mentességek [az EK 87. cikk] (1) bekezdésének értelmében állami támogatásnak minősülnek.

2. cikk

Az 1990. július 17-e és 2002. február 2-a között nyújtott támogatásokat, amennyiben a közös piaccal nem összeegyeztethetőek, nem veszik vissza [helyesen: nem térítetik vissza], mivel az ellentétes lenne a közösségi jog általános elveivel.

3. cikk

Az 1. cikkben említett, 2002. február 3-a és 2003. december 31-e között nyújtott támogatás [az EK 87. cikk] (3) bekezdésének értelmében a közös piaccal összeegyeztethető, amennyiben a kedvezményezettek a nehéz fűtőolajok 1000 kilogrammja után legalább 13,01 eurós mértéket fizetnek.

4. cikk

A [...] 2002. február 3-a és 2003. december 31-e között nyújtott támogatás [az EK 87. cikk] (3) bekezdésének értelmében a közös piaccal nem összeegyeztethető, amennyiben a kedvezményezettek nem fizették meg a nehéz fűtőolajok 1000 kilogrammja utáni 13,01 eurós mértéket.

5. cikk

(1) Franciaország, Írország és Olaszország minden szükséges intézkedést megtesz annak érdekében, hogy a 4. cikkben említett összeegyeztethetetlen támogatást a kedvezményezettektől visszavegye [helyesen: a kedvezményezettekkel visszatérítse].

[...]

(5) Franciaország, Írország és Olaszország az e határozatról történő értesítéstől számított két hónapon belül utasítja a 4. cikkben említett összeegyeztethetetlen támogatások kedvezményezettjeit a jogellenesen nyújtott támogatás és kamatainak visszafizetésére.”

Az eljárás és a felek kérelmei

16 A Törvényszék Hivatalához 2006. február 17-én és 23-án benyújtott keresetleveleikkel Írország és az AAL előterjesztette a jelen kereseteket, amelyeket a T-50/06. illetve a T-69/06. hivatkozási szám alatt vettek nyilvántartásba.

17 A Törvényszék Hivatalához 2006. március 22-én benyújtott külön beadványában az AAL ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztett elő az EK 242. cikk alapján, amelyben az I. timföldhatározat őt érintő részében történő végrehajtásának felfüggesztését kérte. E kérelmet a T-69/06. R. hivatkozási számon vették nyilvántartásba. A Törvényszék elnöke a 2006. augusztus 2-i végzésével elutasította az említett kérelmet, a költségekről pedig nem határozott.

- 18 A Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzatának 14. cikke alapján és a második tanács javaslatára a Törvényszék úgy határozott, hogy az ügyet a feleknek az említett eljárási szabályzat 51. cikke szerinti meghallgatását követően a kibővített ítélkező testület elé utalja.
- 19 2007. május 24-i végzésével a Törvényszék kibővített második tanácsának elnöke a felek meghallgatását követően az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 50. cikke alapján az eljárás szóbeli szakaszának a lefolytatása céljából elrendelte a T-50/06., T-56/06., T-60/06., T-62/06. és T-69/06. sz. ügyek (a továbbiakban: „I. timföld”-ügyek) egyesítését.
- 20 A 2007. december 12-i Írország és társai kontra Bizottság ítéletével (T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 és T-69/06, EU:T:2007:383) a Törvényszék ítélethozatal céljából egyesítette az „I. timföld”-ügyeket, megsemmisítette az I. timföldhatározatot, és a T-62/06. sz. ügyben a keresetet az ezt meghaladó részében elutasította.
- 21 2008. február 26-i keresetlevelével a Bizottság fellebbezést nyújtott be a Törvényszék ezen ítélete ellen.
- 22 A 2009. december 2-i Bizottság kontra Írország és társai ítéletével (C-89/08 P, EBHT, EU:C:2009:742) a Bíróság hatályon kívül helyezte az Írország és társai kontra Bizottság ítéletet (fenti 20. pont, EU:T:2007:383) annyiban, amennyiben a Törvényszék megsemmisítette az I. timföldhatározatot, az „I. timföld”-ügyeket visszautalta a Törvényszék elé, a költségekről pedig nem határozott.
- 23 A Bizottság kontra Írország és társai ítéletet (fenti 22. pont, EU:C:2009:742) követően és az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 118. cikkének 1. §-ával összhangban a Törvényszék elnöke a 2009. december 18-i határozatával az „I. timföld”-ügyeket a kibővített második tanács elé utalta.
- 24 A kibővített második tanács elnöke a 2010. március 1-jei végzésével az eljárás írásbeli és szóbeli szakaszának a lefolytatása, valamint az ítélethozatal céljából egyesítette az „I. timföld”-ügyeket. A Törvényszék elnöke az 2010. szeptember 20-i határozatával az „I. timföld”-ügyeket a kibővített negyedik tanács elé utalta.
- 25 A 2012. március 21-i Írország kontra Bizottság ítéletével (T-50/06 RENV, T-56/06 RENV, T-60/06 RENV, T-62/06 RENV és T-69/06 RENV, EBHT, EU:T:2012:134) a Törvényszék megsemmisítette az I. timföldhatározatot annyiban, amennyiben az megállapítja, illetve azon a megállapításon alapul, hogy a Francia Köztársaság, Írország és az Olasz Köztársaság által 2003. december 31-ig biztosított, a timföldgyártáshoz üzemanyagként használt ásványolajok jövedéki adója alóli mentességek (a továbbiakban: jövedékiadó-mentességek) az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősülnek, illetve amennyiben kötelezi a Francia Köztársaságot, Írországot és az Olasz Köztársaságot, hogy tegyenek meg minden szükséges intézkedést az említett mentességek kedvezményezettekkel való visszatéríttetése érdekében annyiban, amennyiben a kedvezményezettek nem fizettek a nehéz fűtőolajok 1000 kilogrammja után legalább 13,01 euró összegű jövedéki adót.
- 26 2012. június 1-jei keresetlevelével a Bizottság fellebbezést nyújtott be a Törvényszék ezen ítélete ellen.
- 27 A 2013. december 10-i Bizottság kontra Írország és társai ítéletével (C-272/12 P, EBHT, EU:C:2009:812) a Bíróság hatályon kívül helyezte az Írország kontra Bizottság ítéletet (fenti 25. pont, EU:T:2012:134), az „I. timföld”-ügyeket visszautalta a Törvényszék elé, a költségekről pedig nem határozott.
- 28 A Bizottság kontra Írország és társai ítéletet (fenti 27. pont, EU:C:2013:812) követően a Törvényszék elnöke a 2014. január 21-i és március 10-i határozatával az „I. timföld”-ügyeket az első tanács elé utalta.

- 29 Az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 119. cikkének 1. §-ával összhangban a felek előterjesztették írásbeli észrevételeiket, mégpedig Írország 2014. február 21-én, a Bizottság pedig 2014. április 14-én a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben, valamint az AAL 2014. február 26-án, a Bizottság pedig 2014. április 15-én a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben. Írásbeli észrevételeikben a felperesek azonban kinyilvánították, hogy fenntartják a jelen keresetekben a kérelmeik alátámasztása érdekében hivatkozott valamennyi jogalapot. A Bizottság azt tudomásul vette az írásbeli észrevételeiben.
- 30 A Törvényszék elnöke az 2014. szeptember 30-i határozatával az „I. timföld”-ügyeket az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 118. cikkének 1. §-ával összhangban a kibővített első tanács elé utalta.
- 31 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát, és az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 64. cikke 3. §-ának d) pontja alapján elfogadott pervezető intézkedés keretében a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben felhívta Írországot arra, hogy nyújtsa be a 2002. január 8-i és április 26-i leveleket (lásd a fenti 9. és 12. pontot). Írország a megszabott határidőn belül eleget tett ennek a felhívásnak.
- 32 A Törvényszék kibővített első tanácsának elnöke a 2015. március 23-án hozott végzésével az eljárás szóbeli szakaszának a lefolytatása és ítélethozatal céljából egyesítette a jelen ügyeket.
- 33 A 2015. május 6-i tárgyaláson a Törvényszék meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék szóbeli kérdéseire adott válaszait.
- 34 Írország azt kéri, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg az I. timföldhatározatot annyiban, amennyiben e határozat a vitatott mentességre vonatkozik;
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 35 Az AAL azt kéri, hogy a Törvényszék:
- az őt érintő részében semmisítse meg az I. timföldhatározatot;
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 36 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
 - a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

- 37 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a jelen két kereset mindegyikét úgy kell értelmezni, mint amelyek lényegében az I. timföldhatározat megsemmisítésére irányulnak annyiban, amennyiben az megállapítja egy olyan állami támogatás fennállását, amelyet Írország 2002. február 3. és 2003. december 31. között a vitatott mentesség alapján nyújtott (a továbbiakban: vitatott támogatás), és elrendeli, hogy Írország térítse vissza azt (a továbbiakban: megtámadott határozat). Ennyiben e keresetek tárgya azonos.
- 38 A T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított keresetének alátámasztására Írország lényegében négy jogalapra hivatkozik. Az első jogalapot a vitatott támogatásnak az EK 88. cikkre tekintettel történő minősítésével kapcsolatban elkövetett téves jogalkalmazásra alapítja. A második jogalapot a

jogbiztonság elvének, az estoppel-elvnek és a 92/81 irányelv 8. cikke (5) bekezdésének a megsértésére alapítja. A harmadik jogalap a bizalomvédelem elvének megsértésén alapul. A negyedik jogalapot lényegében az estoppel-elvnek a megsértésére, valamint a hatáskörrel való visszaélésre alapítja.

- 39 A T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított keresetének alátámasztására az AAL hat jogalapra hivatkozik. Az első jogalapot lényegében a vitatott támogatásnak az EK 88. cikkre tekintettel történő minősítésével kapcsolatban elkövetett téves jogalkalmazásra alapítja. A második jogalapot lényegében a jogbiztonság elvének és az intézményi aktusok hatékony érvényesülése elvének a megsértésére, valamint hatáskörtúllépésre és hatáskörrel való visszaélésre alapítja. A harmadik jogalapot az EK 3. cikk (1) bekezdésének m) pontjából és az EK 157. cikkből eredő követelmények megsértésére alapítja. A negyedik jogalap a bizalomvédelem elvének és a jogbiztonság elvének a megsértésén alapul. Az ötödik jogalapot lényegében az észszerű határidő tiszteletben tartása elvének, a jogbiztonság elvének és a megfelelő ügyintézés elvének a hivatalos vizsgálati eljárás túlzott időtartamához kapcsolódó megsértésére alapítja. A hatodik jogalapot lényegében az indokolási kötelezettség megsértésére és az EK 87. cikk (1) bekezdésének a megsértésére alapítja.
- 40 Mindenekelőtt azokat a jogalapokat kell megvizsgálni, amelyekkel a felperesek lényegében az állami támogatások területére vonatkozó szabályoknak a vitatott mentességre való alkalmazhatóságát vitatják, vagyis egyrészt a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, a jogbiztonság elvének, az estoppel-elvnek és a 92/81 irányelv 8. cikke (5) bekezdésének a megsértésére alapított második jogalapot és az estoppel-elvnek a megsértésére, valamint a hatáskörrel való visszaélésre alapított negyedik jogalapot, másrészt pedig a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, a jogbiztonság elvének és az intézményi aktusok hatékony érvényesülése elvének a megsértésére, valamint hatáskörtúllépésre és hatáskörrel való visszaélésre alapított második jogalapot és az EK 3. cikk (1) bekezdésének m) pontjából és az EK 157. cikkből eredő követelmények megsértésére alapított harmadik jogalapot.
- 41 Ezt követően meg kell vizsgálni azt a jogalapot, amellyel az AAL lényegében ellenzi a vitatott mentességnek az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak való minősítését a 2003. december 31-ig terjedő időszak tekintetében, vagyis a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, az indokolási kötelezettség megsértésére és az EK 87. cikk (1) bekezdésének a megsértésére alapított hatodik jogalapot.
- 42 Ezt azon jogalapok vizsgálatának kell követnie, amelyekkel a felperesek lényegében a vitatott mentesség új támogatásnak és nem az EK 88. cikk értelmében vett létező támogatásnak való minősítését kifogásolják, vagyis a jelen keresetek alátámasztására felhozott, a vitatott támogatásnak az EK 88. cikkre tekintettel történő minősítésével kapcsolatban elkövetett téves jogalkalmazásra alapított első jogalapok vizsgálatának.
- 43 Végül azon jogalapok vizsgálatát kell elvégezni, amelyekkel a felperesek lényegében a vitatott támogatás visszatéríttetését kifogásolják, vagyis egyrészt a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, a bizalomvédelem elvének a megsértésére alapított harmadik jogalap, másrészt pedig a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, a bizalomvédelem elvének és a jogbiztonság elvének a megsértésére alapított negyedik jogalap és az észszerű határidő tiszteletben tartása elvének, a jogbiztonság elvének és a megfelelő ügyintézés elvének a hivatalos vizsgálati eljárás túlzott időtartamához kapcsolódó megsértésére alapított ötödik jogalap vizsgálatáról van szó.

Egyrészt a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, a jogbiztonság elvének, az estoppel-elvnek és a 92/81 irányelv 8. cikke (5) bekezdésének a megsértésére alapított második jogalapról és az estoppel-elvnek a megsértésére, valamint a hatáskörrel való visszaélésre alapított negyedik jogalapról, másrészt pedig a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset

alátámasztására felhozott, a jogbiztonság elvének és az intézményi aktusok hatékony érvényesülése elvének a megsértésére, valamint hatáskörtúllépésre és hatáskörrel való visszaélésre alapított második jogalapról

- 44 A T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott második jogalap keretében Írország azt kifogásolja, hogy a Bizottság megsértette a jogbiztonság ítélkezési gyakorlat által értelmezett elvét azáltal, hogy a vitatott mentesség tekintetében olyan határozatot fogadott el, amely a 2001/224 határozat által kiváltott joghatásokkal ellentétes joghatásokat vált ki, mivel – bár ez utóbbi határozattal a Tanács engedélyezte a vitatott mentesség 2006. december 31-ig történő alkalmazását – a Bizottság az I. tímfoldhatározattal úgy döntött, hogy a vitatott támogatás az EK 87. cikk (3) bekezdése értelmében véve a közös piaccal összeegyeztethetetlen támogatásnak minősül, és hogy azt következésképpen vissza kell téríttetni. Egyébiránt Írország azt állítja, hogy a Bizottság megsértette az estoppel-elvet a megtámadott határozat elfogadásával, amely a 2001/224 határozat által kiváltott joghatásokkal ellentétes joghatásokat váltott ki, anélkül, hogy az EK 230. cikk alapján ugyanezen határozattal szemben megsemmisítés iránti keresetet indított volna. Végül Írország azt állítja, hogy a megtámadott határozat elfogadásával a Bizottság megsértette a 92/81 irányelv 8. cikkének (5) bekezdését, mivel ha úgy vélte, hogy az általa a 2001/224 határozattal 2006. december 31-ig engedélyezett vitatott mentesség versenytorzulást okozott, vagy a közös piaccal összeegyeztethetetlen volt, követnie kellett volna az e cikkben előírt eljárást, és megfelelő javaslatokat kellett volna előterjesztenie a Tanácsnak a megadott engedély megszüntetése vagy módosítása céljából.
- 45 A T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott negyedik jogalap keretében Írországban lényegében azzal érvel, hogy a megtámadott határozat elfogadásával a Bizottság megsértette az estoppel-elvet és hatáskörrel való visszaélést követett el. Írország úgy véli, hogy az estoppel-elv megakadályozta azt, hogy a Bizottság elfogadja a megtámadott határozatot, mivel a vitatott mentességről és annak a 2001/224 határozat alapján történő végrehajtásáról való tudomása ellenére késlekedett az I. tímfoldhatározat elfogadásával. Először is Írország az 1983. év elején a vitatott mentességről szóló, Bizottságnak küldött értesítésre támaszkodik, amely intézmény akkor elfogadott egy arra vonatkozó pozitív határozatot. Másodszor az 1995-től a vitatott támogatás becsült összegeiről a Bizottságnak küldött időszakos információkra támaszkodik, amelyeket a Bizottság átvett a támogatásokról szóló, Kereskedelmi Világszervezetnek (WTO) küldött értesítéseiben. Írország harmadszor a Tanács által egyhangúlag eljárva a Bizottság javaslatára 1997-ben, 1999-ben és 2001-ben elfogadott engedélyezési határozatokra hivatkozik. Negyedszer a 92/81 irányelv 8. cikkének (5) bekezdése alapján a Tanácsnak benyújtandó bizottsági javaslat hiányára utal, amely irányelvet az EK 93. cikk szerinti *lex specialis* alapján fogadták el. Ötödször a Bizottság által az EK 230. cikk alapján a 2001/224 határozattal szemben benyújtandó megsemmisítés iránti kereset hiányára hivatkozik. Hatodszor a Bizottságnak az I. tímfoldhatározat elfogadásával való, az észszerű határidő tiszteletben tartásának követelményével ellentétes késedelmére utal, mivel az említett határozatot több, mint 43 hónappal azt követően fogadta el, hogy 2002 áprilisában megkapta Írországnak az ezen intézmény kiegészítő felvilágosítások iránti utolsó felhívására adott válaszát. Hetedszer a hivatalos vizsgálati eljárás egész időtartama alatt a Bizottság által tett nyilatkozatokra és Tanács által hozott engedélyezési határozatokra utal, amelyek lehetővé tették annak megállapítását, hogy a vitatott támogatást engedélyezték. Írország nyolcadszor a Bizottság magatartására utal, amely intézmény a vitatott támogatást minden körülmények között létező támogatásként kezelte. Kilencedszer egy támogatást felfüggesztő rendelkezés Bizottság általi, az [EK 88. cikk] alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) 11. cikkének (1) bekezdése alapján történő elfogadásának a hiányára hivatkozik, amely rendelkezés lehetővé tette volna a támogatás közös piacra gyakorolt hatásainak és e támogatás AAL-tól való visszatéríttetése hatásainak az enyhítését. Írország egyébiránt azt állítja, hogy a Bizottság azért fogadta el a megtámadott határozatot, hogy megghiúsítsa a 2001/224 határozat joghatásait, amely utóbbi továbbra is engedélyezte a vitatott mentesség 2006. december 31-ig történő alkalmazását, miközben a Bizottság azt javasolta a Tanácsnak, hogy csak 2002. december 31-ig hosszabbítsa meg az említett engedélyt.

- 46 A T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott második jogalap keretében az AAL azt kifogásolja, hogy a Bizottság megsértette a jogbiztonság ítélkezési gyakorlat által értelmezett elvét és az intézményi aktusok hatékony érvényesülésének az elvét, és hogy túllépte saját hatáskörének határait annyiban, amennyiben a megtámadott határozat a vitatott mentesség tekintetében a 2001/224 határozat által kiváltott joghatásokkal ellentétes joghatásokat vált ki, mivel – bár ez utóbbi határozattal a Tanács meghosszabbította az Írországnak nyújtott azon engedélyt, hogy a vitatott mentességet 2006. december 31-ig tovább alkalmazza – az I. timföldhatározat megállapítja, hogy a vitatott mentesség alapján nyújtott támogatás részben összeegyeztethetetlen a közös piaccal, és ennyiben azt vissza kell téríttetni a kedvezményezettjével, az 1990. július 17-től 2002. február 2-ig tartó időszakra vonatkozó támogatás kivételével. E tekintetben az AAL először is a 92/81 irányelvre hivatkozik, amelyet azon *lex specialis* alapján fogadtak el, amelynek az EK 93. cikk minősül, amely lehetővé tette Írország számára, hogy eltérjen az állami támogatások területére vonatkozó, az EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti *lex generalis* szabályoktól, mivel a Tanács engedélyezési határozatai többek között azon a megállapításon alapultak, hogy a vitatott mentesség nem érinti versenyt vagy nem jár a közös piac működésének torzulásával. Másodszor az AAL a 92/81 irányelv 8. cikkének (5) bekezdése szerinti eljárás Bizottság általi, ahhoz szükséges alkalmazásának a hiányát említi, hogy megoldjanak a Tanács által engedélyezett vitatott mentességhez kapcsolódó esetleges versenytorzulási problémákat, valamint a 2001/224 határozat megsemmisítése iránti kereset EK 230. cikk alapján történő indításának a hiányát említi. Harmadszor az AAL a Tanács engedélyezési határozatára vonatkozó, 1999. november 29-i javaslatra és a Tanács engedélyezési határozatára vonatkozó, 2000. november 15-i javaslat 3. cikkére hivatkozik, amelyekből kitűnik, hogy a Bizottság nem tervezte egy végleges elutasító határozatnak az állami támogatások területén történő elfogadását a Tanács engedélyezési határozatainak a lejártát megelőzően, és hogy nem kérdőjelezte meg a vitatott támogatást. Negyedszer az AAL a Tanácsnak a 2001/224 határozatot megelőző engedélyezési határozataira utal, amelyek nem említették az állami támogatások területére vonatkozó szabályok párhuzamos alkalmazásának lehetőségét. Ötödször a 2001/224 határozat (5) preambulumbekkezdésének a vitatott mentességre való alkalmazhatatlanságát említi, amely egy 1983-ban bejelentett létező támogatás. Hatodszor a Bizottság által a politikájának azon megváltoztatására utal, amely a vitatott mentességgel szembeni hivatalos vizsgálati eljárás 2001. október 30-i határozattal, vagyis körülbelül tizennégy hónappal az említett mentesség további alkalmazására vonatkozó engedélyezés lejártának időpontját megelőzően történő megindításából ered, amely mentességnek a fenntartását maga a Bizottság javasolta a Tanácsnak 2002. december 31-én. Hetedszer az AAL a Bizottságnak a megtámadott határozat elfogadása általi azon jogellenes magatartására hivatkozik, amely a vitatott mentesség 2006. december 31-ig történő alkalmazására vonatkozó, a Tanács által a 2001/224 határozatban megadott engedély visszavonásában, következésképpen pedig a 92/81 irányelvnek az értelmétől és a hatékony érvényesülésétől való megfosztásában állt.
- 47 Mindenesetre az AAL azt állítja, hogy a Bizottság még kizárólag az állami támogatások területére vonatkozó szabályok alkalmazásának keretében is hatásköri visszaélést követett el a megtámadott határozatban azáltal, hogy a vitatott támogatást tévesen jogellenes támogatásnak minősítette, miközben azt a Tanács engedélyezte. E megállapításon nem változtat az a tény, hogy a Tanács hosszabb engedélyt adott, mint a Bizottság által javasolt, mivel a Tanács jogszerűen járt el adójogi harmonizáció területén fennálló hatásköre keretében.
- 48 A Bizottság kéri a jelen jogalapoknak mint megalapozatlanoknak az elutasítását.
- 49 Előzetesen meg kell állapítani, hogy mivel a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott negyedik jogalap egy olyan hallgatolagos engedélyezési határozatra utal, amelyet a 659/1999 rendelet 4. cikkének (6) bekezdése alapján a vitatott mentesség 1983 elején a Bizottságnak történő bejelentését követően hoztak, és amely engedélyezte a bejelentett támogatás létező támogatássá való alakítását, e jogalap egybemosódik az ugyanezen kereset alátámasztására felhozott első jogalap első részével, amelynek a vizsgálatát tehát későbbre kell halasztani (lásd a lenti 135–163. pontot).

- 50 Ezt követően, amennyiben ugyanezen jogalapon belül úgy tűnik, hogy Írország a Bizottságnak azt kifogásolja, hogy megsértette a jogos bizalmat, amelyet a vitatott mentesség jogszerűségét illetően maga keltett az AAL-ben, amiatt, hogy késedelmesen fogadta el az I. tímfoldhatározatot, e joglapot úgy lehet érteni, mint amelyet lényegében a bizalomvédelem elvének a megsértésére alapítottak. E tekintetben az összemosódik a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott harmadik jogalappal, amelynek a vizsgálatát későbbre kell halasztani (lásd a lenti 205–263. pontot).
- 51 Végül, amennyiben a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott negyedik jogalap keretében Írország azt kifogásolja a Bizottságnak, hogy késlekedett a megtámadott határozat elfogadásával, Írország lényegében az észszerű határidő tiszteletben tartása elvének a megsértésére alapított kifogást hoz fel, amely hasonlatos a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott ötödik jogalap keretében az AAL által hivatkozott kifogáshoz, amelyet ez utóbbi jogalappal együtt kell vizsgálni (lásd a lenti 264–273. pontot).
- 52 Egyebekben a jelen jogalapok lényegében azt a kérdést érintik, hogy a Bizottság megsértette-e a jogbiztonság elvét és az intézményi aktusok hatékony érvényesülésének elvét annyiban, amennyiben a megtámadott határozat a 2001/224 határozat által kiváltott joghatásokkal ellentétes joghatásokat vált ki, amely utóbbi határozat kifejezetten engedélyezte Írországnak, hogy a vitatott mentességet 2006. december 31-ig tovább alkalmazza, különösen azon okból kifolyólag, hogy az említett mentesség nem torzítja a versenyt.
- 53 Egyébiránt a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott második és negyedik jogalap felveti az estoppel-elvnek a 2001/224 határozat és a megtámadott határozat által állítólagosan kiváltott ellentétes joghatások révén történő esetleges megsértését, valamint a 92/81 irányelv 8. cikke (5) bekezdésének azon tényhez kapcsolódó esetleges megsértését, hogy a megtámadott határozat elfogadását megelőzően a Bizottság nem követte a 92/81 irányelv 8. cikkének (5) bekezdésében előírt eljárást a 2001/224 határozat módosítása vagy megsemmisítése érdekében.
- 54 Egyébiránt a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított keresete alátámasztására felhozott negyedik jogalap keretében Írország azt rója fel a Bizottságnak, hogy a jelen ügyben nem fogadott el a vitatott támogatásra vonatkozó, a 659/1999 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése szerinti felfüggesztő rendelkezést.
- 55 Végül a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított keresete alátámasztására felhozott negyedik jogalap és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított keresete alátámasztására felhozott második jogalap keretében vizsgálni kell, hogy a vitatott határozat a Bizottság által történő elfogadásakor fennállt-e hatáskörrel való esetleges visszaélés.
- 56 Ami először is a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított keresete alátámasztására felhozott második és negyedik jogalap keretében említett estoppel-elv megsértése alapított kifogást illeti, meg kell állapítani, hogy az estoppel-elv egy angolszász jogintézmény, amely, mint ilyen, nem létezik az európai uniós jogban, ami azonban nem érinti azt, hogy az uniós jogban foglalt egyes elvek, mint a jogbiztonság és a bizalomvédelem elve, és bizonyos szabályok, mint a *nemo potest venire contra factum proprium* szabálya, ezen elvhez kapcsolódónak vagy azzal rokonnak tekinthetők. Ennélfogva a jelen kifogást mint jogilag megalapozatlant el kell utasítani, amennyiben az az estoppel-elv megsértésén alapul, ami nem érinti Írország érvei vizsgálatának lehetőségét, amennyiben azok alátámaszthatnak egy, lényegében a jogbiztonság vagy a bizalomvédelem elvén alapuló joglapot.
- 57 Ami másodszor, a jogbiztonság és az intézmények aktusai hatékony érvényesülése elvének megsértésére, a 92/81 irányelv 8. cikke (5) bekezdésének megsértésére vagy a hatáskör túllépésére alapított, a jelen keresetek alátámasztására felhozott második jogalap keretében vagy a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott negyedik jogalap keretében hivatkozott kifogásokat illeti, először is emlékeztetni kell arra, hogy az EK 5. cikkben és az

EK 7. cikkben foglalt hatáskör-átruházás elve szerint az Európai Közösség a ráruházott hatáskörök és az EK-Szerződésben számára kijelölt célkitűzések keretén belül jár el, és ez egyes intézmények az ugyanezen szerződésben rájuk ruházott hatáskörök keretén belül járnak el.

- 58 Egyébiránt, az ítélkezési gyakorlat szerint, az intézmények jogi aktusait főszabály szerint megilleti a jogszerűség vétele, és ennél fogva mindaddig joghatásokat váltanak ki, amíg azokat vissza nem vonják, megsemmisítés iránti kereset alapján meg nem semmisítik, illetve előzetes döntéshozatal iránti kérelem vagy jogellenességi kifogás következtében nem nyilvánítják érvénytelennek (lásd ebben az értelemben: 1994. június 15-i Bizottság kontra BASF és társai ítélet, C-137/92 P, EBHT, EU:C:1994:247, 48. pont; 1999. július 8-i Chemie Linz kontra Bizottság ítélet, C-245/92 P, EBHT, EU:C:1999:363, 93. pont; 2004. október 5-i Bizottság kontra Görögország ítélet, C-475/01, EBHT, EU:C:2004:585, 18. pont).
- 59 Végül emlékeztetni kell arra, hogy a jogbiztonság az uniós jog általános elve (lásd: 2007. november 8-i Fratelli Martini és Cargill végzés, C-421/06, EU:C:2007:662, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy ezen elv célja az uniós joggal kapcsolatos helyzetek és jogviszonyok kiszámíthatóságának garantálása (2003. április 10-i Schulin-ítélet, C-305/00, EBHT, EU:C:2003:218, 58. pont; 2005. szeptember 15-i Írország kontra Bizottság ítélet, C-199/03, EBHT, EU:C:2005:548, 69. pont). E célból alapvető fontosságú, hogy az intézmények tiszteletben tartsák az általuk elfogadott, és a jogalanyok jogi és ténybeli helyzetét befolyásoló aktusok sérthetlenségét, és ennek megfelelően ezen aktusokat csak a hatásköri és eljárási szabályok betartásával módosíthatják (lásd: 1997. október 21-i Deutsche Bahn kontra Bizottság ítélet, T-229/94, EBHT, EU:T:1997:155, 113. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A jogbiztonság elvének tiszteletben tartása azt is megköveteli, hogy az intézmények elvi szinten törekedjenek az uniós jog különböző rendelkezéseinek végrehajtása során arra, hogy elkerüljék azon inkohereciákat, amelyek felmerülhetnek, különösen olyan esetekben, amikor e rendelkezések ugyanazon cél elérését szolgálják, mint például a közös piacon a torzulásmentes verseny védelmét (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 1993. június 15-i Matra kontra Bizottság, C-225/91, EBHT, EU:C:1993:239, 41. és 42. pont; 2001. január 31-i RJB Mining kontra Bizottság ítélet, T-156/98, EBHT, EU:T:2001:29, 112. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 60 Ami a 92/81 irányelv 8. cikkének (5) bekezdését illeti, az a következőképpen szól:
- „A Bizottság megfelelő javaslatokat nyújt be a Tanácsnak, ha úgy találja, hogy a (4) bekezdésben elrendelt mentességek vagy engedmények már nem tarthatók fenn, különösen a tisztességes verseny tekintetében vagy a belső piac működésének torzulása miatt, vagy a környezetvédelem terén alkalmazott közösségi politikában. A Tanács ezekről a javaslatokról egyhangú döntést hoz.”
- 61 A jelen ügyben, amint azt a Bizottság helyesen megállapítja, a jelen kifogásokat alátámasztó érvelést közvetlenül cáfolja a Bizottság kontra Írország és társai ítélet (fenti 27. pont, EU:C:2013:812).
- 62 Ugyanis a Bizottság kontra Írország és társai ítélet 45–48. pontjában (fenti 27. pont, EU:C:2013:812) a Bíróság egyértelmű különbséget tett a Tanácsnak és a Bizottságnak egyrészt az jövedéki adókra vonatkozó jogharmonizáció, másrészt az állami támogatások terén fennálló hatásköre vonatkozásában. Egyébiránt kimondta, hogy a 92/81 irányelv 8. cikkének (4) bekezdésében előírt eljárás célja és alkalmazási köre eltér az EK 88. cikkben foglalt szabályozásától.
- 63 Ugyanezen ítélet 49. pontjában azt a következtetést vont le, hogy ennél fogva az olyan tanácsi határozat, amely a 92/81 irányelv 8. cikke (4) bekezdésének értelmében engedélyezi valamely tagállam számára a jövedéki adó alóli mentesség bevezetését, nem járhat azzal, hogy megakadályozza a Bizottságot az EK-Szerződés által ráruházott hatáskörök gyakorlásában, és következésképpen az EK 88. cikkben előírt eljárás annak megvizsgálása érdekében való lefolytatásában, hogy e mentesség állami támogatásnak minősül-e, és abban, hogy ezen eljárás eredményeként adott esetben olyan határozatot hozzon, mint az I. timföldhatározat.

- 64 A Bíróság pontosította továbbá a Bizottság kontra Írország és társai ítélet (fenti 27. pont, EU:C:2013:812) 50. pontjában, hogy az körülmény, hogy az engedélyező tanácsi határozatok pontos földrajzi és időbeli jellegű feltételek kikötésével teljes jövedékiadó-mentességet biztosítanak, amelyeket a tagállamok szigorúan betartottak, nem befolyásolja a Tanács és a Bizottság közötti hatáskörmegosztást, tehát nem foszthatja meg a Bizottságot saját hatásköre gyakorlásának lehetőségétől.
- 65 Ugyanezen ítélet 51. pontjában megállapította, hogy egyébiránt a 2001/224 határozat (5) preambulumbekzdése – amely hatályos volt azon időszakban, amelyre nézve a vitatott határozat elrendeli a támogatások visszatéríttetését – éppen e hatáskörmegosztást tiszteletben tartva mondta ki, hogy a szóban forgó határozat nem sértheti az EK 87. cikk és EK 88. cikk alapján esetlegesen lefolytatandó eljárás eredményét, és nem szünteti meg a tagállamokkal szembeni azon követelményt, hogy értesítsék a Bizottságot az állami támogatások esetleges bevezetéséről.
- 66 Végül a Bizottság kontra Írország és társai ítélet (fenti 27. pont, EU:C:2013:812) 52. és 53. pontjában a Bíróság ismételt megállapította, hogy az a körülmény, hogy a Tanács az engedélyező határozatokat a Bizottság javaslatára fogadta el, és az utóbbi egyszer sem gyakorolta a 92/81 irányelv 8. cikkének (5) bekezdése, illetve az EK 230. cikk és EK 241. cikk címén őt megillető, az ezen engedélyező határozatok visszavonásának, módosításának kezdeményezésére vonatkozó jogát, nem képezhet akadályát annak, hogy a hivatkozott jövedékiadó-mentességek az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásoknak minősüljenek, amennyiben az állami támogatás létezésére vonatkozó feltételek teljesültek.
- 67 Az Európai Unió Bírósága Alapokmánya 61. cikkének második bekezdése szerint visszautalás esetén a Törvényszék jogkérdésekben köti a Bíróság határozata. Az Írország kontra Bizottság ítélet (fenti 27. pont, EU:T:2013:812) indokolásának 54. pontjára tekintettel meg kell állapítani, hogy a fenti 62–66. pontban hivatkozott indokok az említett ítélet rendelkező részének szükséges alátámasztásai, amely ítélettel a Bíróság hatályon kívül helyezte az Írország kontra Bizottság ítéletét (fenti 25. pont, EU:T:2012:134), és az „I. timföld”-ügyeket visszautalta a Törvényszék elé.
- 68 Márpedig ezen indokokból kitűnik, hogy az EK 88. cikkben annak vizsgálatára előírt eljárás végrehajtásával, hogy a vitatott mentesség állami támogatásnak minősül-e, és ezen eljárást követően az I. timföldhatározat meghozatalával, a Bizottság csak az EK-Szerződésben az állami támogatások vonatkozásában ráruházott hatásköreit gyakorolta, és így eljárva nem sérthette meg a Tanácsnak a jövedéki adókra vonatkozó jogharmonizáció vonatkozásában az EK-Szerződésben meghatározott hatásköreit vagy a Tanács által az említett hatáskörök gyakorlása során elfogadott aktusokat.
- 69 Ebből következik, hogy a Bizottság az EK 88. cikkben előírt annak vizsgálatára előírt eljárásnak a 92/81 irányelv 8. cikkének (5) bekezdésében előírt eljárás lefolytatása nélkül történő végrehajtásával, hogy a vitatott mentesség állami támogatásnak minősül-e, és ezen eljárást követően az I. timföldhatározat elfogadásával – még ha a 2001/224 határozat 1. cikkének (2) bekezdése kifejezetten engedélyezte is, hogy Írország 2006. december 31-ig továbbra is alkalmazza a vitatott mentességet – nem sérthette meg a jogbiztonság és az intézmények aktusai hatékony érvényesülésének elvét, és amint azt Írország állította, a 92/81 irányelv 8. cikkének (5) bekezdését sem. Ugyanis a Bizottság javaslatára elfogadott engedélyező tanácsi határozatok csak a jövedéki adókra vonatkozó jogharmonizációs szabályok hatálya keretében fejthették ki hatásukat, és nem befolyásolták egy olyan esetleges határozat joghatásait, mint amilyen az I. timföldhatározat, amelyet a Bizottság az állami támogatásokra vonatkozó hatásköreinek gyakorlása keretében fogadhatott el.
- 70 Egyébiránt a Bizottság kontra Írország és társai ítélet (fenti 27. pont, EU:C:2013:812) 52. és 53. pont jából következik, amely pontokban a Bíróság emlékeztet arra, hogy az állami támogatás fogalma objektív helyzetnek felel meg, és e fogalom nem függhet az intézmények magatartásától vagy nyilatkozataitól, hogy az a tény, hogy az engedélyező tanácsi határozatok elfogadásakor a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a jövedéki adó alóli mentességek nem járnak a verseny torzulásával, és nem

akadályozzák a közös piac megfelelő működését, nem képezhette akadályát annak, hogy az említett mentességeket az EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti állami támogatásnak minősítsék, amennyiben teljesültek az állami támogatás fennállásának feltételei.

- 71 A Bíróság által elfogadott megoldásból *a fortiori* következik, hogy a Bizottságot a jövedéki adó alóli mentességek állami támogatásoknak történő minősítésekor nem kötötték a Tanácsnak a jövedéki adókra vonatkozó jogharmonizáció terén hozott határozataiban foglalt értékelései, amelyek szerint az említett mentességek nem jártak a verseny torzulásával, és nem akadályozták a közös piac megfelelő működését.
- 72 Az AAL nem megalapozottan hivatkozik tehát arra, hogy a Bizottság a megtámadott határozat elfogadásakor túllépett a hatáskörein. A felperesek ezért megalapozatlanul állítják, hogy a megtámadott határozat a 2001/224 határozat joghatásaival ellentétes joghatásokat fejt ki.
- 73 Amennyiben az AAL a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított keresete alátámasztására felhozott második jogalap keretében lényegében azt rója fel a Bizottságnak, hogy a vitatott mentességet jogellenes támogatásnak minősítette, jóllehet azt a Tanács engedélyezte, e kifogás megalapozatlanként történő elutasításához elegendő arra emlékeztetni, hogy amint az a Bizottság kontra Írország és társai ügyben hozott ítélet 27. pont, EU:C:2013:812) 49. pontjában megállapításra került, az engedélyező tanácsi határozat, a jövedéki adókra vonatkozó jogharmonizációs szabályokra tekintettel nem akadályozhatta meg a Bizottságot az állami támogatásokra vonatkozó hatásköreinek gyakorlásában, és az EK 88. cikkben előírt eljárást követően – adott esetben – olyan határozat elfogadásában, mint amilyen a megtámadott határozat.
- 74 Következésképpen megalapozatlanként el kell utasítani a jogbiztonság és az intézmények aktusai hatékony érvényesülésének elve megsértésére, a 92/81 irányelv 8. cikke (5) bekezdésének megsértésére vagy hatáskör túllépésére alapított kifogásokat.
- 75 Ami harmadszor, a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott negyedik jogalap keretében és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott második jogalap keretében hivatkozott, a Bizottság részéről elkövetett hatáskörrel való visszaélésre alapított kifogásokat illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, hatáskörrel való visszaélés fogalmának az uniós jogban pontos tartalma van, és azokra a helyzetekre vonatkozik, amikor valamely közigazgatási hatóság hatáskörét a ráruházottól eltérő célra használja. A határozat csak akkor minősül hatáskörrel való visszaélésnek, ha objektív, releváns és egybehangzó bizonyítékok alapján úgy tűnik, hogy azt a megjelölttől eltérő cél elérése érdekében hozták meg (lásd: 2008. szeptember 9-i Bayer CropScience és társai kontra Bizottság ítélet, T-75/06, EBHT, EU:T:2008:317, 254. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 76 A jelen ügyben a hatáskörrel való visszaélés fennállásának megállapításához a felperesek hoznak fel objektív, releváns és egybehangzó bizonyítékokat, amelyek arra engednek következtetni, hogy a megtámadott határozatot a megjelölttől, azaz a közös piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatásnak az EK 87. cikk (3) bekezdése szerinti visszatéríttetésétől eltérő cél elérése érdekében hozták meg.
- 77 Megalapozatlanként el kell tehát utasítani a Bizottság részéről elkövetett hatáskörrel való visszaélésre alapított kifogásokat is.
- 78 Negyedszer, amennyiben a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított keresete alátámasztására felhozott negyedik jogalap keretében Írország azt rója fel a Bizottságnak, hogy a jelen ügyben nem fogadott el a 659/1999 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése szerinti, a vitatott támogatást felfüggesztő rendelkezést, emlékeztetni kell arra, hogy e rendelkezés szerint „[a] Bizottság miután lehetőséget biztosított az

érintett tagállamnak észrevételei megtételére, olyan határozatot hozhat, amely megköveteli a jogellenes támogatások ideiglenes visszatérítését, amíg a Bizottság határozatot nem hoz a támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségéről”.

- 79 A 659/1999 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése nem kötelezi a Bizottságot arra, hogy felfüggesztő rendelkezést fogadjon el, amennyiben teljesülnek bizonyos feltételek, hanem csak azt írja elő, hogy elfogadhat ilyen rendelkezést, amennyiben azt szükségesnek véli. Ebből következik, hogy Írország nem róhatja fel megalapozottan Bizottságnak, aki a jelen ügyben nem ítélte szükségesnek felfüggesztő rendelkezés elfogadását, hogy megsértette a 659/1999 rendelet 11. cikkének (1) bekezdését.
- 80 Következésképpen el kell utasítani a lényegében a 659/1999 rendelet 11. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított kifogást.
- 81 Mivel – a más jogalapok keretében (lásd a fenti 49. és 50. pontot) vagy önállóan (lásd a fenti 51. pontot) vizsgálendő kifogások sérelme nélkül – teljes mértékben elutasításra kerültek a jelen keresetek alátámasztására felhozott második jogalap keretében és a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott negyedik jogalap keretében hivatkozott egyéb kifogások, e jogalapokat mint megalapozatlanokat el kell utasítani.

A T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, az EK 3. cikk (1) bekezdésének m) pontjából és az EK 157. cikkből eredő követelmények megsértésére alapított harmadik jogalapról

- 82 Az AAL állítja, hogy a Bizottság megsértette az EK 3. cikk (1) bekezdésének m) pontjából és az EK 157. cikkből eredő követelményeket, amennyiben ahelyett, hogy segítené a közösségi vállalkozások versenyképessé tételét, a megtámadott határozat révén még kevésbé versenyképessé vált a Közösség, és azt hátrányos helyzetbe hozta azon a világpiacon, ahová a Közösség a termelésének nagy részét kivitte. Az engedélyező tanácsi határozatokat a vitatott mentesség által okozott torzulásának hiányára alapították, amit kezdetben elismert a Bizottság, és amit a 92/510 határozat negyedik preambulumbekkezdésében ki is mondtak.
- 83 A Bizottság arra hivatkozik, hogy a jelen jogalapot megalapozatlanként el kell utasítani.
- 84 A jelen jogalap lényegében azt a kérdést veti fel, hogy a megtámadott határozat elfogadásával a Bizottság megsértette-e az EK 3. cikk (1) bekezdésének m) pontjából és az EK 157. cikkből eredő követelményeket, amennyiben akadályozta valamely intézkedés, azaz a vitatott mentesség alkalmazását, amely az AAL timföldgyártási világpiacon fennálló versenyképességének a verseny torzulása nélkül történő megerősítésére irányult, amint az a 2001/224 határozatból kitűnik.
- 85 Az EK 3. cikk többek között a következőket írja elő:

„A 2. cikkben foglaltak megvalósítása céljából a Közösség tevékenysége – e szerződés rendelkezései és az abban meghatározott ütemezés szerint – a következőket foglalja magában:

[...]

m) a közösségi ipar versenyképességének erősítése [...]

- 86 Az EK 157. cikk többek között a következőket mondja ki:

„(1) A Közösség és a tagállamok biztosítják a közösségi ipar versenyképességéhez szükséges feltételek meglétét.

E célból – összhangban a nyitott és versengő piacok rendszerével – fellépésük arra irányul, hogy:

- felgyorsítsák az ipar alkalmazkodását a strukturális változásokhoz;
- ösztönözzék egy olyan környezet kialakítását, amely a Közösség egész területén kedvez a kezdeményezéseknek és a vállalkozások – különösen a kis- és középvállalkozások – fejlődésének;
- ösztönözzék egy olyan környezet kialakítását, amely kedvez a vállalkozások közötti együttműködésnek;
- elősegítsék az innovációs, kutatási és technológiafejlesztési politikákban rejlő ipari lehetőségek jobb kihasználását.

[...]

(3) A Közösség az e szerződés egyéb rendelkezései alapján folytatott politikái és tevékenysége útján hozzájárul az (1) bekezdésben meghatározott célkitűzések eléréséhez. A Tanács a[z EK] 251. cikkben megállapított eljárásnak megfelelően, a Gazdasági és Szociális Bizottsággal folytatott konzultációt követően egyedi intézkedéseket hozhat a tagállamokban végrehajtott olyan fellépések támogatására, amelyek az (1) bekezdésben kitűzött célok megvalósítására irányulnak.

E cím nem szolgáltat alapot ahhoz, hogy a Közösség bármilyen olyan intézkedést vezessen be, amely a verseny torzulásához vezethet, vagy amely adórendelkezéseket vagy a munkavállalók jogait és érdekeit érintő rendelkezéseket tartalmaz.”

- 87 Amint a Bizottság helyesen érvel, az EK 3. cikk az (1) bekezdésének g) pontjában előírta továbbá a Közösség tevékenysége magában foglalt „olyan rendszer[t], amely megakadályoz[t]a a belpiaci verseny torzulását”. Egyébiránt EK 157. cikk kimondta, hogy nem szolgáltat alapot ahhoz, hogy a Közösség bármilyen olyan intézkedést vezessen be, amely a verseny torzulásához vezethet.
- 88 Amennyiben a Bíróság a Bizottság kontra Írország és társai ügyben hozott ítélet (fenti 27. pont, EU:C:2013:812) 52. pontjában megállapította, hogy amikor a Tanács elfogadta az adójogszabályok harmonizációjával kapcsolatos szabályok szerinti engedélyező határozatokat, a Bizottság álláspontja az volt, hogy a vitatott mentesség nem okozta a verseny torzulását, és nem akadályozta a közös piac megfelelő működését, az ugyanezen ítélet 53. pontjában kimondta továbbá, hogy az nem képezheti akadályát annak, hogy e mentesség az EK 87. cikk (1) bekezdésének értelmében vett állami támogatásoknak minősüljön, amennyiben az állami támogatás létezésére vonatkozó feltételek teljesültek, megállapítva, hogy az állami támogatás fogalma objektív helyzetnek felel meg, és e fogalom nem függhet az intézmények magatartásától vagy nyilatkozataitól.
- 89 Márpedig az I. tímfoldhatározatban a Bizottság megállapította, hogy a vitatott mentességet az EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti állami támogatásnak kell minősíteni, többek között, mivel, amint az az ugyanezen határozat (61) és (62) preambulumbekkezdésében megállapításra került, feltételezni lehet, hogy torzítja vagy torzíthatja a versenyt még akkor is, ha a tímfoldgyártás nagy része az alumíniumtermelő gyárakban került felhasználásra, amennyiben a vitatott mentesség kifejezetten a kedvezményezettek – többek között közösségi, Görögországban, Spanyolországban, Németországban és 2004. május 1-jétől, Magyarország ország uniós csatlakozásától, Magyarországon letelepedett – versenytársaikhoz viszonyított versenyképességének megerősítésére irányult, a gyártási költségeik csökkentése révén.
- 90 A jelen jogalap keretében az AAL annak megállapítására szorítkozik, hogy a Bizottság fenti 89. pontban említett értékelése ellentmond a Tanács által a Bizottság javaslatára az adójogszabályok harmonizációja tárgyában elfogadott engedélyező határozatok mögött húzódó értékelésnek, az AAL nem vitatja azonban kifejezetten ezen értékelés megalapozottságát.

- 91 Amennyiben a fenti 88. pontban kifejtett indokok miatt a Bizottságot a jelen ügyben nem kötötték a Tanács által a Bizottság javaslatára, az adójogszabályok harmonizációja tárgyában elfogadott engedélyező határozatokban foglalt értékelések, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat elfogadásával nem sértette meg az EK 3. cikk (1) bekezdésének m) pontját és az EK 157. cikket.
- 92 Ennélfogva a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 93 Ezen elutasítás nem sérti az ugyanezen kereset alátámasztására felhozott hatodik jogalap keretében elvégzendő arra irányuló vizsgálatot, hogy a Bizottság az I. timföldhatározat (61) és (62) preambulumbekkezdésében megsértette-e az EK 87. cikk (1) bekezdése szerint rá háruló indokolási kötelezettséget annak megállapításakor, hogy a jelen ügyben teljesülnek a verseny és a tagállamok közötti kereskedelem érintettségére vonatkozó feltételek (lásd a lenti 94–131. pontot).

A T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, az indokolási kötelezettség és az EK 87. cikk (1) bekezdése megsértésére alapított hatodik jogalapról

- 94 Először is az AAL állítja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban megsértette a rá háruló indokolási kötelezettséget, amennyiben nem indokolta megfelelően egyes, a vitatott támogatás EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti állami támogatásnak minősítéséhez szükséges feltételek tiszteletben tartását, azaz a tagállamok közötti kereskedelem érintettségére és a verseny torzulására vonatkozó feltételeket. A Bizottság egyes tagjai által megfogalmazott óhajok szerint a megtámadott határozatban ki kellett volna fejteni azon okokat, amelyek miatt a vitatott támogatásnak a versenyre és a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hatásának teljes és naprakész gazdasági elemzését követően azt a következtetést vonták le, hogy a jelen ügyben teljesülnek a fent hivatkozott feltételek.
- 95 Másodszor, az AAL állítja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban, megsértette az EK 87. cikk (1) bekezdését, amennyiben komoly gazdasági elemzés hiányában tévesen állapította meg, hogy a vitatott támogatás előnyt nyújtott számára, hogy érintette a tagállamok közötti kereskedelmet, vagy hogy torzította vagy torzíthatta a versenyt. E tekintetben először is arra hivatkozik, hogy a Bizottság az I. timföldhatározat (62) preambulumbekkezdésében nem vette figyelembe a tagállamok közötti kereskedelemre és kereskedelmi forgalomra gyakorolt hatás elemzésekor, hogy két eltérő termék létezik, azaz az SGA és a CGA, és hogy SGA termelőként elsősorban nem más európai termelőkkel, hanem nem európai termelőkkel áll versenyben, nevezeten a CGA termelőivel. Másodszor, a Bizottság által a helyzetről az I. timföldhatározat (61) preambulumbekkezdésében adott téves képre alapít, amikor a Bizottság megállapítja, hogy a vitatott támogatás, a költségei csökkentésével a versenytársaihoz viszonyított versenyképességének megerősítésére irányult, ami csak a nem európai timföldgyártókra volt igaz, az európai timföldgyártókra pedig nem, akik között igen alacsony volt a verseny szintje, figyelembe véve, hogy a Közösség nettó timföldimportőr volt, és hogy a közösségi timföldgyártás jelentős része kötött volt. Harmadszor hivatkozik arra, hogy a Bizottság nem vette figyelembe egyrészt, hogy az európai, többek között a Németországban letelepedett timföldgyártók adómentességben részesültek az általuk használt, már eleve olcsóbb energia vonatkozásában, másrészt pedig az engedélyekre és a környezetvédelemre vonatkozó különböző nemzeti jogszabályok révén a költségeket illetően hátrányos helyzetben találta magát az egyéb európai timföldgyártókhoz viszonyítva.
- 96 A Bizottság arra hivatkozik, hogy a jelen jogalapot megalapozatlanként el kell utasítani.
- 97 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az EK 253. cikkben előírt indokolási kötelezettség olyan lényeges eljárási szabálynak minősül, amelyet külön kell választani az indokolás megalapozottságának kérdésétől, amely a vitatott jogi aktus érdemi jogszerűségére vonatkozik (lásd: 2011. szeptember 29-i Elf Aquitaine kontra Bizottság ítélet, C-521/09 P, EBHT, EU:C:2011:620,

146. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2014. május 14-i Donau Chemie kontra Bizottság ítélet, T-406/09, EBHT, EU:T:2014:254, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 98 Először is, az EK 253. cikkben foglalt indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogást kell vizsgálni, másodszor pedig az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított kifogást.
- 99 Ami először is az EK 253. cikk szerinti indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogást illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az EK 253. cikk által megkövetelt indokolást az adott jogi aktus jellegéhez kell igazítani, valamint világosan és kétértelműségtől mentesen kell megfogalmazni a jogi aktust elfogadó intézmény érvelését, hogy az az érdekelték számára a meghozott intézkedés indokait megismerhetővé, a hatáskörrel rendelkező bíróság számára pedig a felülvizsgálati jogkört gyakorolhatóvá tegye (lásd: 1998. április 2-i Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ítélet, C-367/95 P, EBHT, EU:C:1998:154, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az indokolás követelményét az ügy körülményeire, így többek között a jogi aktus tartalmára, az előadott indokok jellegére, és a címzettek, illetve a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett más személyek magyarázathoz jutás iránti érdekére figyelemmel kell értékelni (lásd: a fent hivatkozott Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ítélet, EU:C:1998:154, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 100 Az indokolási kötelezettség az állami támogatásként történő minősítés esetén megköveteli, hogy a Bizottság sorolja fel azokat az indokokat, amelyek miatt úgy véli, hogy a szóban forgó intézkedés az EK 87. cikk (1) bekezdésének hatálya alá esik (lásd: 2010. június 15-i Mediaset kontra Bizottság ítélet, T-177/07, EBHT, EU:T:2010:233, 144. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), amely tiltja az olyan támogatásokat, amelyek érintik a tagállamok közötti kereskedelmet, és torzítják a versenyt, vagy azzal fenyegetnek (2009. szeptember 4-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-211/05, EBHT, EU:T:2009:304, 151. pont).
- 101 Ami a Bizottság által e tekintetben előterjesztendő indokokat illeti, azokat az ítélkezési gyakorlatban megállapított követelményekre hivatkozva kell meghatározni a tagállamok közötti kereskedelem érintettségének és a verseny torzulása feltételei tiszteletben tartásának megállapításához, amint arra a lenti 112–115. pont emlékeztet.
- 102 Így egyrészt e fenti 99. és 100. pontban, másrészt pedig a lenti 112–115. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat alapján kell értékelni, hogy a Bizottság a jelen ügyben kellően indokolta-e a megtámadott határozatot az államok közötti kereskedelem érintettségének és a verseny torzulásának feltételeit illetően.
- 103 A jelen ügyben a megtámadott határozat (60)–(62) preambulumbekkezdésében a Bizottság az alábbi indokolást adta:
- „(60) A jövedéki adó alóli mentesség csökkenti egy jelentős felhasználás költségét [helyesen: egy jelentős nyersanyag költségét], és ezáltal előnyben részesíti azokat a kedvezményezetteket, amelyek kedvezőbb pénzügyi helyzetben vannak, mint más, egyéb iparágakban vagy régiókban ásványolajat felhasználó vállalkozások.
- (61) Észrevételeikben a kedvezményezettek és Franciaország azon nézetüknek adtak hangot, hogy a mentességek nem eredményezték a verseny torzulását, ahogy az egységes piac működésére sem voltak kedvezőtlen hatással, különösen mivel a Közösség nettó timföldimportőr volt, mivel a közösségi gyártóknak globális szinten kellett versenyezniük, és a magas energiaárak miatt hátrányban voltak, valamint azért, mert a mentességek megszüntetése nem javítaná a timföld piaci helyzetét közösségi szinten, ugyanakkor csökkentené az alumíniumgyártás nyersanyagellátásának biztonságát. Állításuk szerint a verseny torzulásának hiányát az is alátámasztja, hogy egyetlen versenytárs sem tett észrevételeket a [hivatalos vizsgálati] eljárás

megkezdésére vonatkozó bizottsági határozattal kapcsolatban. Mindez ugyanakkor nem vonja kétségbe a (60) preambulumbekzdésben tett megállapítást. Éppen ellenkezőleg, megerősíti, hogy a jövedéki adó csökkentése kifejezetten azt célozta, hogy költségeik csökkentésével megszilárdítsa a kedvezményezettek versenyképességét versenytársaikkal szemben. A Bizottság megjegyzi, hogy timföldet Görögországban, Spanyolországban, Németországban és Magyarországon is gyártanak (bár Magyarország csak 2004. május 1-jétől tagállam).

- (62) A timfölddel, SGA és CGA formájában egyaránt, a tagállamok között kereskednek, ahogy alumíniummal is, amelynek piaca szorosan kapcsolódik a timföld piacához. A támogatás ezért úgy értékelhető, mint amely kedvezőtlen hatással van a Közösségen belüli kereskedelemre, és torzítja a versenyt, vagy azzal fenyeget, akkor is, ha a timföldgyártás jelentős részét a közelben létesített alumíniumgyárakban használják fel.”

- 104 Amennyiben a megtámadott határozat (62) preambulumbekzdésében a Bizottság utal a „timföld”-re „SGA és CGA formájában”, pontosítani kell, hogy ugyanezen határozat (16) preambulumbekzdésében az alábbiakat állapította meg:

„[...] Több, egyesülésre vonatkozó határozatában a Bizottság úgy találta, hogy két, egymástól elkülönülő termékpiacon létezik: a kohászati célú timföld (smelter-grade alumina, a továbbiakban: SGA) és a vegyitermék-célú timföld (chemical-grade alumina, a továbbiakban: CGA). A CGA sokkal nagyobb hozzáadott értéket képviselő termék, mint az SGA. Míg az SGA földrajzi piaca az egész világra kiterjed, addig a CGA-é csak Európa.”

- 105 A megtámadott határozat (61) és (62) preambulumbekzdésében a Bizottság megállapította, hogy a megtámadott határozat (16) preambulumbekzdéséhez fűzött lábjegyzetben hivatkozott, az egy összefonódás közös piaccal és az EGT-Megállapodással való összeegyeztethetőségét megállapító, 2000. május 3-i 2002/174/EK bizottsági határozatban (COMP/M.1693 – Alcoa/Reynolds ügy) (HL 2002. L 58., 25. o.; a továbbiakban: Alcoa/Reynolds határozat), szereplő elemzések szerint, az SGA és a CGA két különböző, európai szintű piacot alkotott, mivel nemcsak az Írországon, Olaszországon és Franciaországon letelepedett termelőket foglalta magában, hanem a Görögországon, a Spanyolországon, a Németországon és a (2004. május 1-jétől) Magyarországon letelepedett termelőket is. Egyébiránt megállapította, hogy a timföld (SGA és CGA) tagállamok közötti olyan kereskedelem tárgyát képezte, amely főszabály szerint a timföldgyártás azon korlátozott mértékére vonatkozott, amely nem a közeli alumíniumgyárakban került felhasználásra (a továbbiakban: többlettimföld), és amelyet harmadik személyeknek ajánlottak fel a szabad piacon a „kötött timfölddel” ellentétben, amelyet belsőleg használtak az integrált termelők a fent hivatkozott Alcoa/Reynolds határozat (13) preambulumbekzdésében tett elemzés szerint.

- 106 Egyébiránt a megtámadott határozat (60) és (61) preambulumbekzdésében a Bizottság megállapította, hogy a jövedéki adó alóli olyan mentességek, mint a vitatott mentesség, csökkentették timföldgyártók által használt egy jelentős nyersanyag költségét, akiket, azaz az Írországon, a Shannon régióban, Franciaországon, a Gardanne régióban és Olaszországon, Szardínián letelepedett termelőket ezáltal előnyben részesített, ami – még ha a Bizottság nem is mondta ki kifejezetten a megtámadott határozatban – annak megállapításához vezetett, hogy a vitatott támogatás az említett termelőknek nyújtott működési támogatás volt, és e termelők termelékenységét megerősítette a más európai – a Görögországon, a Spanyolországon és a Németországon letelepedett – timföldgyártókhoz viszonyítva, akik nem részesültek e mentességben.

- 107 Végül a Bizottság a megtámadott határozat (61) preambulumbekzdésében megcáfolta azon kifogásokat, amelyeket a kedvezményezettek, többek között az AAL és a Francia Köztársaság terjesztette elő a közigazgatási eljárás során.

- 108 Az így tett megállapításokra tekintettel a Bizottság a megtámadott határozat (62) preambulumbekkezdésében megállapította, hogy a jelen ügyben feltételezhető, hogy a vitatott támogatás érintette a tagállamok közötti kereskedelmet, és torzította a versenyt, vagy azzal fenyegetett.
- 109 A fenti 99. és 100. pontban és a lenti 112–115. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatra tekintettel a Bizottság kellően indokolta a megtámadott határozatot, ami a tagállamok közötti kereskedelem érintettsége és a verseny torzulása feltételeinek tiszteletben tartását illeti, tömören, de világosan megállapítva azon okokat, amelyek miatt – a többlettímföldre (SGA és CGA) vonatkozó tagállamok közötti kereskedelem és európai szintű piacok fennállására, valamint azon tényre figyelemmel, hogy a vitatott támogatás működési támogatás – feltételezhető volt, hogy e támogatás érinthette e kereskedelmet és torzíthatta e piacokon a versenyt, megerősítve az Írországból, a Shannon régióban, a Franciaországban, a Gardanne régióban és az Olaszországban, Szardínián letelepedett tímföldgyártók a Görögországban, Spanyolországban és Németországban letelepedett más európai tímföldgyártókhoz viszonyított versenyhelyzetét.
- 110 Megalapozatlanként el kell tehát utasítani az EK 253. cikkben kimondott indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogást.
- 111 Ami másodsorban az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított kifogást illeti, az AAL lényegében azt állítja, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot az EK 87. cikk szerinti állami támogatásnak minősítés keretében, amennyiben megállapította, hogy a vitatott támogatás előnyt biztosított számára, érintette a tagállamok közötti kereskedelmet, és torzította a versenyt, vagy azzal fenyegetett.
- 112 E tekintetben először is, emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint, a tagállamok közötti kereskedelem érintettsége és a verseny torzulása feltételeinek értékelése keretében a Bizottságnak nem azt kell bizonyítania, hogy a támogatásoknak valóban hatásuk van a tagállamok közötti kereskedelemre, és ténylegesen torzítják a versenyt, hanem csak azt kell megvizsgálnia, hogy e támogatások képesek-e hatást gyakorolni a kereskedelemre és torzítani a versenyt (lásd: 2009. szeptember 9-i Holland Malt kontra Bizottság ítélet, T-369/06, EBHT, EU:T:2009:319, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Olaszország kontra Bizottság ítélet, fenti 100. pont, EU:T:2009:304, 152. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ebből következik, hogy a Bizottság nem köteles az érintett piacok tényleges helyzetének, a támogatásokban részesülő kedvezményezett vállalkozások piaci részesedésének, a versenytárs vállalkozások helyzetének és a gazdasági elemzésére (lásd: Mediaset kontra Bizottság ítélet, fenti 100. pont, EU:T:2010:233, 145. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 113 Ezt követően az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hatásra és a verseny torzítására vonatkozó feltételek főszabály szerint elválaszthatatlanul összetartoznak (2001. április 4-i Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia kontra Bizottság ítélet, T-288/97, EBHT, EU:T:2001:115, 41. pont; 2000. június 15-i Alzetta és társai kontra Bizottság ítélet, T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97–T-607/97, T-1/98, T-3/98–T-6/98 és T-23/98, EBHT, EU:T:2000:151, 81. pont). Különösen az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a tevékenységeit a közösségi piacon folytató vállalkozásnak nyújtott minden támogatás alkalmas versenytorzítások okozására és a tagállamok közötti kereskedelem érintésére (lásd: 2009. június 11-i ASM Brescia kontra Bizottság ítélet, T-189/03, EBHT, EU:T:2009:193, 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-222/04, EBHT, EU:T:2009:194, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 114 Egyébiránt a verseny torzítására vonatkozó feltételt illetően az ítélkezési gyakorlat vélelmezi, hogy valamely vállalkozás működési támogatásai, azaz azok a támogatások, amelyek arra irányulnak, hogy a vállalkozás mentesüljön azon költségek alól, amelyeket szokásos ügyvitele keretében vagy rendes tevékenységei végzése során viselnie kellene, olyan mesterséges pénzügyi támogatást nyújtanak, amelyek főszabály szerint torzítják a versenyfeltételeket azon ágazatban, amelyben nyújtották őket

- (1995. június 8-i Siemens kontra Bizottság ítélet, T-459/93, EBHT, EU:T:1995:100, 48. és 77. pont; 2000. szeptember 29-i CETM kontra Bizottság ítélet, T-55/99, EBHT, EU:T:2000:223, 83. pont; lásd továbbá ebben az értelemben: 2000. szeptember 19-i Németország kontra Bizottság ítélet, C-156/98, EBHT, EU:C:2000:467, 30. pont; 2000. október 5-i Németország kontra Bizottság ítélet, C-288/96, EBHT, EU:C:2000:537, 77. és 78. pont). Ebből következik, hogy amikor a Bizottság megállapítja a működési támogatás fennállását, nem köteles kifejtetni azon okokat, amelyek miatt e támogatás torzízza a versenyt, vagy azzal fenyeget (lásd ebben az értelemben: a fent hivatkozott Németország kontra Bizottság ítélet, EU:C:2000:537, 86. pont).
- 115 Végül a tagállamok közötti kereskedelem érintettségére vonatkozó feltételt illetően az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy ha a tagállam által nyújtott pénzügyi támogatás megerősíti valamely vállalkozás helyzetét a tagállamok közötti kereskedelemben a versenytársaival szemben, ez utóbbiakat a támogatás által érintetteknek kell tekinteni (lásd: 1994. szeptember 14-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, C-278/92–C-280/92, EBHT, EU:C:1994:325, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Olaszország kontra Bizottság ítélet, fenti 100. pont, EU:T:2009:304, 153. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Nincsen olyan határérték, amely alatt úgy lehet tekinteni, hogy a tagállamok közötti kereskedelem nem érintett (lásd: ASM Brescia kontra Bizottság ítélet, fenti 113. pont, EU:T:2009:193, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Olaszország kontra Bizottság ítélet, fenti 113. pont, EU:T:2009:194, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Különösen, a feltétel, amely szerint a támogatásnak a tagállamok közötti kereskedelmet érintenie kell, nem függ az érintett tevékenységi kör fontosságától (2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítélet, C-280/00, EBHT, EU:C:2003:415, 82. pont).
- 116 Ami először is azon kifogást illeti, amelyben az AAL lényegében azt vitatja, hogy teljesül a támogatás kedvezményezettjének nyújtott előnyre vonatkozó feltétel, emlékeztetni kell arra, hogy az EK 87. cikk célja elkerülni, hogy a tagállamok közötti kereskedelmet érintsék azok az állami szervek által nyújtott előnyök, amelyek bizonyos vállalkozásoknak vagy bizonyos áruk termelésének előnyben részesítése által különböző módokon torzíják a versenyt, vagy azzal fenyegetnek (lásd: 1994. március 15-i Banco Exterior de España ítélet, C-387/92, EBHT, EU:C:1994:100, 12. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 117 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a támogatás fogalma nemcsak a szubvencióhoz hasonló pozitív juttatásokat foglalja magában, hanem azokat a beavatkozásokat is, amelyek különböző formában enyhítik a vállalkozás költségvetésére általában nehezedő terheket, és amelyek ezáltal, anélkül hogy a szó szoros értelmében szubvenciók lennének, azokkal azonos természetűek és hatásúak (2000. június 13-i EPAC kontra Bizottság ítélet, T-204/97 és T-270/97, EBHT, EU:T:2000:148, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ebből következik, hogy az olyan intézkedés, amelyen keresztül az állami hatóságok bizonyos vállalatoknak adómentességet biztosítanak, amely – noha nem jár állami források kiutalásával – az ebben részesülő kedvezményezetteket kedvezőbb pénzügyi helyzetbe hozza a többi adóalanyhoz képest, az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében állami támogatásnak minősül (Banco Exterior de España ítélet, fenti 116. pont, EU:C:1994:100, 14. pont).
- 118 A jelen ügyben a megtámadott határozat (60) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy az AAL vitatott mentesség által történő előnyben részesítése a Bizottság szerint abból eredt, hogy „[a] jövedéki adó alóli mentesség csökkenti egy jelentős felhasználás [helyesen: egy jelentős nyersanyag költségét], amelyet a kedvezményezettjeik használnak, „amelyek kedvezőbb pénzügyi helyzetben v[oltak], mint más, egyéb iparágakban vagy [egyéb] régiókban ásványolajat felhasználó vállalkozások”.
- 119 A fenti 117. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel a Bizottság megalapozottan állapította meg, hogy a jövedéki adó alóli mentességek egy terhet szüntettek meg, úgymint az ásványolajok jövedéki adóját, amely főszabály szerint olyan vállalkozások költségvetését terheli, amelyek, mint az AAL, az említett olajokat timföldgyártásra üzemanyagként használták fel, Írországból, a Shannon

régióban, Franciaországban, a Gardanne régióban és Olaszországban, Szardínián, és ennél fogva az utóbbiaknak előnyt nyújtottak az egyéb, a más ágazatokban vagy más régiókban a gyártási eljárásuk keretében szintén ásványolajokat felhasználó vállalkozásokhoz viszonyítva.

- 120 E megállapítást nem kérdőjelezi meg az AAL-nek a lényegében a vitatott mentesség kompenzációs funkciójára alapított érve, figyelembe véve a gyártási költségek szintjén az egyéb európai, többek között a Németországban letelepedett timföldgyártókhoz viszonyítva elszenvedett objektív versenyhátrányt. Ugyanis e tekintetben elegendő arra emlékeztetni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az a körülmény, hogy a tagállam egyoldalú intézkedésekkel a gazdaság valamely ágazatában a más tagállamokban érvényesülő versenyfeltételekhez való közeledésre törekszik, nem fosztja meg ezen intézkedéseket támogatás jellegüktől (lásd: 2004. április 29-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-372/97, EBHT, EU:C:2004:234, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 121 Ennél fogva megalapozatlanként el kell utasítani a támogatás kedvezményezettjének nyújtott előny feltétele teljesítésének elmulasztására alapított kifogást.
- 122 Ami ezt követően azon kifogást illeti, amelyben az AAL lényegében azt vitatja, hogy teljesült a verseny torzulásának feltétele, emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 113. és 114. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint, egyrészt, a közös piacon tevékenységet folytató vállalkozásnak nyújtott minden támogatás torzíthatja a versenyt, másrészt pedig a vállalkozás működési támogatásai – azaz azon támogatások, amelyek arra irányulnak, hogy a vállalkozás mentesüljön azon költségek alól, amelyeket szokásos ügyvitel keretében vagy rendes tevékenységei végzése során viselnie kellene – feltételezhetően torzíthatja a versenyfeltételeket azon ágazatban, amelyben nyújtották őket.
- 123 A jelen ügyben a megtámadott határozat (60) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság szerint „[a] jövedéki adó alóli mentesség csökkenti” az Írországon, a Shannon régióban, Franciaországban, Gardanne régióban, és Olaszországban, Szardínián letelepedett timföldgyártók által felhasznált „egy jelentős felhasználás költségét [helyesen: egy jelentős nyersanyag] költségét”. Megalapozott ezen értékelés, amennyiben az olyan vállalkozások, mint az AAL, amelyek timföldgyártáshoz üzemanyagként használták az ásványolajokat a fent hivatkozott régiókban, főszabály szerint kötelesek lettek volna megfizetni az ásványolajok jövedéki adóját. Ennél fogva költségvetésüket terhelte volna az ezen adónak megfelelő összeg. A Bizottság tehát, amint az a fenti 106. pontban megállapításra került, szintén jogosan – hallgatólagosan, azonban szükségszerűen – állapította meg a megtámadott határozat (60) preambulumbekkezdésében, hogy a jövedéki adó alóli mentességek a fenti 114. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerinti működési támogatásoknak felelnek meg, amelyekben az Írországon, a Shannon régióban, Franciaországban, a Gardanne régióban és Olaszországban, Szardínián letelepedett timföldgyártók részesültek. Végül, amint az a fenti 105. pontban már megállapításra került, a Bizottság a megtámadott határozat (61) és (62) preambulumbekkezdésében kimondta, hogy a timföldtöbblet (SGA és CGA) vonatkozásában általános jelleggel létezett tagállamok közötti kereskedelem és európai szintű piacok. E megállapítás különösen a Bizottság által az Alcoa/Reynolds határozatban tett gazdasági elemzésen nyugszik (lásd a fenti 105. pontot). Márpedig a jelen kereset keretében az AAL nem nyújtott be bizonyítékokkal alátámasztott gazdasági elemzést, amely megkérdőjelezhetné a megtámadott határozatban hivatkozott, az Alcoa/Reynolds határozatban foglalt általános gazdasági elemzés megalapozottságát. Következésképpen az utóbbi elemzés megalapozottsága nem kérdőjelezhető meg a jelen ügyben. A Bizottság által a megtámadott határozat (60)–(62) preambulumbekkezdésében tett összes megállapításra figyelemmel, a Bizottság megalapozottan vélelmezhetette a fenti 113. és 114. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint, hogy a vitatott támogatás a többlettimföld (SGA és CGA) európai szintű piacain torzította az Írországon, a Shannon régióban, a Franciaországban, a Gardanne régióban, és Olaszországban, Szardínián letelepedett timföldgyártók, másrészt pedig a Görögországban, Spanyolországban és Németországban letelepedett európai timföldgyártók közötti versenyt, vagy azzal fenyegetett.

- 124 Ami az AAL lényegében arra alapított érvét illeti, hogy a Bizottság nem értelmezte megfelelően a timföldpiacokon (SGA és CGA) érvényes pontos versenyfeltételeket, az nem kérdőjelezheti meg a megtámadott határozat megalapozottságát, a verseny torzulása feltételének tiszteletben tartását illetően. Ugyanis emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság nem volt köteles a fenti 111. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint az érintett piacok pontos gazdasági elemzését lefolytatni, és a jelen különleges esetben, amikor a vitatott mentesség működési támogatásnak minősült, megalapozottan vélemezhetette, hogy az torzította a versenyt, legalábbis a timföldet (SGA és CGA) illetően, amely tagállamok közötti kereskedelem részét képezte, és amelynek piacai európai szintűek voltak (lásd a fenti 123. pontot). Amennyiben az AAL felrója a Bizottságnak, hogy az nem vette figyelembe, hogy a közösségi termelés jelentős része kötött volt, kifogásának nincs ténybeli alapja, amennyiben a megtámadott határozat (62) preambulumbekzdésében a Bizottság lényegében megállapította, hogy a tagállamok közötti kereskedelem csak a többlettimföldre (SGA és CGA) vonatkozott.
- 125 Egyébiránt, amennyiben az AAL lényegében azt állítja, hogy nem a más európai timföldgyártókkal állt versenyben, hanem csak a nem európai timföldgyártókkal, érve továbbra sem kérdőjelezheti meg a megtámadott határozat megalapozottságát a verseny torzulása feltételének tiszteletben tartását illetően. E tekintetben elegendő azt megállapítani, hogy az AAL állításai nem bizonyítottak, és végeredményben ellentmondanak azon saját állításainak, amelyek szerint a vitatott mentességnek lehetővé kellene tennie az olyan timföldgyártó költségei tekintetében, mint ő – aki Írországbán telepedett le – a más tagállamban, például Németországban letelepedett timföldgyártókhöz viszonyított hátrányos helyzet ellentételezését. Az AAL saját állításaiból kitűnik tehát, hogy versenyhelyzetben volt az egyéb európai timföldgyártókkal.
- 126 Ennélfogva megalapozatlanként el kell utasítani a verseny torzulása feltételének figyelmen kívül hagyására alapított kifogást.
- 127 Végül, ami azon kifogást illeti, amelyben az AAL lényegében azt vitatja, hogy teljesült-e a tagállamok közötti kereskedelem érintettségének feltétele, emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 113. és 115. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint, egyrészt a tevékenységét az európai piacon folytató vállalkozásnak nyújtott minden támogatás érintheti a tagállamok közötti kereskedelmet, másrészt pedig, amikor a valamely tagállam által nyújtott támogatás valamely vállalkozás helyzetét megerősíti az államok közötti kereskedelemben versenytársaival szemben, a támogatást olyannak kell tekinteni, mint amely érinti e kereskedelmet.
- 128 A jelen ügyben, amint az a fenti 123. pontban már megállapításra került, a Bizottság megalapozottan állapította meg, hogy a timföldtöbblet (SGA és CGA) vonatkozásában általános jelleggel létezett tagállamok közötti kereskedelem és európai szintű piacok. Egyébiránt, amennyiben a jövedékiadó-mentességekben csak azon timföldgyártók részesülhettek amelyek, mint az AAL, Írországbán, Shannon régióban, Franciaországban, Gardanne régióban és Olaszországban, Szardínián telepedtek le, a Görögországban, Spanyolországban és Németországban letelepedett európai timföldgyártók pedig nem, amelyekkel az AAL versenyhelyzetben volt (lásd a fenti 124. pont), a Bizottság megalapozottan állapította meg, hogy a vitatott támogatás érinthette a tagállamok közötti kereskedelmet.
- 129 Ami az AAL lényegében arra alapított kifogását illeti, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a közösségi timföldgyártás jelentős része kötött volt, és hogy a timfölddel (SGA és CGA) nem a tagállamok, hanem a tagállamok és harmadik államok kereskedtek, mivel a Közösség e termékek nettó importőre volt, e kifogás nem kérdőjelezheti meg a megtámadott határozat megalapozottságát, az államok közötti kereskedelem érintettségének feltételét illetően. Egyrészt a kifogásnak nincs ténybeli alapja a kötött timföldet érintő részében. Ugyanis, amint a fenti 124. pontban már megállapításra került, a megtámadott határozat (62) preambulumbekzdésében a Bizottság lényegében azt állapította meg, hogy a tagállamok közötti kereskedelem csak a többlettimföldre (SGA és CGA) vonatkozott. Másrészt, amennyiben is tagállamok közötti

timföldkereskedelmet (SGA és CGA) érinti a kifogás nem bizonyított, és annak ellentmondanak az AAL-nek a beadványaiban foglalt saját állításai, amelyek szerint „[termelésének] a timföld trihidrát formájában értékesített kis részét [...] nyersanyagként használ[t]a fel valamely [...] Németországban letelepedett vegytermék-célú timföldgyártó”, és „az [általa] gyárt[ott] valamennyi timföldet [...] tengeri terminálján keresztül kivitte Írországon kívüli piacokra, főként az Egyesült Királyságba, Skandináviába, és más európai területekre”. Az AAL saját állításaiból kitűnik tehát, hogy azt a államok közötti többlettimföld-kereskedelemhez (SGA és CGA) használták.

- 130 Ennélfogva megalapozatlanként el kell utasítani a tagállamok közötti kereskedelem érintettségére feltételének figyelmen kívül hagyására alapított kifogást.
- 131 Mivel a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott hatodik jogalap keretében hivatkozott összes kifogást el kellett utasítani, e jogalapot mint megalapozatlant teljes egészében el kell utasítani.

A jelen keresetek alátámasztására felhozott, a vitatott támogatásnak az EK 88. cikkre tekintettel történő minősítésével kapcsolatban elkövetett téves jogalkalmazásra alapított első jogalapokról

- 132 A jelen keresetek alátámasztására felhozott első jogalapok keretében a felperesek azt kifogásolják, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban tévesen alkalmazta a jogot, amennyiben a vitatott támogatást az EK 88. cikk (1) bekezdése szerinti létező támogatás helyett, az EK 88. cikk (3) bekezdése szerinti új támogatásnak minősítette, és amennyiben nem alkalmazta az említett támogatásra a létező támogatási programokra vonatkozó eljárást.
- 133 A T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap három egymást felváltó részre oszlik. Az első rész lényegében az EK 88. cikk és a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának iii. alpontjában kodifikált szabály megsértésén alapul, valamint lényegében a létező támogatási programokra vonatkozó olyan eljárási szabályok – mint a 659/1999 rendelet 17. és 18. cikkének – megsértésén. A második rész a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának iv. alpontja és 15. cikkének (3) bekezdése rendelkezéseivel összefüggésben értelmezett EK 88. cikk rendelkezéseinek megsértésén alapul, valamint lényegében, a létező támogatási programokra vonatkozó eljárási – mint a 659/1999 rendelet 17. és 18. cikkében kodifikált – szabályok megsértésén alapul. A harmadik rész lényegében az EK 88. cikk és a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának i. alpontjában kodifikált szabály megsértésén alapul.
- 134 A T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap szintén három, egymást felváltó részre oszlik. Az első rész lényegében az EK 88. cikk és a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának i. alpontjában kodifikált szabály megsértésén alapul. A második rész az EK 88. cikk és 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának iii. alpontjában kodifikált szabály megsértésén alapul. A harmadik rész lényegében a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontja iv. alpontjának rendelkezéseivel és a 15. cikke (3) bekezdésének rendelkezéseivel összefüggésben értelmezett EK 88. cikk rendelkezéseinek megsértésén alapul.

Az EK 88. cikk és a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának iii. alpontjában kodifikált szabály megsértésén, valamint a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben a létező támogatási programokra vonatkozó eljárási – mint a 659/1999 rendelet 17. és 18. cikkében kodifikált – szabályok megsértésén alapuló, a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap első részéről és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap második részéről

- 135 A felperesek lényegében azt állítják, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban megsértette az EK 88. cikket és a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának iii. alpontjában kodifikált szabályt, amennyiben nem vette figyelembe a vitatott támogatás EK 88. cikk (3) bekezdése szerinti új támogatásnak minősítésekor, hogy e támogatást engedélyezettnek kell tekinteni, mivel a Bizottság a

bejelentését követően észszerű határidőben nem foglalt állást a vitatott mentességről. A T-50/06. RENV. II. sz. ügyben Írország a létező támogatási programokra vonatkozó eljárási – mint a 659/1999 rendelet 17. és 18. cikkében kodifikált – szabályok megsértésére is hivatkozik.

¹³⁶ E tekintetben először Írország az 1983. május 6-i levélre alapít, amelyből kitűnik, hogy elfogadta a Bizottság által az 1983. március 22-i levelében megfogalmazott, a tervezett vitatott mentességről tájékoztató 1983. január 28-i levelének az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti bejelentésként történő kezelésére irányuló ajánlatot. Másodszor, ismételten hivatkozik az 1983. május 6-i levelére, amelyben a 659/1999 rendelet 4. cikkének (6) bekezdésében kodifikált szabály szerint értesítette a Bizottságot a vitatott mentesség végrehajtásáról. Harmadszor, hivatkozik arra, hogy a Bizottság elmulasztott a vitatott mentesség bejelentését követő, a 659/1999 rendelet 4. cikkének (5) bekezdésében kodifikált határidő szerinti két hónapon belül vagy a végrehajtásról szóló értesítéstől számított észszerű határidőn belül határozatot hozni, valamint hivatkozik a Bizottság 1992-ig, azaz az ezen értesítéseket követő kilenc évig tartó tétlenségére és hallgatására. Negyedszer, hangsúlyozza annak jelentőségének a hiányát, hogy a vitatott mentességet a Bizottságnak az állami támogatások területére vonatkozó szabályokra tekintettel történő hivatalos állásfoglalását meg nem várva hajtotta végre, mivel ezen állásfoglalás nem történt meg észszerű határidőben, és hogy a vitatott mentesség végrehajtására annak a Bizottságnak történő 1983. január 28-i bejelentését követő több mint két hónappal került sor. Egyébiránt Írország arra hivatkozik, hogy a Bizottság maga is akként viselkedett, mintha létező támogatásnak tekintené a vitatott támogatást. E tekintetben először is a 92/510 határozat negyedik preambulumbekzdésének világos és pontos szövegére alapít, amely szerint a „Bizottság és valamennyi tagállam elfogadja, hogy e mentességek az egyedi politikák szempontjából megalapozottak, és nem vezetnek a verseny torzulásához vagy befolyásolják kedvezőtlenül a belső piac működését”, ami az 1983. január 28-án bejelentett vitatott mentesség vonatkozásában megengedő határozatnak tekinthető, vagy legalábbis azt megállapító elvi kijelentésnek, hogy már eloszlottak a Bizottságnak a vitatott támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkozó kételyei. Másodszor Írország a 97/425 határozat ötödik preambulumbekzdésében és az 1999/880 határozat (4) preambulumbekzdésében használt terminológiára alapít, amely hasonló a létező támogatási programok vizsgálatakor a Bizottság által az 659/1999 rendelet 17. cikke alapján használt terminológiához. Harmadszor, az engedélyező tanácsi határozatokra irányuló 1999 és 2000 novemberi javaslatokra, valamint a 2001/224 határozat (5) preambulumbekzdésére hivatkozik, amely nem tartalmazott a vitatott támogatás jogellenességére vonatkozó figyelmeztetést. Negyedszer, azon tényre hivatkozik, hogy mindenesetre a Bizottság maga javasolta a Tanács számára, hogy engedélyezze a vitatott mentesség 1983 után történő alkalmazását. Egyébiránt, Írország lényegében azt rója fel a Bizottságnak, hogy az megsértette a létező támogatási programokra vonatkozó olyan eljárást, mint amelyet a 659/1999 rendelet 17. és 18. cikke kodifikált, amennyiben elrendelte a vitatott támogatás visszaható hatállyal történő visszatérítését, azon tény figyelmen kívül hagyva, hogy a létező támogatási programok folyamatos ellenőrzése keretében csak e támogatás megszüntetésének vagy módosításának elrendelésére rendelkezett felhatalmazással az általa meghatározott határidőben.

¹³⁷ Először is az AAL az 1983. május 6-i levélre hivatkozik, amelyből kitűnik, hogy Írország elfogadta a Bizottság által az 1983. március 22-i levelében megfogalmazott, a tervezett vitatott mentességről tájékoztató 1983. január 28-i levelének az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti bejelentésként történő kezelésére irányuló ajánlatot. Másodszor hivatkozik a vitatott mentességnek 1983. január 28-i levél Bizottság részére történő elküldését követő körülbelül három hónappal történő végrehajtására. Harmadszor hivatkozik az 1983. május 6-i levélre, amelyben Írország a 659/1999 rendelet 4. cikkének (6) bekezdésében foglalt kodifikált szabály szerint értesítette a Bizottságot a vitatott mentesség végrehajtásáról. Negyedszer, hivatkozik arra, hogy vele szemben nem érvényesíthető a Bizottság azon érve, amely szerint a vitatott mentességet Írország és az AAL nem az ítélkezési gyakorlatban megállapított, majd a 659/1999 rendeletben kodifikált feltételek szigorú tiszteletben tartásával hajtotta végre (1973. december 11-i Lorenz-ítélet, 120/73, EBHT, EU:C:1973:152), mivel a Bizottság maga is eltért e jogi háttértől, amikor felajánlotta Írországnak az 1983. január 28-i levél bejelentésként történő kezelését, megfosztva magát ezáltal attól, hogy két hónapos észszerű határidőn belül állást foglaljon. Másodlagosan hivatkozik arra, hogy vele szemben nem érvényesíthető a Bizottságnak a bejelentés

állítólagosan hiányos jellegére alapított érve, mivel miután Írország tájékoztatta a Bizottságot a támogatás azonnali végrehajtásáról, az 1983. március 22-i levelében lemondott a bejelentés kiegészítésének megköveteléséről. Ötödször említi Bizottság 2000 júliusáig, azaz a vitatott mentesség bejelentését és az azonnali végrehajtásról kapott tájékoztatást követő 17 évig tartó tétlenségét és hallgatását. Hatodszor hivatkozik arra, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta az 1983. január 28-án tett bejelentést, amikor 2000. július 17-én kérte a mentesség bejelentését, és 2001. október 30-án megindította a hivatalos vizsgálati eljárást, ami a támogatás téves minősítéséhez vezetett. Hetedszer, a 92/510 határozat negyedik preambulumbekzdésére utal, amely annak a Bizottság által történő elismerésének minősül, hogy e vitatott mentesség létező támogatás volt. Nyolcadszor a Bizottság által hosszú ideig előidézett és elfogadott helyzetre hivatkozik, ami objektíve a vitatott támogatás létező támogatásnak minősítését teszi szükségessé.

- 138 A Bizottság az első jogalapok jelen részeinek megalapozatlanként történő elutasítását kéri.
- 139 E tekintetben előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az EK-Szerződés különböző eljárásokat vezet be, aszerint hogy létező vagy új támogatásokról van-e szó. Míg az új támogatásokat az EK 88. cikk (3) bekezdésének megfelelően előzetesen be kell jelenteni a Bizottságnak, és nem hajthatók végre mindaddig, amíg az eljárásban végleges határozat nem születik, a létező támogatások az EK 88. cikk (1) bekezdésének megfelelően jogszerűen végrehajthatók, amíg a Bizottság nem állapítja meg a közös piaccal való összeegyeztethetlenségüket (lásd: 2011. március 24-i Freistaat Sachsen és Land Sachsen-Anhalt kontra Bizottság ítélet, T-443/08 és T-455/08, EBHT, EU:T:2011:117, 187. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A létező támogatások tehát adott esetben csak a jövőre vonatkozó joghatásokkal bíró, összeegyeztethetlenséget megállapító határozat tárgyai lehetnek (lásd: a fent hivatkozott Freistaat Sachsen és Land Sachsen-Anhalt kontra Bizottság ítélet, EU:T:2011:117, 187. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 140 Egyébiránt, amennyiben a felperesek hivatalosan a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontja iii. alpontjának megsértésére hivatkoznak, meg kell állapítani, hogy amikor a Bizottság elfogadta a megtámadott határozatot, az utóbbi rendelkezésben kimondott anyagi jogi szabály már 1999. április 16-án hatályban volt. Amennyiben az ítélkezési gyakorlat (1975. május 14-i CNTA kontra Bizottság ítélet, 74/74, EBHT, EU:C:1975:59, 33–43. pont; 1990. június 26-i Sofrimport kontra Bizottság ítélet, C-152/88, EBHT, EU:C:1990:259, 16. és 17. pont; 1993. október 5-i Driessen és társai ítélet, C-13/92–C-16/92, EBHT, EU:C:1993:828, 30–35. pont) szerint a jogbiztonság és a bizalomvédelem elveinek védelme korlátozza az anyagi jogi szabályok azonnali hatállyal történő alkalmazását, e korlátok nem alkalmazhatók jogellenes támogatás esetén vagy bejelentett támogatás esetén a támogatás Bizottság általi engedélyezéséig. Ugyanis az állami támogatások ellenőrzésének rendszerében és logikájában a helyzet a támogatás bejelentésével vagy nyújtásával nem kerül rögtön és véglegesen meghatározásra, hanem az az uniós intézmények határozathozataláig nyitott marad. Ezen összefüggésben a Bizottság feladata a szóban forgó támogatásról vagy támogatási programról, valamint annak a közös piaccal való összeegyeztethetőségéről történő döntéshozatala időpontjában hatályban lévő anyagi jogi jogszabályok alkalmazása, és kizárólag e szabályok alapján kell értékelni az általa e tekintetben hozott határozat jogszerűségét (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2008. december 11-i Bizottság kontra Freistaat Sachsen ítélet, C-334/07 P, EBHT, EU:C:2008:709, 53. pont). Így, amikor a Bizottság elfogadta a megtámadott határozatot, hatályban volt a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának iii. alpontja, ekként az alkalmazandó a jelen ügyben.
- 141 Azonban a 659/1999 rendelet 4. cikkének (6) bekezdésében előírt eljárási szabályok, amelyekre az ugyanezen rendelet 1. cikke b) pontjának iii. alpontja hivatkozik, nem szabályozhatják a hatálybalépésük, azaz 1999. április 16. előtt bekövetkezett eljárási aktusokat. Ugyanis az ítélkezési gyakorlat szerint az eljárási szabályokat általában a hatálybalépésükkor folyamatban lévő eljárásokban kell alkalmazni (lásd ebben az értelemben: 1981. november 12-i Meridionale Industria Salumi és társai ítélet, 212/80–217/80, EBHT, EU:C:1981:270, 9. pont; 2006. február 23-i Molenbergnatie-ítélet, C-201/04, EBHT, EU:C:2006:136, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig, amikor lefolytatták a vitatott mentességre vonatkozó előzetes vizsgálati eljárást, azaz 1983 során, amely

után úgy kellene tekinteni, hogy az említett vitatott támogatást engedélyezte a Bizottság, e szabályok még nem léptek hatályba. Mindazonáltal figyelembe kell venni, amint azt a Bizottság az I. tímfoldhatározat (67) preambulumbekkezdésében helyesen ismerte el, hogy a 659/1999 rendelet 4. cikkének (6) bekezdése egyes eljárási szabályok kodifikálására irányult, amelyek a gyakorlata (fenti Bíróság Lorenz-ítéletből eredő ítélkezési 137. pont, EU:C:1973:152, 6. pont) (a továbbiakban: Lorenz ítélkezési gyakorlat) szerint alkalmazandók voltak a hivatkozott eljárási aktusok bekövetkeztekor. Az AAL által a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben hivatkozott ezen ítélkezési gyakorlat szerint az EK-Szerződés 93. cikkének (3) bekezdése (jelenleg EK 88. cikk, (3) bekezdés) azzal járt, hogy amennyiben a Bizottság, miután a tagállam támogatás nyújtására vagy módosítására irányuló szándékot jelentett be, elmulasztja megindítani az EK-Szerződés 93. cikkének (2) bekezdésében (jelenleg EK 88. cikk, (2) bekezdés) előírt kontradiktórius eljárást (vagy hivatalos vizsgálati eljárást) felszólítva a tagállamot észrevételeinek előterjesztésére, az utóbbi az első vizsgálatához szükséges elegendő határidő lejártát követően végrehajthatta a tervezett támogatást, feltéve, hogy arról értesítette a Bizottságot, és e támogatás ezt követően a létező támogatási programok alá tartozott (1994. augusztus 9-i Namur-Les assurances du crédit ítélet, C-44/93, EBHT, EU:C:1994:311, 12. pont). Ami azon elegendő vagy észszerű határidőt illeti, hogy a Bizottság el tudja végezni az első vizsgálatot (vagy előzetes vizsgálati eljárást), a Bíróság megállapította, hogy az EK-Szerződés 173. cikkében és az EK-Szerződés 175. cikkében (jelenleg EK 230. cikk és EK 232. cikk) a megsemmisítés iránti kereset és az intézményi mulasztás megállapítása iránti kereset benyújtására előírt két hónapos határidőből kell kiindulni (Lorenz-ítélet, fenti 137. pont, EU:C:1973:152, 6. pont).

- 142 A 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontja iii. alpontjának megsértésére alapított kifogásokat lényegében a Lorenz ítélkezési gyakorlat megsértésére hivatkozó kifogásokként kell értelmezni.
- 143 A jelen ügyben a felperesek lényegében azt állítják, hogy a Bizottság tévedett a megtámadott határozatban, amikor a vitatott támogatást új támogatásnak minősítette, és elrendelte annak visszaható hatállyal történő visszatérítését, annak ellenére, hogy a Lorenz ítélkezési gyakorlat szerint létező támogatásról volt szó, mivel a Bizottság a bejelentést követő észszerű határidőben nem foglalt állást a vitatott mentességről.
- 144 Először is elsődlegesen azt kell vizsgálni, hogy az 1983. január 28-i levél tekinthető-e hivatalosan a vitatott mentesség EK 88. cikk (3) bekezdése szerinti bejelentésének. Másodlagosan az vizsgálandó, hogy e bejelentés hiányos volt-e, mivel Írország az 1983. május 6-i levelében nem válaszolt a Bizottság által az 1983. március 22-i levelében az AAL-nek nyújtott támogatás időtartamára vonatkozó, számára feltett kérdésre.
- 145 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a jogszerűségi vizsgálat keretében a Törvényszék semmi esetre sem helyettesítheti a megtámadott jogi aktus kibocsátójának indokolását a saját indokolásával (lásd analógia útján: 2013. január 24-i Frucona Košice kontra Bizottság ítélet, C-73/11 P, EBHT, EU:C:2013:32, 89. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ebből következik, hogy a Törvényszék a felülvizsgálati jogköre korlátainak túllépése nélkül nem támaszkodhat a hozzá benyújtott megsemmisítési jogalap elutasítása érdekében a vitatott határozattól idegen indokokra (lásd ebben az értelemben és analógia útján: a fent hivatkozott Frucona Košice kontra Bizottság ítélet, EU:C:2013:32, 88. pont).
- 146 A Bizottság az I. tímfoldhatározat (67) preambulumbekkezdésében a következőket állapította meg:
- „[...] a támogatást nem lehet a 659/1999/EK rendelet 4. cikke (6) bekezdésének értelmében engedélyezettnek tekinteni. Franciaország és Olaszország részéről az intézkedésekről sosem történt értesítés. 1983. május 6-i levelében Írországból megerősítette, hogy a támogatást csak akkor kezdték el végrehajtani, és hogy levelét a Bizottság a [z EK-] Szerződés 93. cikke (3) bekezdésének [...] alkalmazásában értesítésnek tekintheti. Írország mindazonáltal sosem küldött semmilyen hivatalos előzetes értesítést a Bizottságnak azon szándékáról, hogy a támogató intézkedést végre kívánja hajtani a 659/1999/EK rendelet 4. cikkének (6) bekezdésében megállapítottak szerint. Éppen ellenkezőleg, az

intézkedést csak egy héttel 1983. május 6-i levelét követően léptette érvénybe, amelyben felkérte a Bizottságot, hogy a támogatást az értesítésben szereplők szerint minősítse. Ennélfogva a Bizottságnak úgy tűnik, hogy a támogatást a 659/1999/EK rendelet 1. cikke f) pontjának értelmében jogellenesnek kell tekinteni. A francia és olasz támogatásokat szintén a Szerződés 88. cikke (3) bekezdésének megsértésével hajtották végre, azaz anélkül, hogy megvárták volna a Bizottság jóváhagyását. A tagállamok az ilyen támogatások tekintetében nem hivatkozhatnak a 659/1999/EK rendelet 4. cikkének (6) bekezdésében megállapított szabályokra. Annak ellenére, hogy a 659/1999/EK rendelet csak 1999-ben lépett hatályba, a Bíróság esetjogának megfelelően hasonló szabályokat már korábban is alkalmazni kellett.”

- 147 Egyébiránt az I. tímfoldhatározat 5. cikkének (5) bekezdésében a Bizottság többek között kérte Írországot a 2002. február 3. és 2003. december 31. között nyújtott vitatott támogatás kedvezményezettje, azaz az AAL által történő visszatéríttetésére.
- 148 Az I. tímfoldhatározat (67) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy amennyiben az említett határozatban a Bizottság azt rőtta fel a Francia Köztársaságnak és az Olasz Köztársaságnak, hogy nem jelentették be az alkalmazott jövedékiadó-mentességeket, Írországnak azonban sosem rőtta azt fel, hogy nem jelentette be a vitatott mentességet, hanem csak azt, hogy előzetesen nem értesítette arról, amint azt a Lorenz ítélezési gyakorlat megköveteli, hogy szándékában áll végrehajtani az említett mentességet, amit az 1983. május 6-i levél elküldését követő egy héttel tett csak meg, amely levélben kérte az 1983. január 28-i levél bejelentésként kezelését. Ez összhangban áll azzal a ténnyel, hogy az 1983. május 6-i levelében Írország elfogadta a Bizottság által az 1983. március 22-i levélben, az 1983. január 28-i levélnek – amelyben Írország tájékoztatta a vitatott mentesség végrehajtásának tervéről – az EK-Szerződés 93. cikkének (3) bekezdése szerinti bejelentésként történő kezelésére tett javaslatot.
- 149 Amennyiben a megtámadott határozatban nem szerepel a vitatott mentesség Írország által Bizottságnak történő bejelentése hiányának vagy a hiányos bejelentésének az indoka, a Törvényszék túllépné a megsemmisítés iránti kereset keretében fennálló felülvizsgálati jogkörének korlátait, amennyiben ilyen indokra támaszkodna a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap első részének elutasításához.
- 150 Ennélfogva el kell utasítani a Bizottság által a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap első részével szemben hivatkozott, főként a vitatott mentesség EK 88. cikk (3) bekezdése szerinti bejelentésének hiányára, másodlagosan pedig az állítólagos bejelentés hiányosságára alapított érveket.
- 151 Másodszor meg kell vizsgálni a Bizottság által a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap második részével szemben hivatkozott, lényegében arra alapított védekezést, hogy csak az 1983. május 6-i levél nyomán tekinthette az 1983. január 28-i levelet a vitatott mentesség EK 88. cikk (3) bekezdése szerinti bejelentésként, oly módon, hogy a határidő az 1983. május 6-i levél kézhezvételével kezdődött.
- 152 E tekintetben meg kell állapítani, hogy Írország csak az 1983. május 6-i levelében kérte a Bizottságtól az 1983. január 28-i levelének az EK-Szerződés 93. cikkének (3) bekezdése szerinti bejelentésként történő kezelését, amint azt a Bizottság az 1983. március 22-i levelében javasolta. A Bizottság helyesen állítja tehát, hogy az 1983. május 6-i levél kézhezvételét megelőzően nem történt meg a vitatott támogatás hivatalos bejelentése, így az e támogatás Bizottság által történő első vizsgálatához szükséges kellő vagy észszerű határidő csak az utóbbi levél kézhezvételekor kezdődhetett.
- 153 Harmadszor, a Bizottság által a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap első részével és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap második részével szemben hivatkozott, arra alapított védekezésről kell határozni, hogy az 1983. május 6-i levél a felperesek állításának megfelelően nem tekinthető a tervezett támogatás végrehajtásáról történő, az ítélezési gyakorlat által megkövetelt értesítésnek.

- 154 E tekintetben mind az EK-Szerződés 93. cikke (jelenleg EK 88. cikk) rendelkezéseinek tartalmából, mind pedig célkitűzéseiből kitűnik, hogy az e cikk (1) bekezdése értelmében vett létező támogatásoknak kell tekinteni többek között azon támogatásokat, amelyeket az EK-Szerződés 93. cikkének (3) bekezdésében foglalt feltételekkel – ideértve az e cikknek a Bíróság által a Lorenz-ítéletben (fenti 137. pont, EU:C:1973:152, 4–6. pont) adott értelmezéséből eredő feltételeket is – szabályszerűen végre lehetett hajtani (Namur-Les assurances du crédit ítélet, fenti 141. pont, EU:C:1994:311, 13. pont; 1999. június 17-i Piaggio-ítélet, C-295/97, EBHT, EU:C:1999:313, 48. pont). A Lorenz ítélkezési gyakorlatból eredő eljárási szabályokra figyelemmel valamely bejelentett támogatás létező támogatássá való átalakulása két szükséges és elégséges feltételtől függ, amelyek közül az első az, hogy a tagállam előzetesen értesíti a Bizottságot tervezett támogatás végrehajtásáról, a második pedig az, hogy a Bizottság elmulasztja az EK-Szerződés 93. cikkének (2) bekezdése alapján kezdeményezni a kontradiktórius eljárást a támogatás teljes bejelentésének kézhezvételétől számított két hónapos határidőn belül (lásd ebben az értelemben: 2001. február 15-i Ausztria kontra Bizottság ítélet, C-99/98, EBHT, EU:C:2001:94, 84. pont).
- 155 A jelen ügyben csak a tagállam által a tervezett támogatás végrehajtásáról történő értesítés Bizottságnak történő bejelentésére vonatkozó feltétel esetleges figyelmen kívül hagyásáról kell határozni, amely az egyetlen, a Bizottság által a megtámadott határozat (67) preambulumbekkezdésében vizsgált feltétel (lásd a fenti 146. pontot).
- 156 Még ha megállapításra is kerül a vitatott mentességnek Írország általi, a Bizottságnak akkor történő teljes bejelentése, amikor az utóbbi az 1983. május 6-i levelében kérte a Bizottságtól az 1983. január 28-i levél EK-Szerződés 93. cikkének (3) bekezdése szerinti bejelentésként történő kezelését, a Bizottság 1983. március 22-i levelében tett javaslatnak megfelelően, a Lorenz ítélkezési gyakorlatból eredő eljárási szabályokra figyelemmel két hónapos határidő állt az utóbbi rendelkezésére a hivatalos vizsgálati eljárás megindításához. Ez utóbbi szabályokból következik, hogy csak e határidő lejártakor, azaz főszabály szerint 1983. július 7-én hajthatta végre Írország a vitatott mentességet (lásd ebben az értelemben: Ausztria kontra Bizottság ítélet, fenti 154. pont, EU:C:2001:94, 77. pont), feltéve hogy előzetesen értesítette arról a Bizottságot, és az e mentességen alapulóan nyújtott támogatás ezt követően a létező támogatási programok alá tartozott (Namur-Les assurances du crédit ítélet, fenti 141. pont, EU:C:1994:311, 12. pont).
- 157 Márpedig egyrészt meg kell állapítani, hogy az 1983. május 6-i levél, amely megerősítette a vitatott mentesség Bizottságnak történő bejelentését, nem tekinthető az említett mentesség végrehajtásáról történő értesítésnek is. Ugyanis, még ha elismerjük is, hogy a hivatalos vizsgálati eljárás megindítására előírt két hónapos határidő lejártát megelőzően – azaz olyan időszakban, amikor mindenesetre Írország nem rendelkezett engedéllyel a vitatott mentesség végrehajtására – megtörténhetett volna az értesítés, meg kell állapítani, hogy az említett levélben Írország nem hívta fel a Bizottság figyelmét arra, hogy annak hallgatása esetén végre fogja hajtani a vitatott mentességet, hanem annak elismerésére szorítkozott, hogy a vitatott mentességet be kellett jelenteni, megerősítette, hogy bejelentette ugyanezen mentességet a Bizottságnak, és hogy az említett mentességre vonatkozó kiegészítő információkkal szolgált az utóbbi számára. Másrészt meg kell jegyezni, hogy az iratok alapján nem állapítható meg, hogy az 1983. május 6-i levél elküldését követően és a vitatott mentesség végrehajtását megelőzően, 1983. május 12-én, Írország olyan aktust címzett a Bizottságnak, amely az említett mentesség végrehajtásáról történő értesítésnek minősülhet.
- 158 Ennélfogva a Bizottság helyesen állítja, hogy a jelen ügyben nem teljesül az ítélkezési gyakorlatban a bejelentett támogatás létező támogatássá való átalakulásához megkövetelt feltételek összessége.
- 159 Negyedszer, vizsgálni kell továbbá a felperes arra alapított érveit, hogy a Bizottság maga is úgy viselkedett, mintha a vitatott támogatás létező támogatás lenne, amely érvek a gyakorlatban a Bizottság javaslatára elfogadott engedélyező tanácsi határozatok tartalmán alapulnak, valamint azon hosszú időtartamon, amely során a Bizottság nem indított hivatalos vizsgálati eljárást.

- 160 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy annak kérdése, hogy valamely támogatás a fenti 154. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint új vagy létező-e, és hogy bevezetéséhez szükséges-e következésképpen az EK-Szerződés 93. cikkének (3) bekezdésében előírt előzetes vizsgálati eljárás, csak a Bizottság szubjektív értékelésétől függ (lásd ebben az értelemben: Piaggio-ítélet, fenti 154. pont, EU:C:1999:313, 47. és 48. pont). Egyébiránt pusztán azon tény, hogy a Bizottság az adott állami intézkedés vonatkozásában viszonylag hosszú időn keresztül nem indította meg vizsgálatot, magában nem ruházhatja fel ezen intézkedést a létező támogatás objektív jellegével, amennyiben támogatásról van szó (2002. április 30-i Government of Gibraltar kontra Bizottság ítélet, T-195/01 és T-207/01, EBHT, EU:T:2002:111, 129. pont).
- 161 A fenti 160. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy nem megalapozottak a felperes lényegében arra alapított érvei, hogy a Bizottság magatartása megerősítette azon meggyőződését, hogy a vitatott támogatás létező támogatás, és azokat el kell utasítani.
- 162 A fenti okok összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem követett el hibát, amikor nem volt hajlandó elismerni, hogy a vitatott támogatás a bejelentést követően létező támogatássá alakult. E támogatás a 2002. február 3-ára visszaható hatállyal történő visszatérítésének elrendelésével nem sértette tehát meg a létező támogatási programokra vonatkozó azon eljárást, mint amelyet a 659/1999 rendelet 17. és 18. cikke kodifikál, mivel az utóbbi eljárás nem volt alkalmazandó az említett támogatásra.
- 163 Következésképpen megalapozatlanként el kell utasítani a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap első részét és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben kereset alátámasztására felhozott első jogalap második részét.
- A 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának iv. alpontjával és 15. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett EK 88. cikk rendelkezéseinek megsértésére alapított, a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap második részéről és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap harmadik részéről
- 164 A felperesek úgy érvelnek, hogy a Bizottság az I. tímőldhatározat (68) preambulumbekkezdésében megsértette a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontja iv. alpontjának és 15. cikke (3) bekezdésének rendelkezésével összefüggésben értelmezett EK 88. cikk rendelkezését, amennyiben nem vette figyelembe a vitatott támogatás 1990. július 17-től, az EK 88. cikk (3) bekezdése szerinti új támogatásnak minősítésekor, hogy az AAL 1983 szeptembere óta részesült e támogatásban, hogy a Bizottságnak a támogatás visszatérítése vonatkozásában fennálló hatáskörére vonatkozó, a 659/1999 rendelet 15. cikkének (3) bekezdésében előírt tízéves elévülési idő már tehát lejárt, amikor a Bizottság 2000. július 17-én az eljárást megkezdte, és hogy ezen időpont óta a vitatott támogatást már létező támogatásnak kellene tekinteni.
- 165 Egyébiránt a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben Írország lényegében azt rója fel a Bizottságnak, hogy az megsértette a létező támogatási programokra vonatkozó, a 659/1999 rendelet 17. és 18. cikkében kodifikált eljárási szabályokat, amennyiben a megtámadott határozatban visszaható hatállyal elrendelte a vitatott támogatás visszatérítését, figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy a létező támogatási programok folyamatos ellenőrzése keretében, csak e támogatás általa meghatározott határidőben történő megszüntetésére vagy módosítására volt jogosult.
- 166 E tekintetben Írország először is arra a tényre hivatkozik, hogy, amint azt a jogelmélet megerősítette, az elévülés az elévülési idő lejártával következik be, amikor is, mint a jelen ügyben a támogatás jellemzői nem változnak e határidőn belül. Másodszor minden állami támogatásnak a 659/1999 rendelet 15. cikke szerinti vagy „létező” támogatásnak, vagy „új” támogatásnak történő minősítésére irányuló kötelezettségre hivatkozik, mivel a 659/1999 rendelet nem tartalmaz a „részben létező, részben új”

támogatást. Harmadszor, hivatkozik az ítélkezési gyakorlatra, amelyből következik, hogy az elévülési idő többek között az egyes érdekelt felek – köztük az érintett tagállam és a támogatás kedvezményezettjének – védelmére irányul. Negyedszer a 2000. július 17-i levél elévülési ideje felfüggesztő hatásának hiányára hivatkozik, amely levelet a 659/1999 rendelet 15. cikkének (3) bekezdésében előírt elévülési időt követően szerkesztettek. Ötödször, a „létező támogatás” 659/1999 rendeletben szereplő fogalmára hivatkozik, amely nemcsak az egy meghatározott időpontban ténylegesen kapott pénzügyi előnyöket érinti, hanem a támogatási programokat is. Egyébiránt Írország lényegében azt rója fel a Bizottságnak, hogy az megsértette a létező támogatási programokra vonatkozó, a 659/1999 rendelet 17. és 18. cikkében kodifikált eljárási szabályokat, amennyiben a megtámadott határozatban visszaható hatállyal elrendelte a vitatott támogatás visszatérítését, figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy a létező támogatási programok folyamatos ellenőrzése keretében, csak e támogatás általa meghatározott határidőben történő megszüntetésére vagy módosítására volt jogosult.

167 Először is az AAL a 659/1999 rendelet 15. cikkének a Bizottság által megtámadott határozatban elfogadott értelmezésének a jogbiztonság elvével való összeegyeztethetlenségére hivatkozik, amely értelmezés szerint létező támogatásnak a támogatásnak csak vitatott mentesség alapján nyújtott része minősül, amely tekintetében lejárt az elévülési idő. Másodszor állítja, hogy a Bizottság nem hivatkozhatott először az ellenkérelemben arra, hogy a vitatott mentesség támogatási program, nem pedig olyan egyedi támogatás volt, amelyet egymást követően ítélték oda számára minden egyes alkalommal, amikor a vitatott mentesség szerint vámügylet keretében mentesült a jövedéki adó alól. Harmadszor, a 659/1999 rendelet 15. cikkének (3) bekezdésében szereplő „kell tekinteni” kifejezésre hivatkozik, amelyből az a következtetés vonható le a jelen ügyben, hogy az egyedi támogatás létező támogatássá válik a támogatás 1983-ban történő első nyújtásától számított tíz éven belül.

168 A Bizottság kéri az első jogalapok jelen részeinek megalapozatlanként történő elutasítását.

169 Amennyiben a felperesek a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontja iv. alpontjának megsértésére hivatkoznak, meg kell állapítani, hogy a fenti 140. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint e rendelkezés hatályban volt, amikor a Bizottság határozott a vitatott támogatásról, így azt a jelen ügyben alkalmazni kell.

170 Az utóbbi rendelkezés szerint „létező támogatás” az „olyan támogatás, amely létező támogatásnak tekintendő a 15. cikk szerint”.

171 A 659/1999 rendelet 15. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A Bizottság támogatás-visszatéríttetésre vonatkozó hatásköre tízéves jogvesztő határidőn belül érvényesíthető.

(2) A jogvesztő határidő azon a napon kezdődik, amikor a jogellenes támogatást a kedvezményezettnek egyedi támogatás formájában vagy támogatási program részét képező támogatás formájában nyújtják. A Bizottság vagy a Bizottság kérésére eljáró tagállam jogellenes támogatással kapcsolatos intézkedései megszakítják a jogvesztő határidőt. A jogvesztő határidő minden megszakítástól számítva újra indul. A jogvesztő határidőt fel kell függesztetni, amíg a Bizottság határozata az Európai Közösségek Bírósága előtt függőben lévő eljárás alá tartozik.

(3) Minden támogatást, amellyel kapcsolatban a jogvesztő határidő lejárt, létező támogatásnak kell tekinteni.”

172 Amint az a 659/1999 rendelet (14) preambulumbekkezdéséből kitűnik, az ugyanezen rendelet 15. cikkében foglalt elévülési idő többek között az egyes érdekelt felek – köztük az érintett tagállam és a támogatás kedvezményezettjének – védelmére irányul (2005. október 6-i Scott kontra Bizottság ítélet, C-276/03 P, EBHT, EU:C:2005:590, 30. pont).

- 173 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a 659/1999 rendelet 15. cikke olyan eljárási szabály, amelyet a fenti 141. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint a hatálybalépésétől kell alkalmazni, azaz a jelen ügyben 1999. április 16-ától. Mindazonáltal, mivel a 659/1999 rendelet 11. cikke (2) bekezdésének utolsó albekezdésétől eltérően ugyanezen rendelet 15. cikke nem tartalmaz az időbeli hatályára vonatkozó átmeneti rendelkezést, úgy kell megítélni, hogy azt minden 1999. április 16-án folyamatban lévő vagy ezen időpontban, illetve ezt követően meginduló hivatalos vizsgálati eljárásra alkalmazni kell (lásd ebben az értelemben: 2008. november 28-i Hotel Cipriani és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/00, T-270/00 és T-277/00, EBHT, EU:T:2008:537, 357. pont). Ebből következik, hogy még ha a támogatást a 659/1999 rendelet 15. cikke hatálybalépésének időpontját megelőzően nyújtották is, az legalábbis megindítja az e cikkben előírt tízéves elévülési időt, ha az e támogatás visszatéríttetésére irányuló határozatot, mint a jelen ügyben, az említett cikk hatálybalépését követően fogadják el.
- 174 A jelen ügyben a felperesek lényegében azt állítják, hogy a Bizottság hibát követet el, amikor megállapította, hogy a vitatott támogatás új támogatás volt, jóllehet az I. tímfoldhatározat (68) preambulumbekkezdésében azt állapította meg, hogy a vitatott mentesség szerint nyújtott támogatás a 659/1999 rendelet 15. cikke szerinti létezőnek minősülő támogatás az ugyanezen rendelet 1. cikke b) pontja iv. alpontjának megfelelően az 1990. július 17. előtti időszak vonatkozásában, és így a 659/1999 rendelet 15. cikkében előírt elévülés szintén alkalmazandó a vitatott támogatásra.
- 175 A Bizottság az I. tímfoldhatározat (68) preambulumbekkezdésében a következőket állapította meg:
- „[...] a támogatást csak részben lehet a 659/1999/EK [tanácsi] rendelet 15. cikke értelmében létező támogatásnak tekinteni. Ez a cikk a Bizottság hatáskörébe utalja, hogy a támogatás visszatérítését tízéves jogvesztő határidőn belül érvényesítse, amely azon a napon veszi kezdetét, amikor a jogellenes támogatást nyújtották. [...] Írország esetében ezt az időszakot a Bizottság 2000. július 17-i levele szakította meg. Ez azt jelenti, hogy legalábbis az 1990. július 17-e előtti időszakot illetően, csak az ír mentesség tekinthető létező támogatásnak.”
- 176 Az I. tímfoldhatározat fent hivatkozott preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy abban a Bizottság azt állapította meg, hogy az 1990. július 17-ét megelőző időszakban a vitatott mentesség a 659/1999 rendelet 15. cikke szerinti létező támogatásnak minősül, az ugyanezen rendelet 1. cikke b) pontjának iv. alpontja szerint.
- 177 Beadványaiban a Bizottság úgy érvel, hogy e megoldást igazolja, hogy a vitatott mentesség a 659/1999 rendelet 1. cikkének d) pontja szerinti „támogatási program”, és hogy az ugyanezen rendelet 15. cikke szerinti elévülési idő csak azon a napon kezdődött, amikor az AAL e program keretében ténylegesen jogellenes támogatást nyújtott.
- 178 A 659/1999 rendelet 1. cikkének d) pontja előírja, hogy „»támogatási program« [...] olyan jogi aktus, amely alapján – anélkül, hogy további végrehajtási intézkedésre volna szükség – egyedi támogatásokat lehet megítélni azon vállalkozások számára, amelyeket a jogi aktusban általános vagy elvont módon jelöltek meg, illetve olyan jogi aktus, amelynek alapján a meghatározott projekthez nem kapcsolódó támogatást egy vagy több vállalkozásnak lehet megítélni határozatlan időre és/vagy meghatározatlan összegben”. E rendelkezés egy korábbi ítélkezési gyakorlatot kodifikál annak pontosításával (lásd ebben az értelemben: 1996. június 5-i Kahn Scheepvaart kontra Bizottság ítélet, T-398/94, EBHT, EU:T:1996:73, 41. és 49. pont).
- 179 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a vitatott mentességet az 1983. május 13-án hatályba lépett 1983. évi végzés vezette be az ír jogba. E végzés a tímfoldgyártáshoz üzemanyagként felhasznált ásványolajokra alkalmazandó olyan összegű jövedékiadó-kedvezményt biztosított, amely megegyezett a jövedéki adó összegével, ami a gyakorlatban az ezen adó alóli mentesség bevezetését jelentette. Még ha figyelembe vesszük is az engedélyező tanácsi határozatokban vitatott mentesség vonatkozásában megállapított pontos földrajzi és időbeli jellegű feltételeket (lásd ebben az értelemben: Bizottság kontra Írország és társai ítélet, fenti 27. pont, EU:C:2013:812, 50. pont), ezen intézkedés az AAL állításával ellentétben, a

659/1999 rendelet 1. cikkének d) pontja szerinti „támogatási program”, amennyiben a támogatás kedvezményezettjeit általános vagy elvont módon úgy határozták meg, hogy azok lényegében a timföldgyártók, és a számukra nyújtott támogatás összege továbbra is meghatározatlan.

- 180 Amennyiben az AAL azt rója fel a Bizottságnak, hogy először az ellenkérelemben állapította meg, hogy a vitatott mentesség inkább támogatási program, nem pedig egyedi támogatás volt, elegendő azt megjegyezni, hogy az említett kifogás azon az alaptételen nyugszik, hogy a megtámadott határozat kizárta, hogy a vitatott mentesség a 659/1999 rendelet 1. cikkének d) pontja szerinti „támogatási programnak” minősíthető. Márpedig az AAL nem terjesztett elő semmilyen bizonyítékot ezen alaptétel alátámasztására. Következésképpen a jelen kifogást el kell utasítani.
- 181 Amint azt a Bizottság helyesen megállapítja, a 659/1999 rendelet 15. cikkének (2) bekezdéséből kitűnik, hogy támogatási program keretében az elévülési idő azon a napon kezdődik, amikor a jogellenes támogatást a kedvezményezettnek nyújtják, ami a jelen ügyben az AAL-nek a Shannon régióban lévő gyárában timföldgyártáshoz üzemanyagként történő felhasználásra szánt ásványolajok finomítóból vagy raktárból történő minden importját vagy az AAL-nek történő értékesítését jelenti. Ugyanis ezen aktusok alkalmával az AAL gyakorlatilag részesült a vitatott mentességben, és annak alkalmazásával egyedi támogatást kapott (lásd: Hotel Cipriani és társai kontra Bizottság ítélet, fenti 173. pont, EU:T:2008:537, 364. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Így a felperesek állításával ellentétben a 659/1999 rendelet 15. cikkében foglalt elévülési idő a vitatott mentességnek megfelelő támogatási program keretében így nyújtott minden támogatás esetében az említett támogatás nyújtásának napján kezdődött (lásd ebben az értelemben: 2011. december 8-i France Télécom kontra Bizottság ítélet, C-81/10 P, EBHT, EU:C:2011:811, 84. pont).
- 182 A 659/1999 rendelet 15. cikkének az elévülési idő kezdőnapjára vonatkozó (*dies a quo*) ekkénti értelmezését a valamely támogatási program keretében nyújtott támogatást illetően nem kérdőjelezi meg az Írország által a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben hivatkozott Scott kontra Bizottság ítélet (fenti 172. pont, EU:C:2005:590), amely valamely egyedi támogatás vonatkozásában csak azon kérdésre irányult, hogy az elévülési idő ugyanezen cikkben előírt megszakadásának feltétele az elévülést megszakító aktus támogatás kedvezményezettjének történő bejelentése-e.
- 183 Egyébiránt a 659/1999 rendelet 15. cikkében foglalt elévülési idő a vitatott mentesség vonatkozásában megszakadt a Bizottság 2000. július 17-i levelével.
- 184 Ezen összefüggésben a Bizottság helyesen állapította tehát meg az I. timföldhatározat (68) preambulumbekkezdésében, hogy a 659/1999 rendelet 15. cikkében foglalt elévülési idő csak az 1990. július 17. előtt nyújtott mentességek vonatkozásában járt le, ennél fogva az ezen időpontot követően nyújtott vitatott támogatás nem minősülhetett a 659/1999 rendelet 15. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett, az ugyanezen rendelet 1. cikkének b) pontjának iv. alpontja szerinti létező támogatásnak. A Bizottság tehát e támogatás 2002. február 3-ára visszaható hatállyal történő visszatérítésének elrendelésekor nem sértette meg a létező támogatási programokra vonatkozó, a 659/1999 rendelet 17. és 18. cikkében kodifikált eljárást, mivel az utóbbi eljárás nem volt alkalmazandó az említett támogatásra.
- 185 Következésképpen megalapozatlanként el kell utasítani a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap második részét és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap harmadik részét.

A lényegében az EK 88. cikk és a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának i. alpontjában kodifikált szabály megsértésére alapított, a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap harmadik részéről és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap első részéről

- 186 A felperesek lényegében úgy érvelnek, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban megsértette az EK 88. cikket és a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontja i. alpontjában kodifikált szabályt, amennyiben nem vette figyelembe a vitatott támogatás EK 88. cikk (3) bekezdése szerinti új támogatásnak minősítésekor, hogy Írország az Európai Gazdasági Közösséghez történő csatlakozását, 1973. január 1-jét megelőzően jogi kötőerővel bíró kötelezettséget vállalt az Alcannal szemben a vitatott mentességnek a Shannon régióban épített, majd az AAL-nek átruházott valamely timföldgyár működtetése keretében történő alkalmazására, így a vitatott támogatást a területén az EGK-Szerződés hatálybalépését megelőzően nyújtották.
- 187 E tekintetben először is Írország az Alcannal 1970 óta történő levélváltásokban megfogalmazott kötelezettségvállalásra alapít, amely szerint nem adókötelesek a timföldgyártáshoz az Alcan által a Shannon régióban építendő gyárban felhasznált nyersanyagok. Másodszor hivatkozik e kötelezettségvállalás ír jog szerinti jogilag kötelező jellegére, amint azt az ír kormány jogtanácsosai, valamint az Attorney General 1981-ben megerősítette. Harmadszor e kötelezettségvállalás ír jog szerinti jellegére vonatkozó részletes bizottsági vizsgálat hiányára hivatkozik. Negyedszer az 1983. május 6-i levél tartalmát említi meg, amelyben nem ismerte el, hogy a vitatott támogatás nem létező támogatás volt, hanem csak a Bizottság azon javaslatára válaszolt, hogy az az 1983. januári levelet a vitatott mentesség végrehajtásának bejelentéseként kezelje. Ötödször arra hivatkozik, hogy nem bír jelentőséggel az, hogy az 1983. évi végzést az EGK-Szerződés Írország területén történő hatálybalépését követően fogadták el, mivel e végzés csak az Alcannal szemben vállalt, az említett hatálybalépést megelőző, jogilag kötelező jellegű kötelezettségvállalás hivatalos végrehajtása volt, és e kötelezettség vállalásakor már hatályban volt az említett végzésnek a minisztérium által történő elfogadását lehetővé tévő törvény.
- 188 Először is az AAL az Írország által az Alcannal szemben 1970 áprilisában vállalt kötelezettség jogilag kötelező jellegére hivatkozik, amely szerint nem adókötelesek a timföldgyártáshoz a Shannon régióban építendő gyárban felhasznált nyersanyagok, amely jogi kötelezettségvállalás fennállását megerősítette Írország Bizottságnak címzett 1983. január 28-i levele. Másodszor hivatkozik az Írország által folyamatosan – az 1983. május 6-i levélben is – megerősített helyzetre, amely szerint a vitatott mentesség nem bejelentendő támogatás volt, mivel már létezett az EGK-hoz történő csatlakozásakor, és amelynek csak a végrehajtását jelentették be a Bizottságnak 1983-ban. Harmadszor utal az alkalmazandó különös adórendszer jelentőségének hiányára, mivel a támogatás a feldolgozásra szánt nyersanyagokra kivetett belső adó alóli általános mentességben állt. Negyedszer az ír jogalkotási eljárás jellegét vitatja, amely során a minisztérium rendeleti úton szabályozza, ezt követően pedig a parlament jogalkotás útján megerősíti a rendeleti intézkedést.
- 189 A Bizottság a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap harmadik részének – mint megalapozatlannak – elutasítását kéri, a *nemo potest venire contra factum proprium* szabályának alkalmazásával, amennyiben Írország a közigazgatási eljárás keretében ellentétes álláspontot képviselt. Mindenesetre nem megalapozott a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap harmadik része. Egyébiránt a Bizottság kéri a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap első részének – mint megalapozatlannak – elutasítását.
- 190 Előzetesen, és amennyiben a felperesek hivatalosan a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontja i. alpontjának megsértésére hivatkoznak, meg kell állapítani, hogy a fenti 140. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint, amikor a Bizottság határozott a vitatott támogatásról, hatályban volt a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának i. alpontja, így az utóbbi alkalmazandó a jelen ügyben.

- 191 Az utóbbi rendelkezés szerint „minden támogatás, amely a Szerződésnek az érintett tagállamokban történő hatálybalépését megelőzően már létezett, vagyis az olyan támogatási programok és egyedi támogatások, amelyeket a Szerződés hatálybalépése előtt vezettek be és azt követően is alkalmazhatók”, „létező támogatásnak” minősíthető.
- 192 Először is a Bizottság által a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap harmadik része vonatkozásában emelt elfogadhatatlansági kifogást illetően emlékeztetni kell arra, hogy a *nemo potest venire contra factum proprium* szabálya szerint senki sem járhat el saját cselekményével ellentétesen (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2014. február 13-i Marszałkowski kontra OHIM végzés, C-177/13 P, EU:C:2014:183, 73. és 74. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 193 A jelen ügyben és feltételezve, hogy a Bizottság megalapozottan hivatkozik a *nemo potest venire contra factum proprium* szabályára a közigazgatási eljárás keretében eredetileg előterjesztett állításokat illetően, vizsgálni kell, hogy Írország elismerte-e az említett eljárás során, hogy a vitatott támogatást nem az EGK-hoz 1973. január 1-jén történő csatlakozását megelőzően nyújtotta.
- 194 Az 1983. május 6-i levelében Írország megállapította, hogy a Bizottság 1983. március 22-i levelében az Alcannal szemben általa vállalt kötelezettségek vonatkozásában előterjesztett érvek alapján elismerhette, hogy az EK-Szerződés 93. cikkének (3) bekezdése szerint be kellett jelenteni az említett kötelezettségvállalások végrehajtását, és kérte következőképpen az 1983. január 28-i levelének ilyen bejelentésként történő kezelését. Az I. tímfoldhatározat (65) preambulumbekkezdésének utolsó mondatában a Bizottság így megállapította, hogy az 1983. május 6-i levelében Írország elfogadta az érveit, amelyek szerint be kellett jelenteni a vitatott támogatást, ami azt jelenti, hogy nem létező, hanem a 659/1999 rendelet 1. cikkének c) pontja szerinti új támogatásról volt szó, mivel csak az új támogatásokra vonatkozik az EK-Szerződés 93. cikkének (3) bekezdésében előírt bejelentési kötelezettsége (Piaggio-ítélet, fenti 154. pont, EU:C:1999:313, 48. pont).
- 195 Mindazonáltal a megtámadott határozat (53) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy Írország a hivatalos vizsgálati eljárás keretében emlékeztetett a vitatott mentesség történetére, és fenntartotta, hogy azt létező támogatásnak kell minősíteni.
- 196 Kétségtelen, hogy az AAL a Bizottságnak címzett 2002. március 1-jei levelében e kifogás arra korlátozódott, hogy a vitatott mentesség, amely eredetileg új támogatás volt, a Bizottságnak történő bejelentését követően nem alakult-e át a később a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának iii. alpontjában kodifikált Lorenz ítélkezési gyakorlat szerinti létező támogatássá (lásd a fenti 135. és 136. pontot). Ugyanis e levélben az AAL megállapította, hogy „a mentességet az ír hatóságok állami támogatásként bejelent[ették] 1983 májusában és az létező támogatássá alakul[t] az állami támogatások területére vonatkozó szabályok szerint”.
- 197 A 2002. január 8-i levélnek a megtámadott határozat (13) preambulumbekkezdésében hivatkozott, és a Törvényszék írásbeli kérdéseire másolatban válaszként adott 3.1 pontjában azonban Írország fenntartotta, hogy úgy tekinti, hogy „a szóban forgó támogatást a hatóságok 1970-ben, Írország EGK-hoz való csatlakozását megelőzően és 1982 óta bevezetett támogatásként jóváhagyták”. Egyébiránt a megtámadott határozat (13) preambulumbekkezdésében hivatkozott és a Törvényszék írásbeli kérdéseire másolatban válaszként adott 2002. április 26-i levél mellékletében Írország a Bizottság kérelmére benyújtotta az annak bizonyítására irányuló valamennyi dokumentumot, hogy a vitatott támogatást Írország az EGK-hoz történő csatlakozását megelőzően nyújtotta.
- 198 Az akta irataiból így kitűnik, hogy a mentesség Bizottságnak történő bejelentését követően Írország a közigazgatási eljárás során továbbra is azt állította, hogy a vitatott támogatást az EGK-hoz történő csatlakozását megelőzően nyújtotta, aminek eredményeként a Bizottság tovább vizsgálja e kérdést.

- 199 Ilyen körülmények között, még ha Írország igenlően válaszolt is a Bizottságnak az 1983. januári levél vitatott mentesség végrehajtásának bejelentéseként történő kezelésére irányuló javaslatára, csak az állapítható meg, hogy a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap harmadik része keretében Írország olyan ténybeli és jogi körülményeket vitatott, amelyeket a közigazgatási eljárás keretében már előzetesen elismert.
- 200 Következésképpen meg kell állapítani, hogy nincs ténybeli alapja a Bizottság azon állításának, amely szerint Írország a közigazgatási eljárás során elismerte, hogy a vitatott támogatást nem az EGK-hoz 1973. január 1-jén történő csatlakozását megelőzően nyújtotta, és következésképpen el kell utasítani a Bizottság által a *nemo potest venire contra factum proprium* szabályára alapított elfogadhatatlansági kifogást.
- 201 Másodszor, a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap harmadik részének és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap első részének megalapozottságát illetően emlékeztetni kell arra, hogy a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának i. alpontja szerinti „létező támogatásnak” minősítéshez a támogatási programot nemcsak, hogy az érintett tagállam EGK-hoz történő csatlakozását megelőzően kell nyújtani abban az értelemben, hogy a nemzeti hatóság jogilag kötelező erejű aktussal kötelezettséget vállalt az említett program szerinti támogatások nyújtására (lásd ebben az értelemben: 2004. január 14-i Fleuren Compost kontra Bizottság ítélet, T-109/01, EBHT, EU:T:2004:4, 73. és 74. pont), hanem azt végre is kell hajtani abban az értelemben, hogy ténylegesen megtörténik az említett program keretében nyújtott egyes támogatások tényleges kifizetése.
- 202 A jelen ügyben a felek között nem vitatott, hogy a vitatott mentességet, amely a felperesek szerint az Írország által az Alcannal szemben az EGK-hoz történő csatlakozását, 1973. január 1-jét megelőzően vállalt kötelezettségből ered, mindenesetre csak 1983-tól hajtották végre, azaz csak jóval az említett csatlakozást követően. A tárgyaláson elhangzott kérdésre válaszolva a felperesek nem tudták bizonyítani, hogy teljesült a jelen ügyben a szóban forgó támogatási programnak az érintett tagállam EGK-hoz történő csatlakozását megelőző végrehajtására vonatkozó ahhoz szükséges feltétel, hogy az említett program a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának i. alpontja szerinti „létező támogatásnak” minősüljön.
- 203 Így, anélkül, hogy szükséges lenne annak ellenőrzése, hogy – amint azt a felperesek állítják – Írország az EGK-hoz történő csatlakozását megelőzően jogilag kötelező jellegű kötelezettséget vállalt-e az Alcannal szemben a vitatott mentességnek az Alcan által a Shannon régióban épített, majd az AAL-re átruházott timföldgyár üzemeltetése keretében történő alkalmazását illetően, megállapítható, hogy a jelen ügyben nem teljesül a vitatott mentesség 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának i. alpontja szerinti „létező támogatásnak” minősítéséhez szükséges egyik feltétel. El kell tehát utasítani a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap harmadik részét és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap első részét.
- 204 Mivel a jelen keresetek alátámasztására felhozott első jogalapok keretében megfogalmazott összes részt el kell utasítani, az említett jogalapokat teljes mértékben el kell utasítani.

A T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított harmadik jogalapról, és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvének megsértésére alapított negyedik jogalapról

- 205 A T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott harmadik jogalap keretében Írország azt állítja, hogy a Bizottság megsértette a bizalomvédelem elvét, amikor úgy határozott, hogy az AAL-nek az állítólagosan odaítélt támogatás jogszerűségébe vetett jogos bizalma 2002. február 2-án, azaz a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozat közzétételének napján megszűnt. E tekintetben,

először is arra hivatkozik, hogy az AAL jogosan bízhatott a vitatott támogatás létező támogatásnak minősítésében. Egyrészt az I. tímfoldhatározat ellentmondó jellegére hivatkozik, amely a (68) és (104) preambulumbekzdésében megállapítja, hogy a vitatott támogatás részben létező támogatás az 1990. július 17. előtt nyújtott támogatást illetően, továbbá azt is megállapítja, hogy az említett támogatás új, a közös piaccal nagy részben az EK 87. cikk (3) bekezdése szerinti összeegyeztethetetlen támogatásnak minősül. Másrészt hivatkozik a Bizottság először is abban álló tévedésére, hogy a vitatott támogatást nem létező támogatásnak minősítette, másodszor pedig, hogy a jelen ügyben, nem alkalmazta a létező támogatási programokra vonatkozó, a 659/1999 rendeletben kodifikált eljárást, harmadszor pedig, hogy későn állapította meg, hogy a vitatott támogatás az EK 87. cikk (3) bekezdése szerint összeegyeztethetetlen a közös piaccal, mivel a megtámadott határozatot a Bizottság az ezen intézmény által előterjesztett utolsó kiegészítő felvilágosítások iránti kérelmére 2002 áprilisában kézhez vett válaszát követő több mint 43 hónappal fogadta el. Ezt követően Írország állítja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem formálhat jogot vagy jogosultságot annak megállapítására, hogy mikor született, majd ezt követően mikor szűnt meg az AAL-nek az állítólagosan nyújtott támogatás jogszerűségébe vetett jogos bizalma. Végül Írország állítja, hogy ő és az AAL jogosan indult ki a 2001/224 határozatból, amely engedélyezte a vitatott mentesség 2006. december 31-ig történő további alkalmazását.

- 206 Válaszában Írország úgy érvel, hogy a 659/1999 rendelet 7. cikkének (6) bekezdésére – amely kimondja, hogy a Bizottság a lehető legnagyobb mértékben törekszik arra, hogy 18 hónapon belül határozatot hozzon –, a méltányosság elvére és azon tényre tekintettel, hogy a Bizottság jogosultságot formált arra, hogy maga határozzon az AAL személyébe vetett jogos bizalom alkalmazásáról, a támogatás visszatérítését az I. tímfoldhatározat elfogadását megelőző 18 hónapra kell korlátozni. Egyébiránt figyelembe kell venni, hogy a Bizottság egymásnak ellentmondó jelzéseket adott az AAL vonatkozásában, és hogy az utóbbi nem tudta korlátozni veszteségeit az állítólagosan nyújtott támogatás 2002. február 3-tól történő visszatérítése esetében. Végül figyelembe kell venni, hogy a Bizottság nem fogadott el a 659/1999 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése szerinti, a vitatott támogatást felfüggesztő rendelkezést, és nem próbálta csökkenteni e támogatás közös piaci hatásait.
- 207 A T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott negyedik jogalap keretében az AAL állítja, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság megsértette a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvét. E jogalap két részből áll, amelyből a második, csupán az első további érveken alapuló folytatása.
- 208 A negyedik jogalap első részének keretében az AAL úgy érvel, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság megsértette a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvét, különösen, amikor az I. tímfoldhatározat (98) és (99) preambulumbekzdésében foglalt azon indokok alapján elrendelte a vitatott támogatás visszatérítését, hogy egyrészt a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozat közzététele megszüntette a vitatott támogatás jogszerűségébe vetett jogos bizalmát, másrészt pedig, hogy a jogbiztonság elve már nem volt alkalmazható, amikor tisztázta a korábban kétértelmű helyzetet. Álláspontja szerint a jelen ügyben olyan rendkívüli körülmények állnak fenn, amelyek az ítélkezési gyakorlat szerint lehetővé teszik, hogy hivatkozzon a jogos bizalomra azon tény tekintetében, hogy a vitatott támogatást a 2001/224 határozat szerint jogszerűen ítélték oda, és az nem téríthető vissza, továbbá azon tény tekintetében, hogy a vitatott mentességet ezen utóbbi határozat szerint jogszerűen lehetett alkalmazni 2006. december 31-ig még a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozat közzétételét követően is. Az említett közzététel nem szüntette meg a vitatott mentesség jogszerűségére vonatkozó kétértelmű helyzetet. E tekintetben először is az AAL a vitatott mentesség Bizottságnak történő 1983-as bejelentésére hivatkozik, és az utóbbi 17 évig tartó hallgatására vagy tétlenségére. Másodszor a Bizottság javaslatára egyhangúlag elfogadott engedélyező tanácsi határozatokra utal, amelyek annak megállapítására vezették, hogy a vitatott támogatás jogszerű volt, amennyiben e határozatok megállapították, illetve azon a feltevéseken alapultak, hogy a vitatott mentesség nem járt a verseny torzulásával, és Írország számára végső soron 2006-ig engedélyezték a vitatott mentesség alkalmazását. Harmadszor az 1999. novemberi engedélyező tanácsi határozatra vonatkozó javaslatára támaszkodik, amelyből kitűnik a Bizottságnak a vitatott mentesség alkalmazására

vonatkozó engedély bizonyos idő után történő megszüntetésére irányuló szándéka, azon szándéka azonban nem tűnik ki, hogy vissza kívánta volna téríttetni az említett mentesség alkalmazásával azon teljes időszak alatt nyújtott támogatást, amely során azt engedélyezte a Tanács. Negyedszer az azon ténybe vetett bizalmára hivatkozik, hogy Írország teljesítette az állami támogatások területére vonatkozó szabályok szerinti kötelezettségeit. Ötödször, a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozat közzétételére hivatkozik, amely csak a Bizottság vitatott támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkozó kételyeit fejezte ki, és nem kérdőjelezhetette meg a 2001/224 határozatra tekintettel az azon ténybe vetett jogos bizalmát, hogy nem kell visszatéríteni a 2006-ig nyújtott támogatást. Hatodszor, az azon ténybe vetett bizalmára hivatkozik, hogy a hivatalos vizsgálati eljárás nem vezet a támogatásokat elutasító határozathoz. Hetedszer, hivatkozik arra, hogy a Bizottság a megfelelő ügyintézés és a jogbiztonság elvével ellentétben késlekedett az I. tímírdhatározat elfogadásával, amely határozatot a Bizottság Írországnak az ezen intézmény által előterjesztett kiegészítő felvilágosítások iránti utolsó kérelmére 2002 áprilisában kézhez vett válaszáat követő több mint 43 hónappal fogadott el, ami megerősítette az azon ténybe vetett jogos bizalmát, hogy nem kell visszatéríteni a vitatott támogatást. Nyolcadszor, a Bizottságnak a 2003/96 irányelv Tanács által történő elfogadása során tanúsított magatartására hivatkozik, különösen a 2003. október 27-i sajtóközleményére, amely üdvözölte ezen irányelv elfogadását, amely táplálta a vitatott támogatásnak az állami támogatások területére vonatkozó szabályokra tekintettel fennálló jogszerűségébe vetett jogos bizalmát. Kilencedszer, hivatkozik arra, hogy a Bizottság nem kötelezte Írországot az állítólagosan nyújtott jogellenes támogatás kifizetésének az annak a közös piaccal való, a 659/1999 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése szerinti összeegyeztethetőségének megállapításáig történő felfüggesztésére. Tizedszer, vitatja azon jelentős hosszú távú beruházásokat, amelyeket jóhiszeműen tett 2003 őszén egyrészt egy körülbelül 100 millió euró költségű kombinált villamosenergia- és hőerőmű megépítéskor, másrészt pedig a termelési kapacitásának növelése érdekében tett 70 millió eurós beruházáskor az abba vetett jogos bizalma alapján, hogy a vitatott mentesség 2006. december 31-ig alkalmazható vagy legalábbis, hogy az addig nyújtott támogatást nem kell visszatéríteni.

- 209 A Bizottság kéri a jelen jogalapoknak – mint megalapozatlanoknak – az elutasítását.
- 210 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott negyedik jogalap első része keretében az AAL a jogbiztonság elvének megsértésére alapított kifogást fogalmaz meg, és az említett rész összemosódik az ugyanezen kereset második jogalapjának keretében megfogalmazott, szintén a jogbiztonság elvének megsértésére alapított kifogással.
- 211 Márpedig a fenti 59. és 61–74. pontban előadott indokok alapján az említett kifogást – mint megalapozatlant – el kell utasítani.
- 212 Egyebekben a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott harmadik jogalap és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott negyedik jogalap lényegében azt a kérdést veti fel, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban megsértette-e a bizalomvédelem elvét a vitatott támogatás visszatérítésének megkövetelésével.
- 213 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy a bizalomvédelem elve alapvető uniós jogelv (1999. október 14-i Atlanta kontra Európai Közösség ítélet, C-104/97 P, EBHT, EU:C:1999:498, 52. pont), amely lehetővé teszi minden olyan gazdasági szereplő számára, amelynek vonatkozásában valamely intézmény megalapozott várakozásokat keltett, hogy hivatkozzék erre az elvre (1987. március 11-i Van den Bergh en Jurgens és Van Dijk Food Products [Lopik] kontra EGK ítélet, 265/85, EBHT, EU:C:1987:121, 44. pont; 2011. március 24-i ISD Polska és társai kontra Bizottság ítélet, C-369/09 P, EBHT, EU:C:2011:175, 123. pont; 2012. szeptember 27-i Producteurs de légumes de France kontra Bizottság ítélet, T-328/09, EU:T:2012:498, 18. pont). Mindazonáltal, ha az elővigyázatos és körültekintő gazdasági szereplő számíthat az érdekeit esetleg érintő közösségi intézkedés elfogadására, annak elfogadása esetén nem hivatkozhat az említett elvre (1978. február 1-jei Lührs-ítélet, 78/77, EBHT, EU:C:1978:20, 6. pont; 2009. március 25-i Alcoa Trasformazioni kontra Bizottság ítélet, T-332/06, EU:T:2009:79, 102. pont). A bizalomvédelem elvére való hivatkozás jogának fennállásához három

feltétel együttes teljesülése szükséges. Először is az uniós adminisztrációnak pontos, feltétel nélküli és egybehangzó, feljogosított és megbízható forrásokból származó ígéretet kell tennie az érintett számára. Másodszor ezen ígéreteknek jogos elvárás kell kelteniük abban a személyben, akihez intézik őket. Harmadszor az adott ígéreteknek összhangban kell állniuk a vonatkozó szabályokkal (lásd: a fent hivatkozott *Producteurs de légumes de France* kontra Bizottság ítélet, EU:T:2012:498, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

214 Ezt követően, különösen a bizalomvédelem elvének az állami támogatások területén történő alkalmazását illetően, emlékeztetni kell arra, hogy azon tagállam, amelynek a hatóságai az EK 88. cikkben előírt eljárási szabályok megsértésével nyújtottak támogatást, hivatkozhat a kedvezményezett vállalkozás jogos bizalmára a Bizottság támogatás visszatéríttetésére kötelező határozata érvényességének uniós bíróság előtti vitatása érdekében, viszont nem hivatkozhat e jogos bizalomra az említett határozat végrehajtására figyelemmel szükséges intézkedések meghozatalára vonatkozó kötelezettség alóli mentesülés érdekében (lásd: 1997. január 14-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, C-169/95, EBHT, EU:C:1997:10, 48. és 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az ítélkezési gyakorlatból egyébiránt kitűnik, hogy a támogatás kedvezményezettjei a bejelentési kötelezettségnek az állami támogatások Bizottság által történő kötelező jellegű ellenőrzésének hatékonyságában betöltött alapvető szerepére figyelemmel főszabály szerint csak akkor bízhatnak jogosan az említett támogatás jogszerűségében, ha azt az EK 88. cikkben előírt eljárás tiszteletben tartásával nyújtották, és a gondos piaci szereplőnek rendszerint meg kell tudnia bizonyosodni arról, hogy az említett eljárást betartották-e. Különösen nem állhat fenn a támogatás kedvezményezettjének az adott időpontban arra vonatkozó jogos bizalma, hogy a támogatást szabályszerűen nyújtották, ha a támogatást az EK 88. cikk (3) bekezdése értelmében jogellenesen, a Bizottságnak való előzetes bejelentés nélkül hajtották végre (lásd ebben az értelemben: *Producteurs de légumes de France* kontra Bizottság ítélet, fenti 213. pont, EU:T:2012:498, 20. és 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), vagy mint a jelen ügyben anélkül, hogy tiszteletben tartották volna a Lorenz ítélkezési gyakorlatban előírt, a végrehajtásról szóló értesítést (lásd a fenti 154. és 156–158. pontot), kivéve ha rendkívüli körülmények állnak fenn (1990. szeptember 20-i Bizottság kontra Németország ítélet; C-5/89, EBHT, EU:C:1990:320, 16. pont; lásd továbbá: 2004. április 29-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-298/00 P, EBHT, EU:C:2004:240, 86. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2009. november 30-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, T-427/04 és T-17/05, EBHT, EU:T:2009:474, 263. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

215 Továbbá emlékeztetni kell arra, hogy az észszerű határidő közigazgatási eljárás lefolytatása során történő betartása az uniós jog általános elve (2003. november 27-i Regione Siciliana kontra Bizottság ítélet, T-190/00, EBHT, EU:T:2003:316, 136. pont). Ezenkívül a jogbiztonság alapvető követelménye alapján, amely szerint a Bizottság nem késlekedhet határozatlan ideig hatáskörének gyakorlásával, a bíróságnak meg kell vizsgálnia, hogy a közigazgatási eljárás lefolyásából lehet-e túlzottan késedelmes cselekvésre következtetni ezen intézmény részéről (2002. szeptember 24-i Falck és Acciaierie di Bolzano kontra Bizottság ítélet, C-74/00 P és C-75/00 P, EBHT, EU:C:2002:524, 140. és 141. pont; Fleuren Compost kontra Bizottság ítélet, fenti 201. pont, EU:T:2004:4, 145–147. pont).

216 A Bizottság késlekedése annak megállapítása során, hogy valamely támogatás jogellenes, és azt a tagállam köteles megszüntetni és visszatéríttetni, bizonyos körülmények között az említett támogatás kedvezményezettjeiben olyan jogos bizalmat kelthet, amely megakadályozza, hogy a Bizottság az említett tagállammal szemben elrendelje e támogatás visszatéríttetését (1987. november 24-i RSV kontra Bizottság ítélet, 223/85, EBHT, EU:C:1987:502, 17. pont).

217 Kizárólag az a tény, hogy a 659/1999 rendelet a (támogatás nyújtásától számított) tízéves elévülési időn kívül, amely lejártával már nem rendelhető el a támogatás visszatéríttetése, az említett rendelet 13. cikkének (2) bekezdése szerint – amely előírja, hogy a Bizottságot nem köti az ugyanezen rendelet 7. cikkének (6) bekezdésében meghatározott határidő – nem tartalmaz – akár irányadó jelleggel – további határidőt a jogellenes támogatás Bizottság által történő vizsgálatára, nem képezi akadályát annak, hogy az uniós bíróság ellenőrizze, hogy ezen intézmény észszerű határidőn belül hozott-e

határozatot, vagy túlzott késedelemmel járt-e el (lásd ebben az értelemben és analógia útján az irányadó jellegű határidőt illetően: 2005. június 15-i Regione autonoma della Sardegna kontra Bizottság ítélet, T-171/02, EBHT, EU:T:2005:219, 57. pont; 2009. szeptember 9-i Diputación Foral de Álava és társai ítélet, T-230/01–T-232/01 és T-267/01–T-269/01, EU:T:2009:316, 338. és 339. pont; Diputación Foral de Álava és társai kontra Bizottság ítélet, T-30/01–T-32/01 és T-86/02–T-88/02, EBHT, EU:T:2009:314, 259. és 260. pont).

- 218 Végül emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a jogbiztonság elve megköveteli, hogy a Bizottság, amikor az őt terhelő gondossági kötelezettség megsértésével kétértelmű helyzetet teremtett bizonytalansági elemek behozatala és az alkalmazandó szabályozás egyértelműségének hiánya okán, amit súlyosbít az elhúzódó válaszadási mulasztása – jóllehet tudomása volt az érintett támogatásokról –, a már kifizetett támogatások visszatéríttetését elrendelő bármilyen lépés megtétele előtt tisztázza az említett helyzetet (lásd ebben az értelemben: 1970. július 9-i Bizottság kontra Franciaország ítélet, 26/69, EBHT, EU:C:1970:67, 28–32. pont).
- 219 A fenti 210. és 218. pontban felidézett szabályok alapján kell értékelni a felek érveit.
- 220 A jelen ügyben először is hangsúlyozni kell, hogy még ha el is fogadjuk, hogy a vitatott mentességet az 1983. január 28-i és május 6-i levélben bejelentették a Bizottsághoz, azt jogellenesen hajtották végre, amennyiben nem tartották tiszteletben a Lorenz ítélkezési gyakorlatból eredő egyik eljárási szabályt, amely előírja a tagállam számára a tervezett támogatás végrehajtásának bejelentését (lásd a fenti 154. és 156–158. pontot). A vitatott támogatást így az EK 88. cikk (3) bekezdését megsértve jogellenesen hajtották végre.
- 221 Ezt követően a felperesek állításával szemben a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozat Hivatalos Lapban történő közzététele véget vetett az AAL által a vitatott mentesség szabályszerűségébe vetett jogos bizalomnak, figyelembe véve a Bizottság javaslatára elfogadott, a megtámadott határozattal érintett időszakban hatályos engedélyező tanácsi határozatok – ideértve a 2001/224 határozatot is – megfogalmazása által korábban létrehozott kétértelmű helyzetet.
- 222 A Bizottság kontra Írország és társai ítélet (fenti 27. pont, EU:C:2013:812) 52. és 53. pontjában, amelyek kötik a Törvényszéket a Bíróság alapokmánya 61. cikkének második bekezdése szerint, a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az a körülmény, hogy a Tanács az engedélyező határozatokat a Bizottság javaslatára fogadta el, és az utóbbi egyszer sem gyakorolta a 92/81 irányelv 8. cikkének (5) bekezdése, illetve az EK 230. cikk és EK 241. cikk címén őt megillető, ezen engedélyező határozatok visszavonásának, módosításának kezdeményezésére vonatkozó jogát, figyelembe kellett venni az összeegyeztethetetlen támogatás visszatérítése kapcsán, a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvére tekintettel, amint azt a Bizottság meg is tette, amikor az I. timföldhatározatban eltekintett a 2002. február 2-ig, a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozat Hivatalos Lapban történő közzétételének időpontjáig nyújtott támogatások visszatérítésének elrendelésétől. Ezen indok döntő volt ahhoz, hogy a Bíróság a Bizottság kontra Írország és társai ítélet (fenti 27. pont, EU:C:2013:812) 54. pontjában megállapítsa, hogy az ugyanezen ítélet 39–44. pontjában ismertetett indoklás jogilag nem támasztja alá a Törvényszék azon végkövetkeztetését, miszerint az I. timföldhatározat kétségbe vonja az engedélyező tanácsi határozatok érvényességét, és ennél fogva sérti a jogbiztonságnak és az intézmények aktusai jogszerűsége vélelmének elvét, és az ugyanezen indokokon alapuló azon végkövetkeztetést, amely szerint a T-62/06. RENV. sz. ügyben a Bizottság megsértette a megfelelő ügyintézés elvét.
- 223 A bizalomvédelem és a jogbiztonság elvéből eredő követelményekre tekintettel a Bizottság javaslatára elfogadott engedélyező tanácsi határozatok megfogalmazása által létrehozott kétértelmű helyzet csak a vitatott mentesség alapján a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozat Hivatalos Lapban történő közzétételének időpontjáig nyújtott támogatás visszatéríttetését zárta ki. Ezzel szemben az említett közzétételt követően az AAL-nek tudnia kellett, hogy amennyiben a vitatott támogatás állami támogatásnak minősül, azt a Bizottságnak az EK 88. cikk szerint engedélyeznie kell.

- 224 Ebből következik, hogy a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozat közzététele ténylegesen véget vetett azt megelőzően az AAL által a vitatott mentesség jogszerűségébe a korábban a Bizottság javaslatára elfogadott engedélyező tanácsi határozatok alapján vetett jogos bizalomnak.
- 225 A Bizottság az I. tímfoldhatározat (98) preambulumbekkezdésében jogosan vette figyelembe azt, hogy a jelen ügy körülményei rendkívüliek, mivel javaslatai Tanácsnak történő benyújtásával egy bizonyos kétértelműséget hozott létre és tartott fenn, valamint azt, hogy amennyiben nem tudta bizonyítani, hogy a tagállamok ténylegesen tájékoztatták-e a különböző kedvezményezetteket, és ha igen, mikor tájékoztatták őket a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozatáról, nem zárható ki, hogy a kedvezményezettek 2002. február 2-ig hivatkozhattak a bizalomvédelem elvére, amikor is a Hivatalos Lapban közzétételre kerültek a jövedéki adó alóli mentesítés vonatkozásában hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozatok, de megjegyzendő, hogy e közzététel megszüntetett minden, az engedélyező tanácsi határozatok megfogalmazásához kapcsolódó bizonytalanságot a tekintetben, hogy amennyiben a szóban forgó intézkedések állami támogatásnak minősülnek, azokat a Bizottságnak az EK 88. cikk szerint engedélyeznie kell.
- 226 Az ilyen megoldás megalapozottságát nem kérdőjelezi meg a felperesek érvei.
- 227 Írországnak az I. tímfoldhatározat állítólagosan ellentmondó jellegére alapított érvét illetően, amennyiben e határozat a (68) és (104) preambulumbekkezdésében megállapítja, hogy a vitatott támogatás részben létező, részben pedig új támogatás, meg kell állapítani – a fenti 174–184. pontban már előadott okok miatt –, hogy e preambulumbekkezdésekben a Bizottság helyesen és nem eleve ellentmondásosan alkalmazta a 659/1999 rendelet 15. cikkében bevezetett szabályt a vitatott mentességnek az ugyanezen rendelet 1. cikkének d) pontja szerinti „támogatási program” jellegére figyelemmel. Így a jelen érvet mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 228 Ami Írországnak az arra alapított érvét illeti, hogy a Bizottság állítólag hibát követett el, amikor a vitatott támogatást nem létező támogatásnak minősítette, és a vitatott mentességre nem alkalmazta a létező támogatási programokra alkalmazandó eljárást, meg kell állapítani a fenti 139–143., 155–162., 190. és 201–203. pontban előadott okok miatt, hogy e preambulumbekkezdésekben a Bizottság nem követett el hibát, amikor a vitatott mentesség szerint nyújtott a vitatott támogatásra a 659/1999 rendeletnek a Lorenz ítélezési gyakorlattal, valamint az ugyanezen rendelet 1. cikke b) pontjának i. alpontjával összefüggésben értelmezett 1. cikke b) pontjának iii. alpontját alkalmazta. Így a jelen érvet mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 229 Ami az AAL-nek a Bizottságnak a vitatott mentesség 1983-ban történő bejelentését követő 17 évig tartó látszólagos tétlenségére alapított érvét illeti, meg kell állapítani, hogy amennyiben, amint arra a 2001/224 határozat (5) preambulumbekkezdése emlékeztet, az engedélyező tanácsi határozatok nem szüntették meg az Írországgal szembeni azon követelményt, hogy értesítse a Bizottságot az állami támogatások esetleges bevezetéséről (lásd ebben az értelemben: Bizottság kontra Írország és társai ítélet, fenti 27. pont, EU:C:2013:812, 51. pont), és mivel a bejelentést követően Írország a vitatott mentességet a végrehajtás Lorenz ítélezési gyakorlatban előírt bejelentése nélkül hajtotta végre (lásd a fenti 220. pontot), nem róható fel a Bizottságnak, hogy az ezen események valamelyikétől számított észszerű határidőn belül nem fogadott el a vitatott mentességnek a közös piaccal, az állami támogatásra vonatkozó szabályokra tekintettel fennálló összeegyeztethetőségéről szóló határozatot. Ezért a jelen érvet – mint megalapozatlant – el kell utasítani.
- 230 Ami az AAL abban fennálló bizalmára alapított érvét illeti, hogy Írország megfelelt az állami támogatásokra vonatkozó kötelezettségeinek, emlékeztetni kell arra, hogy a vitatott mentesség jogszerű végrehajtásához Írországnak tiszteletben kellett tartania azon kötelezettségét, hogy az EK 88. cikk (3) bekezdése szerint bejelentse a Bizottságnak nemcsak az említett mentességet, hanem annak végrehajtását is, amelyet a Lorenz ítélezési gyakorlat követel meg. Egyébiránt az ítélezési gyakorlat szerint figyelembe véve a Bizottság által az állami támogatásokra az EK 88. cikk alapján gyakorolt ellenőrzés kötelező jellegét, a támogatásban részesülő vállalkozások főszabály szerint csak akkor

várhatják el jogosan, hogy a támogatás szabályszerű legyen, ha annak odaítélésére az említett cikkben előírt eljárással összhangban került sor. Ugyanis egy gondos gazdasági szereplőnek rendszerint meg kell tudnia bizonyosodni arról, hogy ezt az eljárást betartották-e (Bizottság kontra Németország ítélet, fenti 214. pont, EU:C:1990:320, 14. pont; Spanyolország kontra Bizottság ítélet, fenti 214. pont, EU:C:1997:10, 51. pont). A jelen ügyben így az AAL-re hárult annak adott esetben a Bizottságnál történő ellenőrzése, hogy Írország tiszteletben tartotta a rá háruló összes, többek között a vitatott mentesség végrehajtásának a Bizottság számára történő bejelentésére irányuló kötelezettséget. Ezért a jelen érvet – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

- 231 Ami a felpereseknek az I. timföldhatározat Bizottság általi késedelmes elfogadására alapított érveit illeti, meg kell állapítani, hogy az nem olyan rendkívüli körülmény, amely okán az AAL jogosan bízhatott a vitatott támogatás szabályszerűségében, mégpedig az alábbi 232–255. pontban kifejtett okok összessége miatt.
- 232 Először is meg kell vizsgálni, hogy a jelen ügyben a hivatalos vizsgálati eljárásra szabott határidő meghaladta-e az észszerűség határait.
- 233 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az RSV kontra Bizottság ítéletben (fenti 216. pont, EU:C:1987:502) a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a Bizottság által a határozatának elfogadásához szükséges 26 hónapos határidő meghaladta az észszerűség határait.
- 234 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy a 659/1999 rendelet 7. cikkének (6) bekezdése szerint, a bejelentett állami támogatások keretében a hivatalos vizsgálati eljárás lefolytatására előírt referencia-határidő 18 hónap. E határidő, még ha a 659/1999 rendelet 13. cikkének (2) bekezdése szerint nem is alkalmazandó a jogellenes támogatásokra (lásd a fenti 217. pontot), hasznos referencia, mint a jelen ügyekben, valamely jogellenesen végrehajtott intézkedésre vonatkozó hivatalos vizsgálati eljárás tartama észszerűségének értékeléséhez (lásd a fenti 220. pontot).
- 235 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy 2000. július 17-én a Bizottság kérte a Francia Köztársaságot, Írországot és az Olasz Köztársaságot, hogy az állami támogatásokra vonatkozó rendelkezések alapján jelentsék be számára a jövedéki adó alóli mentességeket. A bejelentés minőséggel nem rendelkező válaszok 2000 szeptemberében, októberében és decemberében érkeztek meg. Ezt követően az érintett tagállamokkal 2001. november 5-én közölt és a Hivatalos Lapban 2002. február 2-án közzétett, 2001. október 30-i határozatával megindította a hivatalos vizsgálati eljárást. Ezt követően megkapta az AAL (2002. február 26-i és 2002. március 1-jei levél), az Eurallumina (2002. február 28-i levél), az Alcan Inc. (2002. március 1-jei levél) és az Európai Alumínium Szövetség (2002. február 26-i levél) észrevételeit. Ezen észrevételeket a Bizottság 2002. március 26-án közölte Írországgal, az Olasz Köztársasággal és a Francia Köztársasággal. Írország a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozatra vonatkozó észrevételeit 2002. január 8-án közölte. A Bizottság 2002. február 18-án kiegészítő felvilágosításokat kért Írországtól, amely 2002. április 26-án válaszolt, miután a válasza meghatározott határidő meghosszabbítását kérte. A Francia Köztársaság, miután 2001. november 21-én szintén kérte a válasza meghatározott határidő meghosszabbítását 2002. február 12-én tette meg észrevételeit az eljárást megindító határozat vonatkozásában. A Francia Köztársaság 2002. február 6-án nyújtotta be észrevételeit.
- 236 Az I. timföldhatározatot 2005. december 7-én fogadták el.
- 237 Így kicsit több mint 49 hónap telt el a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozat elfogadása és az I. timföldhatározat elfogadása között.

- 238 *A priori* az ilyen határidő, amely majdnem duplája volt az RSV kontra Bizottság ítéletben (fenti 216. pont, EU:C:1987:502) figyelembe vett határidőnek, és kicsit több mint duplája a 659/1999 rendelet 7. cikkének (6) bekezdésében a bejelentett állami támogatások keretében folytatott hivatalos vizsgálati eljárás lefolytatására előírt határidőnek, nem tűnik észszerűnek. Az ítélkezési gyakorlat szerint meg kell azonban vizsgálni, hogy e határidőt nem igazolják-e az ügy körülményei.
- 239 E tekintetben a Bizottság által hivatkozott körülmények mindazonáltal nem igazolják a 49 hónapos vizsgálati időt.
- 240 Nem vitatott, hogy e határidő figyelembe veszi egyrészt a tagállamoknak és a kedvezményezetteknek az észrevételeik benyújtására meghatározott határidőt, másrészt pedig azt a tényt, hogy a francia, az ír és az olasz kormány kérte a Bizottságtól az észrevételeik és a hivatalos vizsgálati eljárás keretében adott válaszaik benyújtására előírt határidő meghosszabbítását. A jelen ügyben a jövedéki adó alóli mentességek között fennálló szoros kapcsolatra tekintettel, a hasonló, a párhuzamosan folytatott eljárások során a Tanács ugyanezen határozatával engedélyezett intézkedéseket illetően figyelembe kell venni a szóban forgó aktában szereplő összes eljárási aktust, és különösen azt, hogy 2002. április 26-án Írország válaszolt a Bizottság kiegészítő felvilágosítások iránti utolsó kérelmére.
- 241 Mindazonáltal ezen utolsó időpontot követően több mint 43 hónap telt el, mielőtt a Bizottság elfogadta az I. timföldhatározatot. Márpedig a szóban forgó akták vizsgálatának ilyen határideje, az érintett tagállamok és az érdekelt felek által szolgáltatott észrevételek összességére tekintettel nem igazolható a jelen ügyben szereplő körülmények között.
- 242 Először is, ami az akták állítólagos nehézségét illeti, az nem bizonyított, és még ha ez is a helyzet, az nem igazolja a jelen ügyben szereplő ilyen hosszú vizsgálati időt. Ugyanis az iratok nem tartalmazznak a Bizottság által megoldandó különösen nehéz jogi problémára történő utalást, továbbá az I. timföldhatározat észszerű hosszúságú (112 preambulumbekkezdés), és a fejtegetéseiből nem tűnik ki semmilyen nyilvánvaló nehézség. Ezt követően a Bizottságnak jóval a hivatalos vizsgálati eljárás megindítását megelőzően tudomása volt a jövedéki adó alóli mentességekről, mivel a mentesség iránti első kérelmet Írország 1992-ben, az Olasz Köztársaság 1992-ben, a Francia Köztársaság pedig 1997-ben nyújtotta be. Egyébiránt a Bizottság nyújtotta be a Tanácsnak a jövedéki adó alóli mentességeket engedélyező határozatokra vonatkozó egymást követő javaslatokat, miután ilyen irányú kérelmek érkeztek hozzá a Francia Köztársaság, Írország és az Olasz Köztársaság részéről. Végül az állami támogatásokra vonatkozó jelentései keretében a Bizottság tájékoztatta a WTO-t az ír mentesség fennállásáról.
- 243 Ráadásul a Bizottság maga is megállapította, hogy 1999 óta az állami támogatások területére vonatkozó szabályokkal ellentétesnek véli a jövedéki adó alóli mentességeket. Ezen időpont óta lehetősége volt tehát arra, hogy elmélyítse az említett mentességeknek a tárgykörre vonatkozó szabályokra tekintettel fennálló szabályszerűségére vonatkozó megfontolásait.
- 244 Egyébiránt az a tény, hogy a Bizottság nem kért további információt a Francia Köztársaságtól, Írországtól vagy az Olasz Köztársaságtól az I. timföldhatározat elfogadását megelőző 43 hónap során, bizonyítja, hogy már ezen időszakban is rendelkezett minden szükséges információval a jövedéki adó alóli mentességekre vonatkozó határozat meghozatalához.
- 245 Végül, ami az ásványolajok adóztatása közösségi szabályozásának alakulásából eredő állítólagos nehézségeket és különösen a 2003/96 irányelv elfogadását illeti, a Bizottság nem megalapozottan hivatkozik arra. Ugyanis az I. timföldhatározat olyan joghelyzetre vonatkozik, amely nem az ásványolajok adóztatására vonatkozó, csak 2004. január 1-jén hatályba lépő, a 2003/96 irányelvből eredő szabályok hatálya alá, hanem az ásványolajok adóztatására vonatkozó korábban alkalmazandó szabályok hatálya alá tartozik. Következésképpen a közösségi szabályozás Bizottság által hivatkozott alakulása nem bír jelentőséggel a jelen ügyben. Megerősíti ezt az a tény, hogy az I. timföldhatározatban a Bizottság új hivatalos vizsgálati eljárást indított a timföldgyártáshoz a Gardanne

régióban, a Shannon régióban és Szardínián 2004. január 1-je után, a 2003/96 irányelvből eredő új szabályok hatálybalépésétől üzemanyagként felhasznált ásványolajok jövedéki adó alóli mentesítése vonatkozásában. Mindenesetre hangsúlyozni kell, hogy az I. timföldhatározatot a 2003/96 irányelv elfogadását követő közel két évvel fogadták el. Márpedig annak a Bizottság által állított pusztán szükségessége, hogy az I. timföldhatározat figyelembe vegye az ásványolajok adóztatására vonatkozó, a 2003/96 irányelvből eredő új szabályokat, nem elegendő a jelen ügyben szereplő ilyen hosszú időszak igazolásához.

- 246 E körülmények között a Bizottság megfelelő ismeretekkel rendelkezett a jövedéki adó alóli mentességek jogi és ténybeli hátteréről, és nem szembesült azoknak az állami támogatások területére vonatkozó szabályok alapján történő vizsgálatának nyilvánvaló nehézségével.
- 247 Másodszor a Bizottság által állított gyakorlati és nyelvi nehézségeket illetően, még ha feltételezzük is bizonyítottságukat, azok nem igazolhatnák a jelen ügyben szereplő ilyen hosszú időszakot. Mindenesetre a Bizottság rendelkezett olyan szolgálatokkal, amelyek lehetővé tették számára, hogy kezelje az általa hivatkozott nyelvi nehézségeket, valamint ezzel párhuzamosan, a jelen ügyben szereplőnél jóval rövidebb időn belül elvégezze a jövedéki adó alóli mentességek vizsgálatát, többek között szolgálatainak megfelelő koordinálása segítségével.
- 248 Ennélfogva a jelen ügyben észszerűtlen a vitatott támogatás vizsgálatának ideje.
- 249 Másodszor meg kell vizsgálni, hogy a Bizottságnak a megtámadott határozat hozatalát illető késedelme okán az AAL észszerűen hihette-e azt, hogy a Bizottság kételyei már nem álltak fenn, és hogy a vitatott mentességet a Bizottság nem kifogásolja, továbbá azt, hogy e késedelem megakadályozta-e a Bizottságot abban, hogy kérje az e mentesség alapján 2002. február 3. és 2003. december 31. között nyújtott támogatás visszatérítését, amint az RSV kontra Bizottság ítéletben megállapításra került (fenti 216. pont, EU:C:1987:502, 16. pont).
- 250 Az utóbbi ítéletben a Bíróság nem vitatottan úgy ítélte meg, hogy a Bizottság határozatának meghozataláig eltelt 26 hónapos időtartam a felperesben, a támogatás kedvezményezettjében olyan jogos bizalmat kelthetett, amely megakadályozta, hogy az intézmény az érintett nemzeti hatóságokkal szemben elrendelje e támogatás visszatéríttetését.
- 251 Mindazonáltal, bár ügyelni kell a magánérdek védelmét biztosító jogbiztonsági követelmények tiszteletben tartására, ezeket egyensúlyba kell hozni a jogszerűség elvének követelményeivel, amelyek a közérdeket védik, amelyek között található az állami támogatások területén az annak elkerülésére irányuló követelmény, hogy a piac működését ne torzítsák versenyre káros állami támogatások, ami megköveteli az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, hogy visszatérítsék a jogellenes támogatásokat a korábbi helyzet visszaállítása érdekében (lásd: 2003. augusztus 5-i P & O European Ferries [Vizcaya] és Diputación Foral de Vizcaya kontra Bizottság ítélet, T-116/01 és T-118/01, EBHT, EU:T:2003:217, 207. és 208. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 252 Az ítélkezési gyakorlat akként értelmezte tehát az RSV kontra Bizottság ítéletet (fenti 216. pont, EU:C:1987:502), hogy az ügy alapjául szolgáló konkrét körülmények meghatározó szerepet töltek be a Bíróság elfogadott álláspontjában (lásd ebben az értelemben: Olaszország kontra Bizottság ítélet, fenti 214. pont, EU:C:2004:240, 90. pont; Olaszország kontra Bizottság ítélet, fenti 120. pont, EU:C:2004:234, 119. pont; Diputación Foral de Álava és társai kontra Bizottság ítélet, fenti 217. pont, EU:T:2009:314, 286. pont; Diputación Foral de Álava és társai ítélet, fenti 217. pont, EU:T:2009:316, 344. pont). A Bíróság különösen figyelembe vette, hogy az RSV kontra Bizottság ítéletben (fenti 216. pont, EU:C:1987:502) szóban forgó támogatást azelőtt nyújtották, hogy a Bizottság megindította volna a vonatkozó hivatalos vizsgálati eljárást. Emellett a támogatást, jöllehet csak annak kifizetését követően, hivatalosan is bejelentették a Bizottságnak. Egyébiránt a támogatás a Bizottság által engedélyezett

támogatásokhoz kapcsolódó többletköltségekre vonatkozott, és olyan ágazatot érintett, amelyben 1977 óta nyújtottak Bizottság által engedélyezett támogatásokat. Végül a támogatás összeegyeztethetőségének vizsgálatához nem volt szükség alapos elemzésre.

- 253 Márpedig az RSV kontra Bizottság ítélet (fenti 216. pont, EU:C:1987:502) alapjául szolgáló rendkívüli körülmények összessége nem szerepel a jelen ügyben. Nem vitatott, hogy mint az RSV kontra Bizottság ítélet (fenti 216. pont, EU:C:1987:502) alapjául szolgáló ügyben, a Bizottság látszólagos tétlensége időszakában már megfelelő ismeretekkel rendelkezett a vitatott mentességről, és ki tudta alakítani álláspontját annak az állami támogatások területére vonatkozó szabályok vonatkozásában fennálló szabályszerűségéről, így e tekintetben nem kellett alapos elemzést végeznie. Mindazonáltal az RSV kontra Bizottság ítéletben (fenti 216. pont, EU:C:1987:502) megállapított egyéb alapvető körülmények nem szerepelnek a jelen ügyben. Különösen a jelen ügyben a vitatott támogatást a vitatott mentességre vonatkozó hivatalos vizsgálati eljárás Bizottság által történő megindítását követően nyújtották.
- 254 Ez alapvető eltérést okoz az RSV kontra Bizottság ítélet (fenti 216. pont, EU:C:1987:502) alapjául szolgáló ügy konkrét körülményei és a jelen ügyben szereplő körülmények között.
- 255 Egyébiránt figyelembe kell venni, hogy a 2004. november 11-i Demesa és Territorio Histórico de Álava kontra Bizottság ítélet (C-183/02 P és C-187/02 P, EBHT, EU:C:2004:701) 52. pontjában a Bíróság úgy ítélte meg a jogellenes támogatás kedvezményezettjének a támogatás szabályszerűségébe vetett jogos bizalmát jogszerűen megalapozó rendkívüli körülményeket illetően, hogy a Bizottság látszólagos tétlensége irreleváns, amennyiben a támogatási programot nem jelentették be neki. Ez a megoldás alkalmazandó abban az esetben is, ha – csakúgy mint a jelen ügyben – anélkül hajtottak végre valamely támogatási programot, hogy tiszteletben tartották volna a végrehajtásnak a Lorenz ítélkezési gyakorlatban megkövetelt bejelentését (lásd a fenti 220. pontot), és ennél fogva anélkül, hogy teljes mértékben követték volna az EK 88. cikkben előírt eljárást (lásd a fenti 214. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Így a jelen ügyben a Bizottság Írországnak a Bizottság kiegészítő felvilágosítások iránti utolsó kérelmére (lásd a fenti 241. pontot) adott válaszát követő 43 hónapig tartó látszólagos tétlensége, jóllehet sérti az észszerű határidő tiszteletben tartásának elvét, nem bír különös jelentőséggel az állami támogatások területére vonatkozó szabályok vitatott, jogellenesen végrehajtott támogatásra történő alkalmazása tekintetében. Ennél fogva nem elegendő az olyan rendkívüli körülmények fennállásának megállapításához, amelyek az AAL-ben a vitatott támogatás állami támogatásokra vonatkozó szabályokra tekintettel fennálló szabályszerűségére vonatkozó jogos bizalmat kelthettek. Ebből következik, hogy a jelen ügyben kizárólag az észszerű határidő tiszteletben tartása elvének az I. timföldhatározat elfogadásakor történő megsértése nem akadályozta meg azt, hogy a Bizottság e határozatban elrendelje a vitatott támogatás visszatérítését.
- 256 Így el kell utasítani az észszerű határidő tiszteletben nem tartására alapított érveket.
- 257 Írországnak a 659/1999 rendelet 7. cikkének (6) bekezdése szerinti 18 hónapos határidő tiszteletben nem tartására alapított érvét illetően meg kell állapítani, hogy az utóbbi rendelkezés csak azt írja elő, hogy a bejelentett támogatások esetében „a Bizottság a lehető legnagyobb mértékben törekszik arra, hogy a [hivatalos vizsgálati] eljárás megkezdésétől számított 18 hónapon belül határozatot hozzon”. E cikkből nem tűnik ki, hogy az abban említett határidő egyszerű eltelte akadályozza a Bizottságot a támogatások visszatéríttetésében, a 659/1999 rendelet 15. cikkének (1) bekezdésében megállapított tízéves elévülési időre is figyelemmel. A 659/1999 rendelet 7. cikkének (7) bekezdése előírja ugyanis, hogy „[a] (6) bekezdésben említett határidő lejártá után, illetve ha az érintett tagállam úgy kívánja, a Bizottság két hónapon belül határozatot hoz a rendelkezésére álló információk alapján”. Így a jelen érvet mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 258 Az AAL arra alapított érvét illetően, hogy a Bizottság nyilvánosan üdvözölte a 2003/96 irányelv Tanács általi elfogadását, az hatástalan, mivel az a tény, hogy a 2003/96 irányelv 28. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 18. cikkének (1) bekezdése engedélyezte, hogy Írország 2003. január 1-jétől

továbbra is alkalmazza a vitatott mentességet, nem bír jelentőséggel az AAL-nek a vitatott mentességnek az állami támogatások területére vonatkozó szabályokra tekintettel fennálló esetleges jogos bizalma vonatkozásában. Ugyanis a 2003/96 irányelv 18. cikke (1) bekezdésének hatálybalépésekor, azaz 2003. január 1-jén az AAL-nek tudomása kellett, hogy legyen a vitatott mentességre vonatkozó folyamatban lévő hivatalos vizsgálati eljárásról, és arról, hogy mivel a vitatott mentesség állami támogatásnak minősült, azt az EK 88. cikk szerint engedélyeznie kell a Bizottságnak. E helyzetet nem módosíthatta a 2003/96 irányelv 2003. október 27-i elfogadása és 2003. október 31-i hatálybalépése, amely irányelv (32) preambulumbekzdése kifejezetten megállapítja, hogy ezen irányelv „nem sérti az olyan jövőbeli állami támogatásokra vonatkozó eljárások kimenetelét, amelyeket a [z EK]87. és [az EK]88. cikkel összhangban végeznek” (lásd ebben az értelemben és analógia útján: Bizottság kontra Írország és társai, fenti 27. pont, EU:C:2013:812, 51. pont). Így a 2003/96 irányelv 18. cikkének (1) bekezdése a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozat közzétételét követően nem kelthetett jogos bizalmat az AAL-ben a vitatott mentesség állami támogatásokra vonatkozó szabályokra tekintettel fennálló jogszerűségében.

259 Ami a felperesek arra alapított érvét illeti, hogy a Bizottság nem fogadott el a jelen ügyben a 659/1999 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése szerinti, a vitatott támogatást felfüggesztő rendelkezést, elegendő emlékeztetni arra, hogy amint az a fenti 79. pontban már kifejtésre került, e rendelkezés nem írja elő a Bizottság számára, hogy bizonyos feltételek teljesülése esetében fogadjon el felfüggesztő rendelkezést, hanem csak azt írja elő, hogy elfogadhat ilyen rendelkezést, amennyiben azt szükségesnek tartja. Ebből következik, hogy az AAL a jelen ügyben nem vonhat le semmilyen következtetést abból, hogy a Bizottság nem tartotta szükségesnek felfüggesztő rendelkezés elfogadását. Következésképpen a jelen érvet mint megalapozatlant el kell utasítani.

260 Az AAL-nek Shannon régióban épített timföldgyárába történő hosszú távú beruházásaira alapított érveit illetően meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben a Bizottság jogosan nem vette azokat figyelembe. Ugyanis az AAL nem megalapozottan állítja, hogy e beruházásokat az abba vetett jogos bizalom alapján eszközölte, hogy e beruházásai megtérülnek majd, többek között a vitatott mentességből 2006. december 31-ig származó előnyök által. E tekintetben az AAL-nek a beadványaiban foglalt saját nyilatkozataiból kitűnik, hogy a szóban forgó beruházásokat „2003 tavaszán rendelték meg”, tehát a hivatalos vizsgálati eljárást megindító bizottsági határozat közzététele, azaz 2002. február 2. után. Márpedig, amint az a fenti 221–225. pontból kitűnik, az említett közzétételt követően az AAL már nem bízhatott jogosan a vitatott mentességnek az állami támogatások területére vonatkozó szabályokra tekintettel fennálló jogszerűségében, és abban a tényben, hogy amennyiben az állami támogatásnak minősül, a Bizottság elrendelheti a vitatott mentesség visszatérítését. Amint az a fenti 258. pontban megállapításra került, a 2003/96 irányelv elfogadása, amely irányelv rendelkezései csak a jövedéki adóra vonatkozó jogszabályok harmonizációját szabályozzák, a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozat közzétételét követően nem kelthetett az AAL-ben jogos bizalmat a vitatott támogatásnak az állami támogatások területére vonatkozó szabályokra tekintettel fennálló jogszerűségében, és abban, hogy azt az utóbbi szabályok alapján nem kell visszatéríteni. Mindenesetre az AAL nem bizonyította, hogy e beruházásokat az abba vetett jogos bizalma alapján tette, hogy az említett beruházások megtérülnek majd, többek között a vitatott mentességből 2006. december 31-ig származó előnyök által. Az egyik beruházást egyébiránt egy pályázat, azaz az Irish Capacity 2005 Competition keretében tette, amelyet 2003-ban az AAL nyert el. Következésképpen a megtámadott határozatban a Bizottság megalapozottan nem vette figyelembe a jelen ügyben az AAL által hivatkozott azon ténybe vetett jogos bizalmat, hogy a Shannon régióban épített timföldgyárába tett beruházások megtérülnek majd, többek között a vitatott mentességből 2006. december 31-ig származó előnyök által. Következésképpen a jelen érvet – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

261 Ami végül Írország azon állítását illeti, amely szerint 2003. december 31. előtt az AAL nem tudta fedezni a vitatott mentesség alkalmazásával nyújtott támogatás visszatérítése esetében keletkező veszteségeit, az nem fogadható el, mivel azt a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben előterjesztett válaszban, amelyben említést tettek róla, nem került kifejtésre és bizonyításra.

262 A fenti megfontolások összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperesek nem bizonyították a jelen ügyben olyan rendkívüli körülmények fennállását, amelyek okán az AAL észszerűen hihette azt, hogy már nem álltak fenn a Bizottság kételyei, és hogy a vitatott mentességet a Bizottság nem kifogásolta, ami megakadályozta volna azt, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban elrendelje a vitatott támogatás visszatérítését.

263 Következésképpen a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott harmadik jogalapot és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott negyedik jogalapot megalapozatlanként el kell utasítani.

A T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott negyedik jogalap keretében hivatkozott észszerű határidő tiszteletben tartása elvének megsértésére alapított kifogásról, és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, az észszerű határidő tiszteletben tartása, a jogbiztonság és a hivatalos vizsgálati eljárás túlzott időtartamához kapcsolódó megfelelő ügyintézés elvének megsértésére alapított ötödik jogalapról

264 A T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott negyedik jogalap keretében Írország lényegében azt rója fel a Bizottságnak, hogy az megsértette az észszerű határidő tiszteletben tartásának elvét, mivel késlekedett a megtámadott határozat elfogadásával (lásd a fenti 45. és 51. pont).

265 A T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott ötödik jogalap keretében az AAL azt állítja, hogy a Bizottság megsértette az észszerű határidő tiszteletben tartása, a jogbiztonság és a megfelelő ügyintézés elvét, mivel késedelmesen fogadta el az I. timföldhatározatot, amelyre csak az ezen intézmény kiegészítő felvilágosítások iránti utolsó kérelemére Írország által 2002 áprilisában adott válasz Bizottság által történő kézhezvételétől számított 43 hónappal került sor.

266 A Bizottság kéri a jelen kifogás és a jelen jogalap megalapozatlanként történő elutasítását.

267 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a jogbiztonság alapvető követelményének mond ellent, ha a Bizottság bármeddig késlekedhetne jogkörének gyakorlásával (1972. július 14-i Geigy kontra Bizottság ítélet, 52/69, EBHT, EU:C:1972:73, 20. és 21. pont; Falck és Acciaierie di Bolzano kontra Bizottság ítélet, fenti 215. pont, EU:C:2002:524, 140. pont).

268 Egyébiránt a Bizottság által az észszerű határidőnek a versenypolitika terén lefolytatott közigazgatási eljárásokat követő határozathozatal során történő betartása a gondos ügyintézés elvének részét képezi (lásd: 2011. október 20-i Eridania Sadam kontra Bizottság ítélet, T-579/08, EU:T:2011:608, 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Így az állami támogatások területén, amikor a Bizottság hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról határoz, észszerű határidővel rendelkezik ezen eljárás lefolytatására (1979. július 11-i Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays kontra Bizottság végzés, 59/79, EBHT, EU:C:1979:188, 2425. o., 2428. o.).

269 A jelen ügyben, amint az a fenti 248. pontban megállapításra került, a vitatott támogatás vizsgálatának határideje nem vitatottan észszerűtlen.

270 Mindazonáltal az észszerű határidő tiszteletben tartásának megsértése csak annyiban igazolja az e határidő lejártával elfogadott határozat megsemmisítését, amennyiben az az érintett vállalkozás védelemhez való jogát is sérti. Ha ugyanis nem bizonyított, hogy a túlzott időmúlás befolyásolta az érintett vállalkozások hatékony védekezésre való képességét, az eljárás észszerű időtartama elvének be nem tartása nem érinti a közigazgatási eljárás érvényességét, és nem értékelhető az uniós bíróság előtt hivatkozható kár okaként (lásd: Eridania Sadam kontra Bizottság ítélet, fenti 268. pont, EU:T:2011:608, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 271 Mindenesetre emlékeztetni kell arra, hogy az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti vizsgálati szakasz során az érdekeltek, mint a jelen ügyben az AAL, akik a védelemnek az eljárás alá vont személyeket megillető jogait nem érvényesíthetik, csupán azon joggal élhetnek, hogy a közigazgatási eljárásban az eset körülményeire tekintettel megfelelő mértékben részt vehetnek (lásd: Eridania Sadam kontra Bizottság ítélet, fenti 268. pont, EU:T:2011:608, 81. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 272 A jelen ügyben a felperesek nem állítják, hogy a Bizottság a hivatalos vizsgálati eljárás során az eset körülményeit figyelembe vevő megfelelő intézkedés keretében figyelmen kívül hagyta volna az AAL meghallgatáshoz és eljárásban való részvételhez való jogát.
- 273 Következésképpen megalapozatlanként el kell utasítani a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott negyedik jogalap keretében hivatkozott, észszerű határidő tiszteletben tartása elvének megsértésére alapított kifogást, valamint a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott ötödik jogalapot.
- 274 Mivel a jelen keresetek alátámasztására felhozott összes jogalapot és kifogást el kell utasítani, az említett kereseteket magukat is teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 275 A Törvényszék eljárási szabályzatának 219. cikke szerint a Törvényszék megsemmisítést vagy visszautalást követő határozataiban a Törvényszék határoz az előtte indított eljárásokkal és a Bíróság előtti fellebbezési eljárásokkal kapcsolatos költségekről. Amennyiben a Bizottság kontra Írország és társai ítéletben (fenti 22. pont, EU:C:2009:742) és a Bizottság kontra Írország és társai ítéletben (fenti 27. pont, EU:C:2013:812) a Bíróság nem határozott a költségekről, a Törvényszék határoz a jelen ítéletben az ezen fellebbezési eljárásokkal kapcsolatos költségekről.
- 276 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mindazonáltal az eljárási szabályzat 135. cikkének (1) bekezdése szerint, kivételesen, ha az a méltányosság alapján indokolt, a Törvényszék határozhat úgy, hogy a pervesztes felet a saját költségein felül a másik fél költségei csak egy részének viselésére kötelezi. Egyébiránt ugyanezen szabályzat 135. cikkének (2) bekezdése szerint a Törvényszék a pernyertes felet is kötelezheti a költségek részbeni vagy teljes viselésére, ha az a pernyertes magatartása – beleértve a kereset benyújtását megelőzően tanúsított magatartását is – alapján indokoltnak tűnik. A Törvényszék kötelezhet olyan intézményt is a költségek viselésére, amelynek határozata nem került megsemmisítésre, az utóbbi elégtelensége okán, amely a felperest kereset indítására sarkallta (lásd analógia útján: 2010. szeptember 9-i Európaii Dynamiki kontra Bizottság ítélet, T-387/08, EU:T:2010:377, 177. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 277 A felperesek pervesztesek lettek. Mindazonáltal a jelen keresetek vizsgálata keretében a fenti 248. pontban megállapításra került, hogy a Bizottság a megtámadott határozat elfogadásakor megsértette az észszerű határidő tiszteletben tartásának elvét, ami a felpereseket az említett jogsértés megállapítása érdekében a kereset indítására sarkallta. E körülmények között a Törvényszék úgy ítéli, hogy a T-50/06. RENV. I. sz. és a T-50/06. RENV. II. sz. ügyet illetően igazságos és méltányos arra kötelezni Írországot, hogy maga viselje saját költségeit, valamint a Bizottság részéről felmerült költségek háromnegyedét, az utóbbit pedig a saját költségei egynegyedének viselésére kell kötelezni, és a T-69/06. sz., a T-69/06. RENV. I. sz. és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyet illetően az AAL-t a saját költségei viselésére, valamint a Bizottság részéről felmerült költségek háromnegyedének viselésére, az utóbbit pedig a saját költségei egynegyedének viselésére kell kötelezni. A T-69/06. R. sz. ügyben ezzel szemben az AAL-t kell kötelezni az összes költség viselésére. A C-89/08. P. és a C-272/12. P. sz. ügyet illetően, amennyiben öt fél állt a Bizottsággal szemben, a T-50/06. sz., T-50/06. RENV. I. és a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben, valamint a T-69/06., a T-69/06. RENV. I. és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben megállapított költségmegosztás módja szerint Írországot és az AAL-t

kell kötelezni saját költségeik viselésére, valamint a Bizottság részéről felmerült költségek háromhuzadának, azaz a költségek háromnegyede egyötödének a viselésére, a Bizottságot pedig a saját költségei egyötödének viselésére kell kötelezni.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített első tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a kereseteket elutasítja.**
- 2) A Törvényszék a T-50/06., a T-50/06. RENV. I. és a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben Írországot kötelezi a saját költségeinek és az Európai Bizottság részéről felmerült költségek háromnegyed részének, valamint a Bizottság részéről a C-89/08. P. és a C-272/12. P. sz. ügyben felmerült költségek háromhuzadának a viselésére.**
- 3) A Törvényszék a T-69/06., a T-69/06. RENV. I. és T-69/06. RENV. II. sz. ügyben az Aughinish Alumina Ltd-t kötelezi a saját költségeinek és a Bizottság részéről felmerült költségek háromnegyed részének, a Bizottság részéről a C-89/08. P. és a C-272/12. P. sz. ügyben felmerült költségek háromhuzadának, valamint a T-69/06. R. sz. ügyben felmerült valamennyi költség viselésére.**
- 4) A Törvényszék a T-50/06. és a T-69/06. sz. egyesített ügyekben, a T-50/06. RENV. I. és a T-69/06 RENV. I. sz. egyesített ügyekben és a T-50/06. RENV. II. és a T-69/06 RENV. II. sz. egyesített ügyekben a Bizottságot kötelezi saját költségei egynegyedének, valamint a C-89/08. P. és a C-272/12. P. sz. ügyben felmerült saját költségei egyötödének a viselésére.**

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Gervasoni

Madise

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. április 22-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei	2
A vitatott mentesség.....	2
Közigazgatási eljárás	3
Az I. timföldhatározat	3
Az eljárás és a felek kérelmei	4
A jogkérdésről	6
Egyrészt a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, a jogbiztonság elvének, az estoppel-elvnek és a 92/81 irányelv 8. cikke (5) bekezdésének a megsértésére alapított második jogalapról és az estoppel-elvnek a megsértésére, valamint a hatáskörrel való visszaélésre alapított negyedik jogalapról, másrészt pedig a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, a jogbiztonság elvének és az intézményi aktusok hatékony érvényesülése elvének a megsértésére, valamint hatáskörtúllépésre és hatáskörrel való visszaélésre alapított második jogalapról	7
A T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, az EK 3. cikk (1) bekezdésének m) pontjából és az EK 157. cikkből eredő követelmények megsértésére alapított harmadik jogalapról	14
A T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, az indokolási kötelezettség és az EK 87. cikk (1) bekezdése megsértésére alapított hatodik jogalapról.....	16
A jelen keresetek alátámasztására felhozott, a vitatott támogatásnak az EK 88. cikke tekintettel történő minősítésével kapcsolatban elkövetett téves jogalkalmazásra alapított első jogalapokról	23
Az EK 88. cikk és a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának iii. alpontjában kodifikált szabály megsértésén, valamint a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben a létező támogatási programokra vonatkozó eljárási – mint a 659/1999 rendelet 17. és 18. cikkében kodifikált – szabályok megsértésén alapuló, a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap első részéről és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap második részéről	23
A 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának iv. alpontjával és 15. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett EK 88. cikk rendelkezéseinek megsértésére alapított, a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap második részéről és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap harmadik részéről	29
A lényegében az EK 88. cikk és a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának i. alpontjában kodifikált szabály megsértésére alapított, a T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap harmadik részéről és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott első jogalap első részéről	33
A T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított harmadik jogalapról, és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvének megsértésére alapított negyedik jogalapról	35

A T-50/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott negyedik jogalap keretében hivatkozott észszerű határidő tiszteletben tartása elvének megsértésére alapított kifogásról, és a T-69/06. RENV. II. sz. ügyben indított kereset alátámasztására felhozott, az észszerű határidő tiszteletben tartása, a jogbiztonság és a hivatalos vizsgálati eljárás túlzott időtartamához kapcsolódó megfelelő ügyintézés elvének megsértésére alapított ötödik jogalapról	46
A költségekről	47